«CUTEZĂTORII» ÎN VIZITĂ LA BIBLIOTECA ACADEMIEI R.S.R.

Interlocutorul nostru, profesorul universitar, directorul general al Bibliotecii Academiei R.S.R. Șerban Cioculescu.

5 750 480 volume și periodice; mii și mii de file de manuscris pe care odinioară au așternut cuvîntul nestemat Alecsandri, Eminescu, Creangă, Arghezi, precum și atîția alții; colecții de stampe și monede vechi, cabinete de cărți rare, spațioase săli de lectură — iată o definiție, în cîteva cuvinte a Bibliotecii Academiei R.S.R. O cetate a liniștii, a meditației în care zi de zi stau aplecați asupra cărților, în tăcerea încăperilor, sute de cercetători științifici și studenți.

Aici au venit în vizită, într-una din aceste zile, un grup de cutezători. Sînt fetele și băieții pe care i-ați mai cunoscut din întîlnirile lor cu scriitorii Zaharia Stancu, Marin Preda, George Macovescu. De data aceasta, gazda este cărturarul care ne-a dat bogata monografie dedicată lui I.L. Caragiale, autor a nenumărate studii de istorie a literaturii vechi, profesor al profesorilor voștri, membru corespondent al Academiei — Șerban Cioculescu.

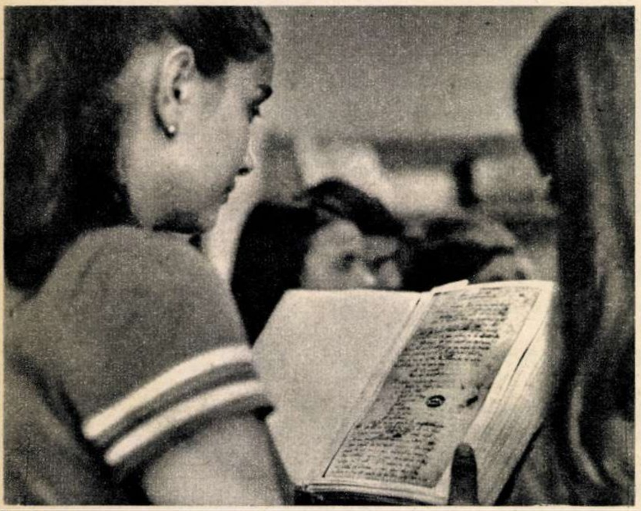

În fața unui vechi manuscris.

Cercetătoarea Marta Anineanu, arată prima ediție a «Istoriei imperiului Otoman» de Dimitrie Cantemir,

Unul dintre manuscrisele lui Mihai Eminescu — Luceafărul

În fața zîmbetului prietenos al profesorului, cutezătorii depășesc stinghereala începutului și dialogul se încheagă repede.

VIORICA TESLOVEANU, **clasa a VII-a: Vă rugăm să ne spuneți în ce constă importanța Bibliotecii Academiei?**

ȘERBAN CIOCULESCU. Colecția de cărți și publicații a bibliotecii este cea mai însemnată din țară. Aici se conservă tot fondul național cultural. Trebuie să știți că aproape nu există tipăritură apărută în țara noastră care să nu se afle în depozitele bibliotecii. De la o ultimă cărticică de cîntece pionierești apărută în Editura «Ion Creangă» pînă la cel mai recent studiu apărut la Editura Științifică, totul se găsește în biblioteca noastră. Evident, și revista «Cutezătorii».

CRISTIAN STOIANOVICI, **clasa a VIII-a: Care este cea mai veche carte aflată în colecțiile bibliotecii?**

ȘERBAN CIOCULESCU. Avem în colecția noastră cărți rare, care se evidențiază fie prin vechime, fie prin frumusețea prezentării sau bogăția adnotărilor făcute de persoanele cărora le-au aparținut. La noi se află prima carte tipărită pe teritoriul țării, la Tîrgoviște, în 1508, «Liturghierul lui Macarie». Textul este ornat cu inițiale de o rară frumusețe. Și tot la noi se află «Codicele Voronețean», manuscris datînd din secolul al XVI-lea, descoperit în anul 1871 la Mănăstirea Voroneț și care face parte din cele mai vechi texte românești, scrise în grai maramureșean. Ne aflăm, de asemenea, în posesia manuscriselor scriitorilor noștri clasici, ca și ale celor care au trăit mai aproape de zilele noastre ca: Liviu Rebreanu, Cezar Petrescu, George Topîrceanu, pentru a nu cita decît cîteva nume.

GEORGE URSULEAC, **clasa a VIII-a: Cum achiziționează Academia manuscrise, documente, cărți vechi și rare?**

ȘERBAN CIOCULESCU. Biblioteca își sporește necontenit fondul prin donații. Să vă dau un singur exemplu. Nu de mult, un profesor român, stabilit în America acum mai bine de 30 de ani, a donat o colecție prețioasă de documente din timpul lui Cuza Vodă. Alte documente sînt descoperite și achiziționate de cercetătorii care lucrează în cadrul bibliotecii.

DANIELA MAREȘ, **clasa a VII-a: După părerea dumneavoastră, care este cel mai mare prozator român?**

ȘERBAN CIOCULESCU. Înainte se spunea că Odobescu, pentru că proza sa era socotită un model

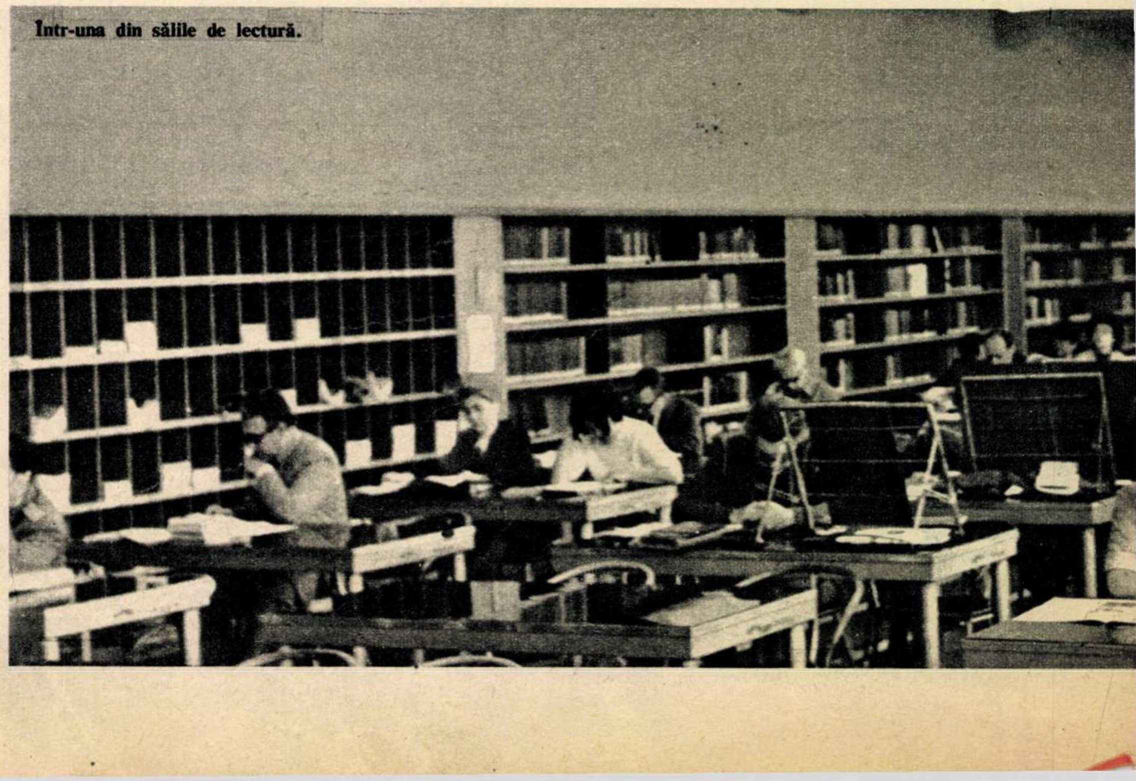

Într-una din sălile de lectură.

DIN CARNETELE DE ÎNSEMNĂRI ALE MEMBRILOR ECHIPEI NOASTRE:

- Biblioteca Academiei a fost fondată în anul 1867 şi a fost adăpostită în clădirile Universităţii din Bucureşti pînă în anul 1890 cînd s-a mutat în localul din Calea Victoriei nr. 125.

- 100 000 de cercetători au lucrat în acest an în bibliotecă, folosind 250 000 de tipărituri.

- 15 000 file de manuscrise eminesciene, cuprinse în 40 de volume, variante ale poeziilor sale se păstrează în depozitele Cabinetului de manuscrise — carte rară.

- Tot acolo se află manuscrisul autograf al «Istoriei românilor sub Mihai Vodă Viteazu» de Nicolae Bălcescu.

- Pionierii aflaţi în vizită la Bibliotecă au avut prilejul să vadă un document vechi, scris pe pergament, cu peceţi de ceară şi cu un şnur de mătase, dat de Ştefan cel Mare, la 15 august 1499.

- Actele care au aparţinut domnitorului Alexandru Ioan Cuza se păstrează strînse în 50 de volume.

- Colecţia de corespondenţă aflată la Biblioteca Academiei numără 300 000 de scrisori aparţinînd unor mari personalităţi ale lumii, ca de pildă: ţarul Alexandru I, Abraham Lincoln. Voltaire, Romain Rolland, Wagner, pentru a nu cita decît unele. Tot aici se află corespondenţa care a aparţinut lui George Enescu.

- Voluminoasa corespondenţă a lui Nicolae Iorga se află legată în 432 de volume.

- O veche carte aflată la Biblioteca Academiei este «Cronica de la Nürnberg» datînd din anul 1499, cuprinzînd o istorie a Evului Mediu de mare valoare. (Conţine date şi despre Valahia). Istoricii se adresează şi astăzi, pentru documentarea acestui vechi document. Ea măsoară 50 cm în lungime şi are 300 de file. Cercetările specialiştilor au arătat că gravurile au fost executate în atelierul în care a lucrat şi Albrecht Dürer; de aici, presupunerea că şi el ar fi contribuit la realizarea lor.

- În cabinetul de stampe se află un portret al lui Bălcescu în dagherotipie făcut la Paris şi care i-a aparţinut lui Vasile Alecsandri.

- Biblioteca Academiei este dotată cu un cabinet de microfilme constituit în 1954. Cărţile şi manuscrisele foarte vechi, prin consultare continuă, sînt supuse deteriorării. Specialiştii recomandă, deci, folosirea cu precădere a copiilor realizate pe micro filme.

- Cabinetul de microfilme are o sală de lectură cu 10 aparate de citit microfilme.

- Cea mai mică tipăritură este o carte, un coran de mărimea unui timbru poştal, la care se află ataşată o lupă pentru lectură.

- Biblioteca Academiei întreţine schimburi de publicaţii cu academii şi instituţii ştiinţifice din aproape întreaga lume. Colecţia de manuscrise slave şi greceşti este una din cele mai importante din sud-estul Europei, consultată de specialiştii din ţară şi de peste hotare.

- Una dintre cele mai recente donaţii făcute Bibliotecii Academiei este colecţia care a aparţinut lui George Oprescu (manuscrise, scrisori, lucrări de artă), cunoscută personalitate a vieţii culturale româneşti.

Două documente date de Petru Rareş constituie de asemenea ultime achiziţii.

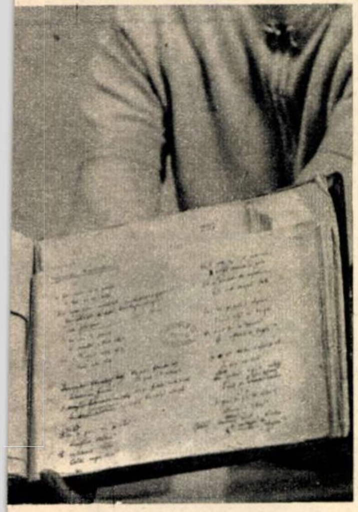

La Cabinetul numismatic

Vechiul document de pe vremea lui Ştefan cel Mare este cercetat cu mare interes

de perfecțiune și de armonie. Mie mi-au încîntat adolescența și tinerețea scrierile lui Mihail Sadoveanu. Pentru proza sa plastică și muzicală îl socotesc cel mai mare scriitor și acum. Dar numărul și varietatea prozatorilor noștri este foarte mare.

VICTORIA NEDELCU, **clasa a VII-a: Aveți o preferință specială în ce privește poezia?**

ȘERBAN CIOCULESCU. Preferință pentru poezie am pînă la slăbiciune. Poezia, cum am mai spus și în alte ocazii, este ca sarea în bucate. O poți găsi pretutindeni. Teatrul bun, romanul bun au întotdeauna și o puternică undă de poezie. Fără îndoială, un popor ca al nostru, care l-a dat pe Eminescu, Arghezi, Blaga va mai da în viitor și alți poeți mari. Nu pot crede că vom «avansa» ca la tramvai «înapoi».

LIDIA CORDEA, **clasa a VIII-a: Ce simțiți atunci cînd vă spuneți părerea despre o poezie sau despre o schiță?**

ȘERBAN CIOCULESCU. Foarte multă sfială. O poezie nu poate fi niciodată rezumată. Important este s-o citești foarte bine și să fii cel mai atent acolo unde îți pare mai clară. Tocmai acolo s-ar putea să se ascundă cele mai prețioase, mai subtile înțelesuri. Interpretarea poeziei este mult mai grea decît a prozei.

RUXANDRA POPOVICI, **clasa a VIII-a: Ce v-a determinat să scrieți monografia despre I.L. Caragiale? Și pe care dintre scriitori îi iubiți mai mult?**

ȘERBAN CIOCULESCU: Pe Caragiale îl iubesc mult pentru că mi-a luat ceasuri nenumărate, pentru că într-un fel «m-a adoptat». Cu Caragiale mă simt în tovărășia unui patron monumental. Eu stau la picioarele monumentului său, dar cu sentimentul familiarității.

MARIAN ADAM, **clasa a VIII-a: Ce părere aveți despre copiii — scriitori?**

ȘERBAN CIOCULESCU. Mă tem că succesele obținute prea devreme zăpăcesc mințile. Dar dacă talentul este real, laurii nu te apleacă. Cred că știți că Eminescu a lucrat foarte mult pe manuscris. «Sonetul Veneția» are 18 variante. Dacă fiecare autor de poezie dintre voi acceptă această muncă de ocnaș, va ajunge un mare poet.

CRISTIAN STOIANOVICI, **clasa a VIII-a. Astăzi există foarte multe mijloace de informație și poate de aceea frecventarea bibliotecilor nu mai este chiar atît de necesară. Ce părere aveți?**

ȘERBAN CIOCULESCU. Adevărat. Explozia de informație este o realitate a zilelor noastre. Să nu vă închipuiți însă că dacă urmăriți zeci de buletine de știri, multe emisiuni de radio și televiziune, gata, sînteți învățați. V-ați mărit cel mult volumul de informații. Greutatea începe în interpretarea lor. Nu mulțimea de informații după cum nici cantitatea de fișe îl fac pe om învățat, ci numai ceea ce a adunat singur prin strădania lui, prin lecturi, prin adîncirea acestor lecturi, prin gîndire proprie.

Vă mărturisesc că una din bucuriile mele a rămas lectura. Pot să vă spun că odinioară mîncam mai mult carte decît pîine. Vă sfătuiesc ca, pe lîngă învățătură, să aveți și o lectură particulară bogată. Păstrați-vă plăcerea de a citi.

PAVEL NICOLAE, **clasa a VI-a: Cum va fi literatura după anul 2000?**

ȘERBAN CIOCULESCU: Cred că superioară celei de-acum. Dar nu sînt sigur. Îmi place să cred că se va întoarce la formele de inspirație clasică de la care s-a îndepărtat prea mult.

Timpul, grăbit în curgerea sa, nu ne mai îngăduie, din păcate, continuarea acestui pasionant dialog. În încheiere, pionierii i-au povestit profesorului Șerban Cioculescu despre «Arhiva de aur Cutezătorii» a cărei taină o veți afla într-un număr viitor. La rîndul său, profesorul, despărțindu-se de oaspeți, le-a spus:

— Copii, eu vă mulțumesc pentru atenția ce mi-ați acordat-o. Am venit să stăm de vorbă, să mă bucur de ideile voastre, să vă urez succes la învățătură.

B. CARAGIALE

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

ȘOIMII carpaților

10

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **SCĂPAT CA PRIN MINUNE DIN LUPTA ÎN CARE PATRULA DUȘMANĂ FUSESE ZDROBITĂ, SOLDATUL HITLERIST ESTE PRINS ÎN PĂDUREA HAIDUCULUI DE CODRUȚ, AJUTAT DE CÎINELE SĂU CREDINCIOS SÎNGER. ȘOIMII CARPAȚILOR VOR SĂ AFLE DE LA PRIZONIER LOCUL ÎN CARE SE PREGĂTEȘTE EXECUȚIA LUI ONIȘOR ȘI A TOVARĂȘILOR SĂI DE LUPTĂ.**

Scenariu: **PETRE GHELMEZ**

Desene: **OFELIA DUMITRESCU**

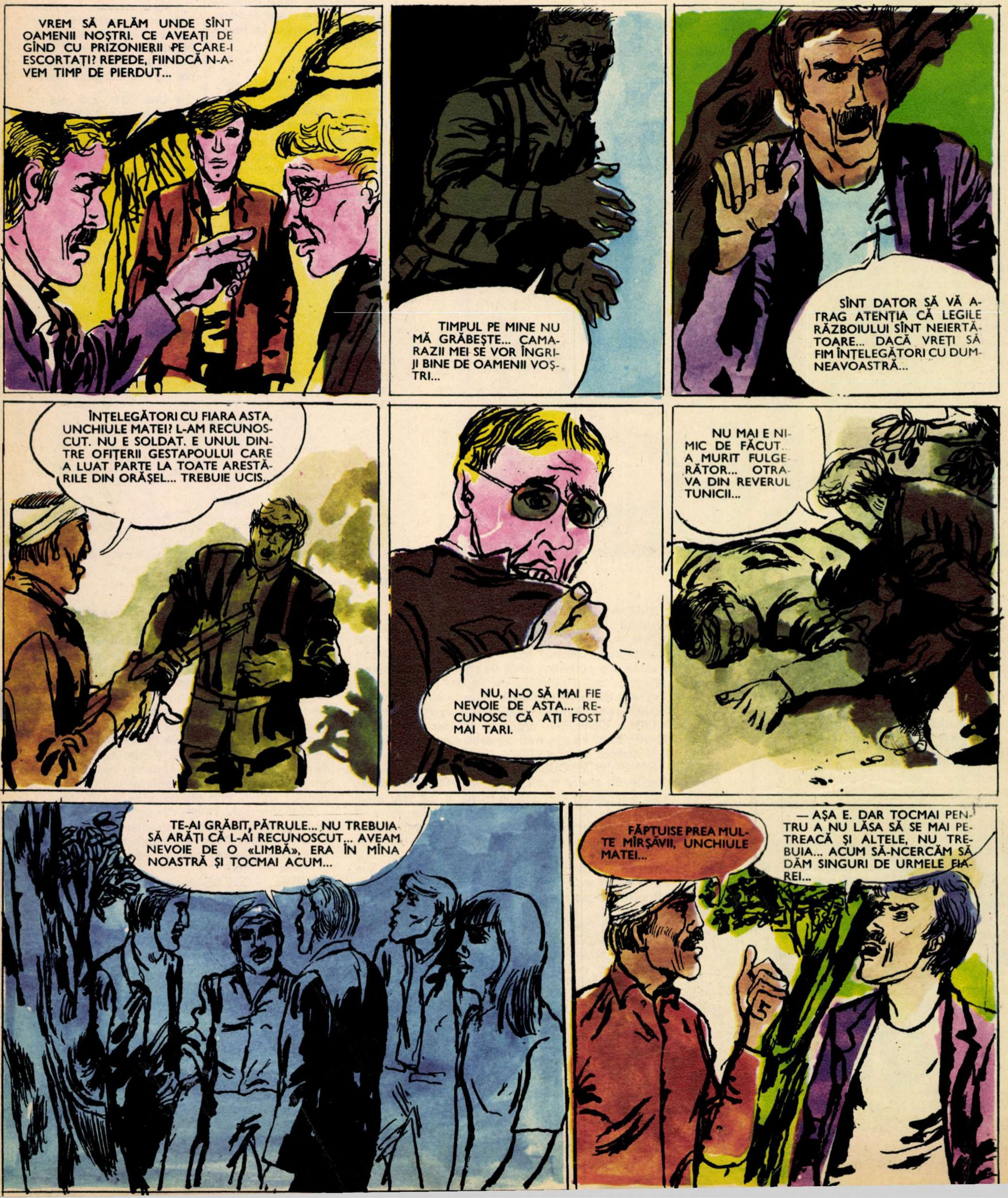
VREM SĂ AFLĂM UNDE SÎNT OAMENII NOȘTRI. CE AVEAȚI DE GÎND CU PRIZONIERII PE CARE-I ESCORTAȚI? REPEDE, FIINDCĂ N-AVEM TIMP DE PIERDUT...
TIMPUL PE MINE NU MĂ GRĂBEȘTE... CAMARAZII MEI SE VOR ÎNGRIJI BINE DE OAMENII VOȘTRI...
SÎNT DATOR SĂ VĂ ATRAG ATENȚIA CĂ LEGILE RĂZBOIULUI SÎNT NEIERTĂTOARE... DACĂ VREȚI SĂ FIM ÎNȚELEGĂTORI CU DUMNEAVOASTRĂ...
ÎNȚELEGĂTORI CU FIARA ASTA, UNCHIULE MATEI? L-AM RECUNOSCUT. NU E SOLDAT. E UNUL DINTRE OFIȚERII GESTAPOULUI CARE A LUAT PARTE LA TOATE ARESTĂRILE DIN ORĂȘEL... TREBUIE UCIS...
NU, N-O SĂ MAI FIE NEVOIE DE ASTA... RECUNOSC CĂ AȚI FOST MAI TARI.
NU MAI E NIMIC DE FĂCUT... A MURIT FULGERĂTOR... OTRAVA DIN REVERUL TUNICII...
TE-AI GRĂBIT, PĂTRULE... NU TREBUIA SĂ ARĂȚI CĂ L-AI RECUNOSCUT... AVEAM NEVOIE DE O «LIMBĂ», ERA ÎN MÎNA NOASTRĂ ȘI TOCMAI ACUM...
FĂPTUISE PREA MULTE MÎRȘĂVII, UNCHIULE MATEI...
— AȘA E. DAR TOCMAI PENTRU A NU LĂSA SĂ SE MAI PETREACĂ ȘI ALTELE, NU TREBUIA... ACUM SĂ-NCERCĂM SĂ DĂM SINGURI DE URMELE FIAREI...

(Va urma)

REGULAMENTUL
CONSILIILOR ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

(Urmare din pag. 3)

alte cadre didactice, oameni de știință, cultură și artă, părinți ai **pionierilor, reprezentanți ai inspectoratelor școlare,** comitetelor județene U.T.C., **consiliilor sindicale,** consiliilor județene pentru educație fizică și sport, comitetelor județene pentru cultură și artă, comitetelor județene ale femeilor și ai altor instituții de stat și organizații obștești.

Consiliile județene (al municipiului București) se întrunesc în ședințe plenare **de două ori pe an** sau ori de cîte ori este nevoie.

b) Consiliile **județene (al municipiului București)** își desfășoară activitatea pe comisii și au următoarele atribuții:

– **organizează** și îndrumă întreaga activitate a Organizației pionierilor de pe teritoriul **județului (municipiului București);**

– inițiază și organizează pe plan județean acțiuni și concursuri tehnico-științifice, cultural-artistice, **sportiv-turistice,** parăzi și alte manifestări pionierești;

– studiază și generalizează experiența pozitivă a **consiliilor municipale (de sector),** orășenești **și din școli;**

– se ocupă, împreună cu inspectoratele școlare, comitetele județene U.T.C., **consiliile sindicale.** consiliile județene pentru educație fizică și sport și **alte instituții și organizații,** de organizarea vacanțelor școlare;

– sprijină, împreună cu inspectoratele școlare, consiliile municipale și orășenești în îndrumarea, organizarea și desfășurarea activității caselor pionierilor;

– numește, cu acordul organelor județene, comandanții unităților de pionieri, care sînt subordonate nemijlocit consiliului județean respectiv;

– avizează numirea de către inspectoratele școlare a directorilor și cadrelor care lucrează în casele pionierilor de pe raza județului;

– instruiește periodic și **perfecționează** cadrele care lucrează cu pionierii;

– sprijină liceele pedagogice și institutele de învățămînt superior în organizarea practicii pedagogice a elevilor și studenților în problemele activității extrașcolare pionierești;

– acordă pionierilor cu merite deosebite, la propunerea **consiliilor municipale (de sector),** orășenești și din școli titlul «Pionier de frunte» (diplomă și insignă), **titlul «Cutezătorul» (diplomă și insignă) și alte distincții (trese, ecusoane, insigne etc.);**

– acordă diferite diplome pionierilor ce se remarcă în mod deosebit în cadrul activităților desfășurate în cercuri, cluburi, formații pionierești, tabere etc.;

– la propunerea consiliilor municipale (de sector), orășenești și din școli ale Organizației pionierilor acordă diferite stimulente cadrelor care obțin rezultate bune în munca cu pionierii;

– face propuneri pentru acordarea diplomei de onoare și a altor distincții ale Consiliului Național, unităților și detașamentelor de pionieri, precum și comandanților, conducătorilor de cercuri și formații pionierești care se evidențiază în **muncă;**

– întocmește bugetul și urmărește aplicarea lui;

c) Organul executiv al consiliului **județean** este biroul, care se alege de către membrii consiliului. Biroul are un președinte, vicepreședinți și membri.

Biroul Consiliului **județean (al municipiului București)** conduce întreaga activitate între ședințele consiliului. El se întrunește, de regulă, lunar și ori de cîte ori este nevoie.

3. Activitatea pionierească de pe raza **municipiilor și orașelor (a sectoarelor din București)** este îndrumată de către consiliile **municipale și orășenești (de sector)** ale Organizației pionierilor care lucrează sub conducerea **nemijlocită a comitetelor municipale și orășenești (de sector) ale Partidului Comunist Român.**

a) In consiliile **municipale** și orășenești **(de sector)** ale Organizației pionierilor **sînt aleși** comandanți de pionieri, **conducători de cercuri și formații, alte cadre didactice,** oameni **de știință,** artă și cultură, părinți **ai pionierilor,** reprezentanți ai comitetelor **municipale** și orășenești ale U.T.C., **consiliilor sindicale,** consiliilor pentru educație fizică și sport, comitetelor pentru cultură și artă, comitetelor femeilor, **caselor județene ale creației populare** și ai altor instituții de stat și organizații obștești.

Consiliile orășenești se constituie în acele localități unde există cel puțin trei unități de pionieri; în cazuri cu totul deosebite, se pot constitui consilii orăsenesti și în alte localități, cu acordul organelor locale și al biroului Consiliului Național al Organizației Pionierilor.

Consiliile **municipale și orășenești (de sector)** ale Organizației pionierilor se întrunesc în ședințe plenare **de două ori pe an** sau ori de cîte ori este nevoie.

b) Consiliile **municipale** și orășenești **(de sector)** ale Organizației pionierilor își desfășoară activitatea pe comisii și au următoarele atribuții:

– organizează și îndrumă activitatea consiliilor din școli ale Organizației pionierilor, a unităților și detașamentelor de pionieri;

– inițiază și organizează pe plan municipal și orășenesc (de sector) activități specifice în diferite domenii ale vieții pionierești;

– studiază și generalizează experiența pozitivă a **consiliilor Organizației pionierilor din școli, a unităților și detașamentelor de pionieri;**

– îndrumă și controlează, împreună cu inspectoratul școlar, activitatea caselor pionierilor din municipii și orașe, care funcționează ca centre de îndrumare metodică în domeniul activității pionierești;

– organizează la nivel **municipal și orășenesc (de sector) acțiuni cu caracter tehnico-aplicativ,** concursuri cultural-artistice, întreceri sportive, excursii, parăzi, carnavaluri **și alte manifestări pionierești;**

– **pregătesc** și organizează sărbătorirea «Zilei pionierilor» și **alte festivități;**

– se ocupă, împreună cu școala comitetele U.T.C., **consiliile sindicale locale,** consiliile pentru educație fizică și sport și alți factori educativi, de organizarea vacanțelor școlare **pe plan local** și de amenajarea bazelor turistice pentru pionieri;

– numește, **cu acordul organelor locale,** comandanții unităților de pionieri;

– face propuneri pentru stimularea și acordarea de distincții pionierilor, cadrelor, detașamentelor și unităților de pionieri care se evidențiază în muncă;

– instruieste periodic **comandanții de pionieri,** cadrele care conduc activități în cercuri, **tabere,** excursii etc.;

– face propuneri pentru acordarea titlurilor «Pionier de frunte» (diplomă și insignă) și **«Cutezătorul» (diplomă și insignă) și a altor distincții (trese, ecusoane, insigne etc.) pionierilor cu merite deosebite;**

c) În perioada dintre plenare, conducerea activității pionierești se realizează de către birourile consiliilor **municipale (de sector)** care se întrunesc în ședințe lunar și ori de cîte ori este nevoie; **iar la nivelul orașelor, activitatea este condusă de către președinte și vicepreședinti.**

4. Pentru conducerea și **îndrumarea activității pionierești desfășurate în unități și detașamente,** se constituie consilii ale Organizației pionierilor **în școli,** care lucrează sub conducerea **nemijlocită** a organizațiilor de partid din școli;

a) Consiliul Organizației pionierilor din școală este **constituit** din comandanții detașamentelor, **alte cadre didactice,** reprezentantul comitetului U.T.C. pe școală, iar în funcție de posibilități, oameni de cultură și artă, ingineri, medici, muncitori, sportivi, de preferință din rîndul părinților. El se întrunește în ședințe de lucru trimestrial și ori de cîte ori este nevoie.

b) Consiliul Organizației pionierilor din școală are în frunte un președinte, învățător sau profesor cu prestigiu și experiență în munca cu copiii. Președintele consiliului este și comandantul unității de pionieri.

c) Consiliul Organizației pionierilor din școală are următoarele atribuții:

– întocmește propriul său plan de muncă, pe care îl pune de acord cu conducerea școlii, aprobă programul de activitate al unității de pionieri; se ocupă de organizarea și desfășurarea întregii activități pionierești;

– asigură aplicarea instrucțiunilor și îndrumărilor metodice elaborate de organele **pionierești** superioare;

– numește din rîndul cadrelor didactice, cu acordul conducerii școlii, comandantii detașamentelor de pionieri;

– îndrumă activitatea cadrelor care muncesc cu pionierii **și asigură desfășurarea muncii metodice la nivelul consiliului;**

– propune, cu acordul conducerii școlii, cadrele care vor urma cursurile centrale de perfecționare în domeniul muncii pionierești;

– face propuneri pentru acordarea titlurilor «Pionier de frunte» (diplomă și insignă) **și «Cutezătorul» (diplomă și insignă) și a altor distincții (trese, ecusoane, insigne etc.) pionierilor cu merite deosebite;**

– împreună cu conducerea școlii, cu organizația U.T.C. și cu alți factori educativi, organizează și desfășoară activități diverse, recreative și educative, în rîndul pionierilor și școlarilor în timpul vacanțelor școlare;

– se consultă cu comandamentul unității și colectivele de conducere ale detașamentelor în vederea organizării și desfășurării activităților pionierești;

d) **Funcția de comandant al detașamentului este îndeplinită, de regulă, de învățătorul sau dirigintele clasei:**

– în calitate de comandant al detașamentului, acesta asigură buna desfăsurare a activității extrașcolare la nivelul detasamentului, se ocupă de primirea copiilor în cadrul Organizației, de pregătirea pionierilor pentru a deveni uteciști, de îmbogățirea conținutului, de diferențierea și diversificarea formelor activității pionierești, de promovarea spiritului de răspundere în rîndurile pionierilor pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin; sprijină și stimulează inițiativa și activitatea colectivului de conducere al detașamentului. În activitatea pe care o desfășoară, comandantul de detașament poate fi sprijinit de unii uteciști — elevi și studenți, muncitori, tehnicieni, ingineri și alții recomandați de organizațiile sau instituțiile din care fac parte, cu consimțămîntul consiliului Organizației pionierilor din școala respectivă — care îndeplinesc sarcina obștească de ajutori ai comandantului de detașament.

e) **Funcția de comandant al unității de pionieri este îndeplinită de un profesor sau învățător cu prestigiu și experiență în munca pionierească; el este numit de consiliul ierarhic superior, cu acordul organelor locale și, de regulă, îndeplinește și funcția de director adjunct al școlii** *)

Comandantul de unitate are următoarele atribuții:

— organizează și coordonează activitatea consiliului Organizației pionierilor din școală;

– îndrumă și sprijină întreaga activitate a comandamentului unității de pionieri; organizează instruirea activului pionieresc;

– îndrumă și sprijină comandanții detașamentelor, conducătorii cercurilor și formațiilor pionierești în desfăsurarea activității lor:

5. Consiliul Național, consiliile **județene, municipale (de sector)** și orășenești sînt persoane juridice. Ele au sigilii proprii.

– În conferința națională, conferințele județene, municipale (de sector) și orășenești, se pot constitui și secțiuni ale pionierilor, în cadrul cărora aceștia vor dezbate probleme privind viața și activitatea unităților și detașamentelor, a Organizației pionierilor.

6. Din patru în patru ani, se convoacă Conferința națională a Organizației pionierilor din Republica Socialistă România, pe baza normelor de reprezentare stabilite de Consiliul Național.

Conferința are următoarele atribuții:

– dezbate darea de seamă și stabilește măsuri corespunzătoare privind activitatea de viitor a Organizației pionierilor;

– **alege** Consiliul Național;

– aprobă modificări ale Statutului unităților și detașamentelor de pionieri și ale Regulamentului consiliilor Organizației Pionierilor din Republica Socialistă România.

***) Comandanții de unități îndeplinesc funcția de director adjunct în școlile cu peste 200 de elevi în clasele I–VII.**

Ca în toate școlile din lume,
și aici tezele
sînt așteptate cu nerăbdare.

In clocotul luptei

de T. DUMITRESCU

FETIȚA DIN SONG MY POVESTEȘTE...

Ve Tha Lien este o fetiță de vîrsta voastră. Are ochii migdalați și păr negru ca pana corbului. Răspunde cu un zîmbet cald, de copil, gesturilor prietenești cu care este întîmpinată pretutindeni. Dar zîmbetul ei are ceva trist și fața i se întunecă de fiecare dată cînd povestește despre ai săi, despre satul natal, despre colegii de școală. S-a născut într-un cătun ca multe altele, cu căsuțe din lemn de bambus, țuguiate, cu ulițe umbroase, liniștite. Își amintește de săteni, oameni curajoși și harnici, care trudesc din greu pentru a-și asigura traiul de fiecare zi... Povestea se întrerupe însă brusc. Peste această imagine a satului, se suprapune o alta, întipărită pentru totdeauna în mintea ei.

Flăcări, sînge, oameni carbonizați. Femei , bătrîni, copii... Într-o zi de primăvară, la ceasurile liniștite ale dimineții, asupra cătunului s-a abătut un potop de bombe. Curînd și-au făcut apariția militarii în uniforme înstelate, care i-au strîns la un loc pe săteni, cîteva sute, și i-au împușcat. Apoi totul a fost mistuit de flăcări. Satul a fost desființat de pe harta țării. Numele lui era **Song My,** iar țara se numește **Vietnam...**

Povestea lui Ve Tha Lien, fetița cu ochi migdalați, este povestea multor copii vietnamezi, a acelor copii care, înainte de a învăța semnele alfabetului, au învățat să deslușească zumzetul păsărilor de oțel care aduc moarte, au învățat să socotească urmărind bombele vrăjmașe. Iar bombele sînt de mai multe feluri: uriașe, care în căderea lor scobesc adînc pămîntul, bombe cu napalm, ce pîrjolesc totul, bombe cu bile...

O NEÎNTRERUPTĂ BĂTĂLIE PENTRU APĂRAREA VETREI STRĂMOȘEȘTI

Așa au cunoscut ei viața, așa au cunoscut-o și părinții lor De mai multe generații, poporul vietnamez n-a mai cunoscut tihna muncii pașnice, a unei vieți senine, ferite de amenințări și de bombe. De mai multe generații acest popor viteaz și eroic își udă pămîntul cu sînge într-o necontenită bătălie, pentru a-și apăra vatra strămoșească, libertatea, demnitatea.

Oamenii care s-au statornicit cu milenii în urmă pe acest brîu de pămînt ce se întinde de-a lungul țărmului asiatic al Oceanului Pacific au lăsat moștenire o civilizație înfloritoare, au creat opere de artă care sfidează timpul, dînd măsura capacității și talentului acestui popor. Natura a fost darnică cu această țară. Vietnamezii sînt cunoscuți pentru hărnicia lor, reușind să obțină de pe oglinzile orezăriilor — în special din regiunile scăldate de apele fluviului Mekong și din delta acestuia — mari cantități de orez. Vietnamul era vestit ca grînar al Asiei. Dar viața vietnamezilor a fost tulburată nu o dată de năvăliri străine.

Timp de aproape un secol poporul vietnamez s-a aflat sub dominația colonială. Abia în 1945, ca urmare a insurecției armate din august împotriva colonialiștilor francezi, s-a încheiat acest capitol întunecat din istoria țării. La 2 septembrie, în același an, a fost proclamată Republica Democrată Vietnam, primul stat al oamenilor muncii care se năștea pe ruinele colonialismului. Întorși la casele lor, vietnamezii își vedeau împlinit visul de a trece la munca pașnică, la reconstrucția țării, puteau să-și clădească o viață nouă. Le-a fost dat însă ca după puțin timp să reia lupta. Trupele colonialiste au dezlănțuit o vastă operație urmărind să reinstaureze rînduielile coloniale. A început un greu și îndelung război de rezistență. Căliți în focul atîtor bătălii, partizanii, în frunte cu comuniștii, au opus intervenționiștilor un larg front popular, dîndu-le lovituri nimicitoare.

Cine n-a auzit de Dien Bien Fu? Este celebra fortăreață a colonialiștilor, a cărei cădere a marcat înfrîngerea lor definitivă pe pămîntul Vietnamului.

Dimineața, pe o stradă din Hanoi.

Victoria vietnameză de la Dien Bien Fu va rămîne înscrisă cu litere mari în letopisețul bătăliilor pentru neatîrnare ale popoarelor.

ACORDURILE DE LA GENEVA

Era în vara anului 1954. Înfrînți pe cîmpul de luptă, colonialiștii au fost nevoiți să recunoască un adevăr ce se impunea de la sine: poporul vietnamez nu poate fi îngenunchiat, nu poate fi redus la starea de robie.

În noaptea de 20 spre 21 iulie, telegraful și telefoanele s-au pus în mișcare, transmițînd spre toate colțurile lumii vestea încheierii războiului. Negocierile îndelungate în problema restabilirii păcii în Peninsula Indochina, la care au participat și marile puteri s-au încheiat prin semnarea cunoscutelor acorduri de la Geneva care pecetluiau victoria poporului vietnamez și a celorlalte popoare din această regiune — laoțian și cambodgian — dreptul lor la libertate și independență.

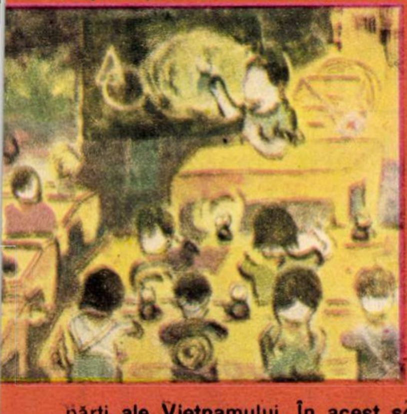
ÎNVĂȚĂM. Desen realizat de Bui Kuang Ciong, (13 ani).

Între altele, prin Acordurile de la Geneva s-a stabilit o linie de demarcație militară provizorie (care astăzi desparte Republica Democrată Vietnam de Republica Vietnamului de sud). Această linie provizorie a fost fixată pe rîul Blu Kai, care curge de-a lungul paralelei 17. În jurul ei s-a stabilit o zonă demilitarizată, avînd 5 km de o parte și de alta a rîului. Ea urma să dispară prin reunificarea celor două părți ale Vietnamului. În acest scop s-au stabilit alegeri generale libere pentru vara anului 1956. Alegerile au fost însă sabotate de regimul înscăunat de Statele Unite la Saigon. În sudul Vietnamului, regiune transformată treptat într-o bază militară a S.U.A. (de la cei cîțiva consilieri americani în 1954, s-a ajuns la peste o jumătate de milion de militari, dotați cu cel mai modern armament), a fost instaurat un regim de cruntă teroare. Mii de patrioți au fost azvîrliți în închisori, sate întregi au fost strămutate, transformate în adevărate lagăre de concentrare. Vechii luptători din armata de eliberare au fost nevoiți să ia din nou calea junglei. Treptat, lua amploare mișcarea de partizani. La început sate, apoi districte întregi erau eliberate de către forțele patriotice.

În decembrie 1960, într-unul din satele eliberate, la adăpostul junglei, s-au adunat reprezentanți ale celor mai diferite pături sociale din Vietnamul de sud, animați de hotărîrea de a lupta pînă la izgonirea definitivă a intervenționiștilor americani. La 20 decembrie a fost creat Frontul Național de Eliberare, (care grupează peste 20 de partide și organizații de masă), conducătorul și organizatorul luptei de eliberare. Sub conducerea F.N.E. au fost eliberate patru cincimi din teritoriul Vietnamului de sud cu o populație de peste 10 milioane locuitori. (Vietnamul de sud are în total o suprafață de 170 806 km.p. și o populație de 16 973 000 locuitori).

În acești ani, poporul din Republica Democrată Vietnam și-a mobilizat toate forțele pentru înlăturarea ruinelor. Pe locurile pe unde trecuse tăvălugul războiului s-au ridicat schele, s-au deschis șantiere.

ȘI DIN NOU CU ARMA ÎN MÎNĂ

Opera de construcție socialistă a fost în mod brutal întreruptă prin extinderea războiului de agresiune dus de Statele Unite în Vietnam. Nordul, ca și Sudul țării, a devenit ținta atacurilor zilnice ale aviației americane. Numai anul trecut deasupra satelor sud-vietnameze au fost aruncate peste un milion și jumătate de bombe. Ce înseamnă această cifră? O comparație: în perioada războiului din Vietnam a fost lansată o cantitate de bombe care depășește întregul explozibil detonat de americani în cel de al doilea război mondial și în războiul din Coreea la un loc. Poporul din Nordul și Sudul țării a dat dovadă de un eroism legendar, înfruntîndu-i cu dîrzenie pe agresori. Statele Unite s-au văzut nevoite să înceteze bombardamentele aviatice în nord, concentrîndu-și forțele pentru menținerea fortărețelor lor din Sud, tot mai puternic amenințate de patrioți. Crearea în 1969 a Guvernului Revoluționar Provizoriu al Republicii Vietnamului de Sud, care reprezintă interesele tuturor păturilor sociale, democratice care se opun războiului și doresc stabilirea păcii, a constituit un moment de o deosebită importanță în lupta populației sud-vietnameze. Continuînd tradițiile F.N.E. și valorificînd bogata sa experiență, Guvernul revoluționar conduce cu succes lupta de eliberare. El se bucură totodată de un larg prestigiu internațional, fiind recunoscut de aproape 30 de țări ale lumii. Țelul suprem înscris în programul său este eliberarea țării și crearea condițiilor pentru reîntregirea pașnică a patriei.

«QUET THANG» — VOM ÎNVINGE!

Încercînd să stăvilească lupta de eliberare, Statele Unite au lansat lozinca «vietnamizării» războiului, punîndu-i pe vietnamezi să lupte împotriva vietnamezilor. Astfel, trupele regimului fantomă de la Saigon au fost împinse să-și ucidă frații și surorile, apărînd interesele S.U.A. și ale marionetelor lor. În același timp, vîlvătăile războiului au fost extinse dincolo de granițele Vietnamului, în Laos și Cambodgia, cuprinzînd întreaga Peninsulă Indochina. Dar atît operațiunea de invadare a Cambodgiei, cît și recenta invazie din Laos, cunoscută sub numele «Lam Son-719», s-au soldat cu înfrîngeri zdrobitoare pentru agresori.

Întreaga desfășurare a războiului demonstrează cu puterea faptelor că poporul vietnamez, celelalte popoare din Indochina, care luptă pe pămîntul natal pentru apărarea ființei lor naționale, nu pot fi înfrînte. În această luptă dreaptă ele se bucură de sprijinul și solidaritatea tuturor popoarelor lumii. **«Quet Thang»** — sînt două cuvinte pe care vietnamezii le rostesc cu o tot mai mare încredere: **«Vom învinge!»** Victoria nu poate fi decît de partea lor, a celor care sînt gata să-și jertfească tot ce au mai de preț — viața — pentru eliberarea patriei, pentru viitorul lor luminos și al copiilor lor.

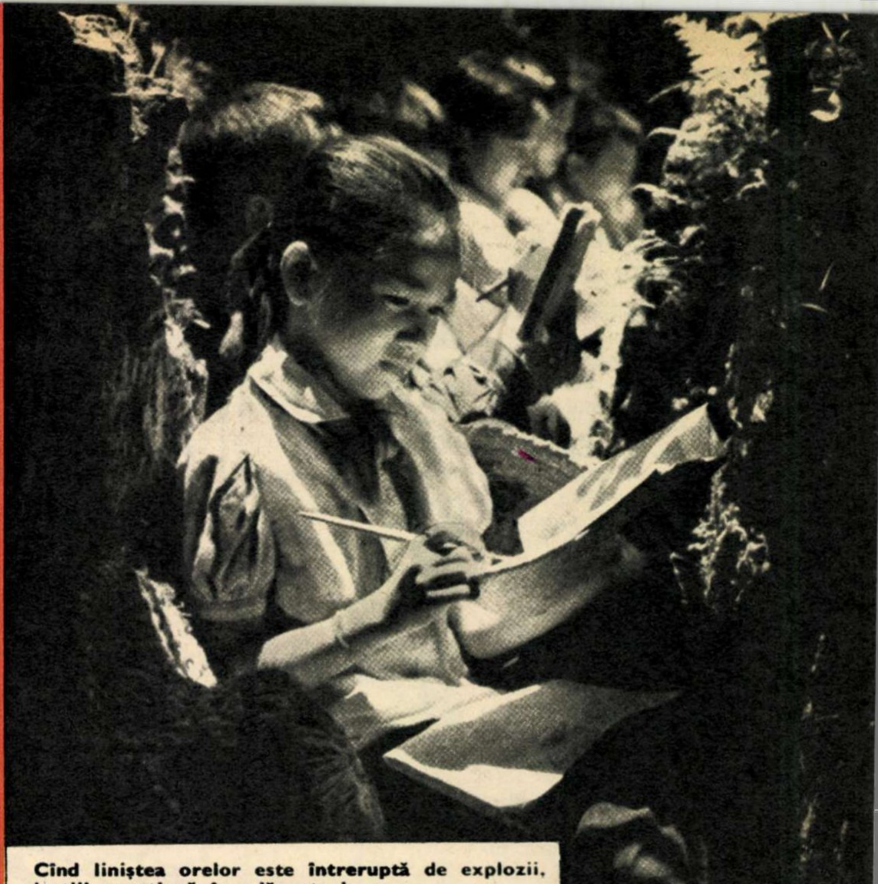
Cînd liniștea orelor este întreruptă de explozii, lecțiile continuă în adăposturi.

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

GÎNDURI FRĂȚEȘTI CĂTRE PIONIERII DIN VIETNAM

În Organizația pionierilor de avangardă — «Ho Și Min» și în Organizația de copii, purtînd același nume, al marelui fiu al poporului vietnamez, sînt reuniți 6 milioane de copii și pionieri (Organizația copiilor «Ho Și Min» cuprinde copii între 7 și 10 ani, iar cea a pionierilor de avangardă, între 11 și 14). Sute și mii de pionieri, cînd țara i-a chemat, au schimbat condeiul cu arma, au luptat și luptă efectiv, cu arma în mînă, împotriva agresorilor americano-saigonezi, acoperindu-se de glorie.

Partidul celor ce muncesc și guvernul R.D. Vietnam, întregul popor dau o înaltă apreciere muncii și luptei pionierilor. Pentru fapte vitejești, pentru lupta împotriva agresorului, pionierii de avangardă din R.D. Vietnam au fost distinși cu decorații «Pentru fapte vitejești», cu «Drapele ale muncii, cu ordine «Pentru lupta de rezistență», cu «Medalii de luptă», cu «Diplome de onoare», cu «Steagul partidului,» organizația lor a primit numele marelui fiu al poporului vietnamez — Ho Și Min. În Vietnamul de sud pe lîngă învățătură în condiții de război, cînd adesea școala se mută sub pămînt, pionierii săvîrșesc fapte de înalt eroism și vitejie în lupta cu agresorii.

La 15 mai, în anul acesta, Organizația de copii și Organizația de pionieri de avangardă «Ho Și Min» din R.D. Vietnam și din Vietnamul de Sud au împlinit trei decenii de muncă, învățătură și luptă pentru realizarea devizei înscrise pe drapel: «Pentru cauza socialismului și reunificarea patriei — sîntem gata!»

De ani și ani, sute de pionieri români, membri ai «cercurilor prieteniei», fac corespondență cu pionierii din R.D. Vietnam.

La sărbătoarea celor 30 de ani de existență a organizației pionierilor vietnamezi, inimile purtătorilor cravatelor roșii din România socialistă bat alături de copiii și pionierii eroicului Vietnam.

V.Șt. MĂRIU

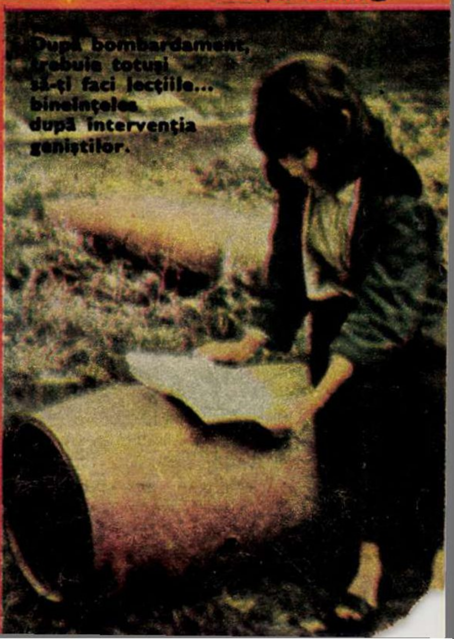
După bombardament, trebuie totuși să-ți faci lecțiile... bineînțeles după intervenția geniștilor.

CUTEZĂTORII SERVICE!

DORESC SĂ CORESPONDEZE

Anişoara Vasilache, comuna Pravița-de-Jos, județul Prahova (1); **Mariana şi Aurora Noru,** satul Nou Panciu, str. Rozelor nr. 30, județul Vrancea (2–3); **Vasile Ghiță,** satul Rădăcineşti, comuna Berislăveşti, județul Vîlcea (4); **Mariana Rodica Ene,** clasa a VII-a, Feteşti, str. Grădinilor nr. 3, județul Ialomița (5); **Mariana Gh. Anton,** clasa a VI-a, satul Găuşani com. Ungheni, județul Argeş (6)

PASIONAȚI AI FOLCLORULUI

Marioara Ciochină, clasa a VII-a, comuna Gropeni, județul Brăila, culege balade, proverbe, strigături;

Cercul micilor etnografi şi culegători de folclor, de la Şcoala generală Turcoaia, județul Tulcea, face apel la pionierii din diferite regiuni ale țării să le scrie despre portul popular şi despre cele mai caracteristice genuri de folclor din regiunea respectivă (balade, strigături, cîntece etc.) fiindu-le necesare la întocmirea unui atlas folcloric.

VOR SĂ CORESPONDEZE PE TEME DE FOTBAL

Gabriel Costea, comuna Poeni, județul Teleorman; **Victor Florescu** şi **Ionel Călinescu,** elevi în clasa a VI-a, satul Gorani, comuna Uda, județul Argeş; **Viorel Avram,** clasa a VII-a, comuna Topleț, str. Principală nr. 448, județul Caraş-Severin; **Achim Neagă,** clasa a V-a, comuna Rahău, str. Şcolii nr. 172, județul Alba.

COLECȚIONEAZA ŞI FAC SCHIMB DE

... monede

Gillig Heinrich, Petroşani, cartierul Aeroport, str. Oituz, bloc 3, sc. 2, ap. 3, județul Hunedoara (are peste 100 monede); **Romeo Mărăndici,** Bacău, str. Oituz nr. 21; **Corneliu Vlad,** clasa a VIII-a, Constanța-Tomis, nr. 5, str. Cişmelei nr. 9, bloc 86, sc. A, et. 3, ap. 20 (are o colecție de peste 700 monede); **Mihai Mester,** Timişoara, str. Lidia nr. 26.

... timbre

Liviu Stoinea, clasa a VI-a, Satu-Nou, comuna Coloneşti, județul Bacău; **Eugen Bejenaru,** clasa a V-a, Fălticeni, str. Topitoriu nr. 2,județul Suceava; **Gheorghe Husac,** clasa a V-a, Şcoala generală nr. 10,Botoşani; **Mircea Voinea,** Rm. Sărat, str. Lacu Negru nr. 2, bis, județul Buzău; **Alexandru Guidea,** Bucureşti, Şoseaua Olteniței, bloc 3, sc. 3, ap. 78; **Ion Liviu Teodoran** (13 ani), satul Tagu, comuna Budeşti, județul Bistrița-Năsăud; **Violeta Stoica,** clasa a VI-a, satul Şopîrlița, comuna Pîrşcoveni, județul Olt.

... ilustrate

Niculina şi Daniela Preda, clasa a IV-a, Şcoala generală nr. 1, Valea Călugărească, județul Prahova; **Sergiu Ivanov,** Botoşani, str. Karl Marx nr. 2, sc. E, et . 2, ap. 57; **Ana Maria Boariu,** clasa a VII-a, satul Tirimia nr. 360. comuna Gh. Doja, județul Mureş; **Gigel Mărcuț,** clasa a VI-a, Galați, B-dul Republicii, bloc P. 7, ap. 32; **Maria şi Iulian Oprițescu,** Rm. Vîlcea. B-dul T. Vladimirescu, bloc 9, sc. C, ap. 18, județul Vîlcea; **Angelica Păstinaru,** clasa a VII-a, satul Sabasa, comuna Borca, județul Neamț; **Lenuța Boldea** (13 ani), comuna Oradel, județul Dolj;

ERATĂ
Fotografia «Victorie» apărută în nr. 18 al revistei «Cutezătorii» pag. 5, a fost realizată de eleva CRISTINA CALANCEA din Suceava.

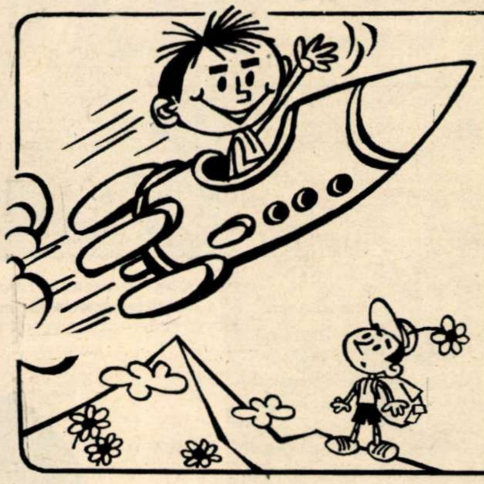

UN VEHICUL IDEAL PENTRU DRUMEȚIILE VACANȚEI:

RACHETA CUTEZĂTORILOR!

Din sumarul verii 1971:

CĂLĂTORIE SPRE CENTRUL PĂMÎNTULUI

ÎNTÎMPLĂRILE PROFESORULUI PARBRIZ

100 CONSTRUCȚII DE SEZON

PLIMBARE CU BARCA

ORIZONTAL: 1) Barcă uşoară cu pînze sau lopeți. Luntraş mitologic, care după credința vechilor greci, trecea sufletele morților peste apa Stixului. 2) La busolă (pl.) Vîsle. 3) Hristea Elena. Barcă mică. Fără strălucire. 4) Fiecare dintre cele două extremități ale unei corabii, unde dorm corăbierii. Din familia gramineelor. 5) Îmbinat. Strada... gondolelor. 6) La galere! Luntre mică în formă de şaică. Împreună. 7) Lac situat la confluența Prutului cu Dunărea, importantă bază piscicolă. 8) Încîntare fig.) Suspin. 9) Articol din piele. Vedetă... de cinema! 10) Răsărit! Ambarcațiune pescărească (pl.).

VERTICAL: 1) Navă mică şi elegantă pentru sport sau plimbări (pl.) Din Barcelona! 2) Vaste întinderi de apă. Elev marinar. 3) La vele! Şase... roman. Prozator român, autorul volumelor «Jurnal de bord» şi «Schițe marine din lumea porturilor». 4) Susține pînzele (pl.) 5) Încet. Barcă sportivă ascuțită la capete. 6) Corp geometric. Numeral nehotărît (pl.) 7) Ape! Bunul cel mai de preț al popoarelor. Sete! 8) Pictor rus, autorul celebrei pînze «Edecarii de pe Volga». Mîncare din zarzavat fiert şi opărit cu unt. 9) Scăunaş la capătul dinainte al luntrei de pescuit. Dirijează circulația vaselor în apropierea coastei. 10) Fluviul străbătut în 1950 cu caiacele de trei temerari călători: Jean Laporte, Andre Davy şi John Goddard. Barcă.

Prof. Teodor AXIOTI

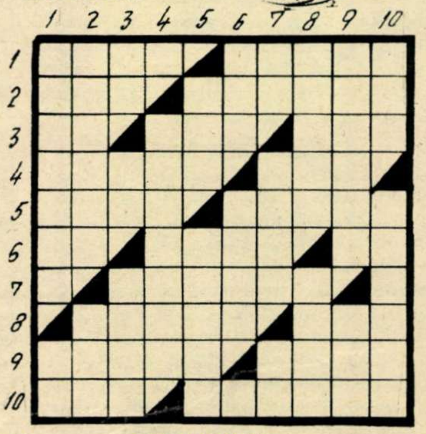

SOLUȚIILE PROBLEMELOR DIN PAGINA «RECREAȚIA MARE»

TREI ÎNTREBĂRI

— Numerele romane IV şi IX; înlăturînd pe I devin V (5) şi X (10).

— Musca cephenomya, care zboară cu o viteză de peste 1 300 km pe oră.

— Pe hărțile geografice.

ÎL CUNOAŞTEȚI?

Eroul este Phileas Fogg, din romanul lui Jules Verne «Ocolul pămîntului în 80 de zile»; carte care a cunoscut cel mai mare succes de librărie: în al 5-lea an de la apariție a atins a 50-a ediție.

RECREATIA MARE

UN ROMÂN ÎN BORNEO

Doctorul român Ilarie Mitrea a explorat în anul 1872 insula indoneziană Borneo din Oceanul Pacific, cu intenția de a vîna pasărea paradisului (fotografia 2). Mitrea a studiat viața indigenilor din sudul insulei, remarcînd faptul că fetele triburilor daiace sînt foarte... cochete. Ele își agață de urechi greutăți de aproape 1 kg, astfel că lobul urechii atîrnă mult în jos (fotografia 1). În timpul ocupațiunilor zilnice, femeile daiace poartă copilul într-un coșuleț agățat de spate, iar pe cap o pălărie imensă (fotografia 3) care protejează pe mamă și prunc de razele fierbinți ale soarelui tropical. Atît coșulețul cît și pălăria sînt brodate de mamă cu arabescuri de culori diferite.

Ilarie Mitrea a studiat viața multor animale din insulă și în special a maimuței năsoase. El a împăiat numeroase păsări și animale care au fost donate Muzeului de științe naturale «Gr. Antipa» din București.

În anul 1875, Ilarie Mitrea s-a întîlnit în insula Djava (Indonezia) cu marele antropolog și călător rus Mikluho-Maklai. Cei doi exploratori au purtat discutii cu privire la cercetările etnografice ce le-au făcut în insula Borneo.

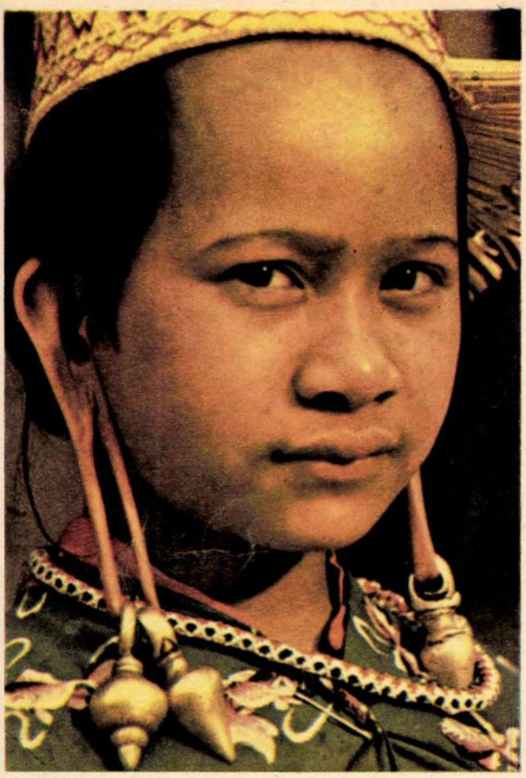
1

2

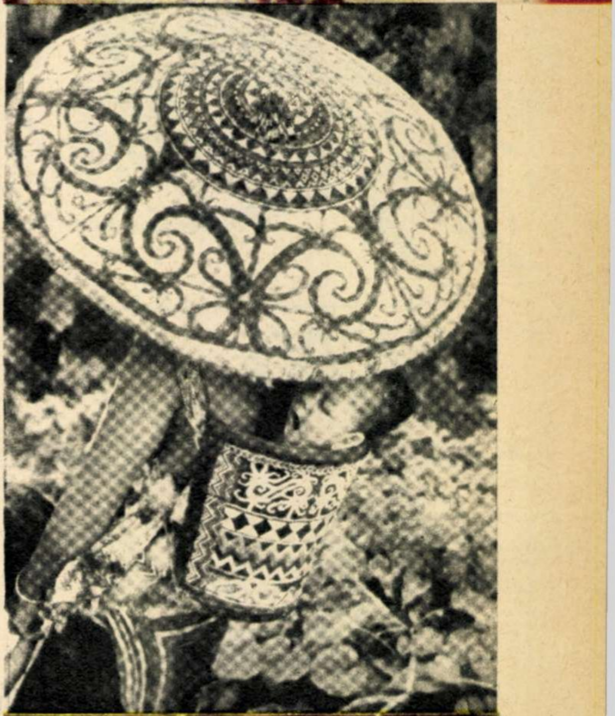
3

PERIPEȚIILE LUI TONI

de SIMION ALEXANDRESCU

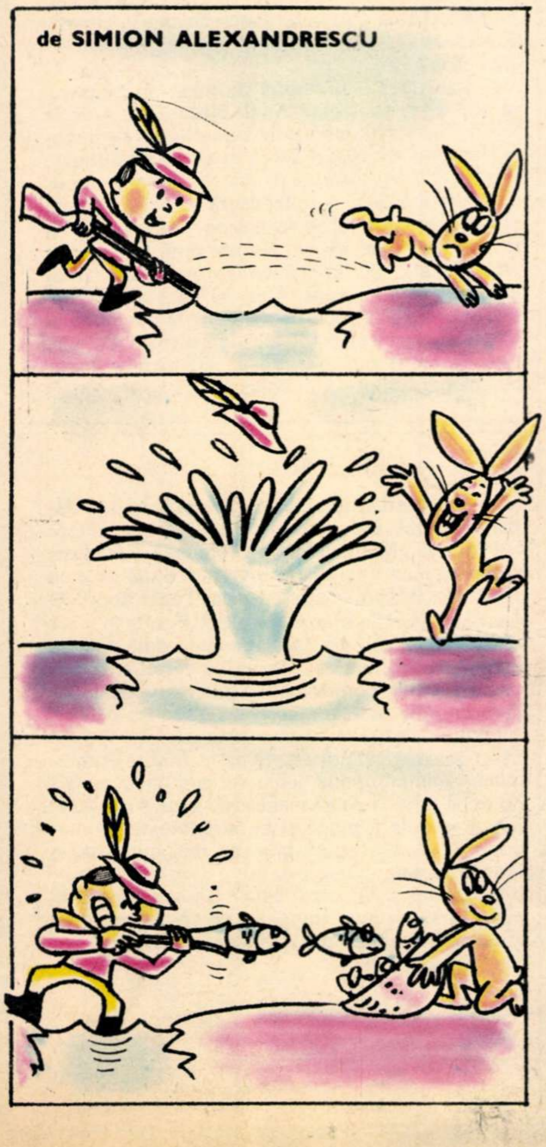

TREI ÎNTREBĂRI

- **Care sînt numerele care în loc să-și diminueze valoarea și-o măresc atunci cînd se înlătură una din cifrele din care sînt constituite?**
- **Care este cea mai rapidă zburătoare de pe fața pămîntului?**
- **Unde se găsesc orașe fără case și fluvii fără ape?**

(răspunsurile, în pag. 10)

TRENUL - JUCĂRIE

La laboratorul de biologie de la Argonne, de lîngă Paris, una din jucăriile celor mici este pusă în slujba științei. Biologii francezi trebuiau să bombardeze cu unde electromagnetice — într-un interval de timp determinat — un număr mare de cobai (șobolani pentru experiență). Ei au ajuns la concluzia că cel mai bun dispozitiv pentru această operațiune ar fi trenul-jucărie...

Animalele anesteziate au fost legate pe platforma «vagoanelor», iar micuța cale ferată a fost montată circular, astfel ca fiecare cobai să treacă pe sub dispozitivul de bombardare de cîteva ori pe minut. Experiența a reușit de minune. Ea va fi pusă în practică și de alte laboratoare.

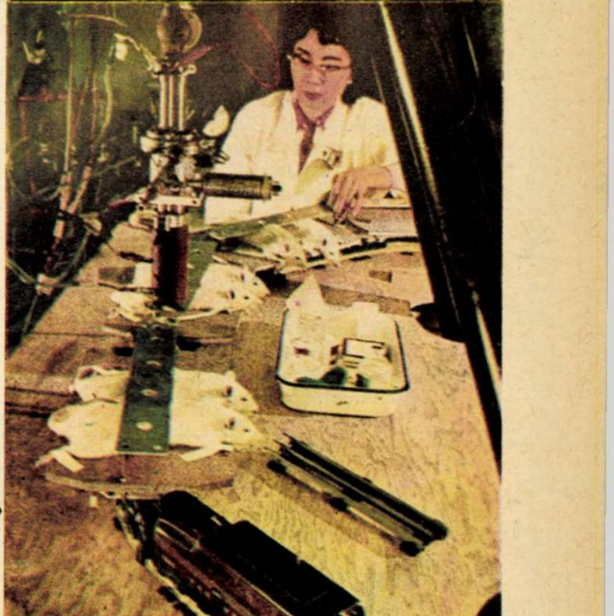

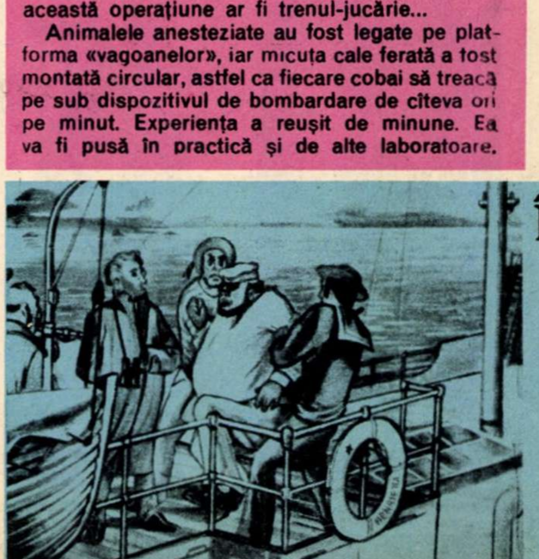

ÎL CUNOAȘTEȚI ?

Cu aproape 100 de ani în urmă, un personaj cu chipul distins și părul blond stătea de vorbă în portul New-York cu comandantul unui vas. Enigmaticul personaj a încercat să convingă pe căpitan să schimbe ruta vasului. Nereușind, a plătit pe matelotii și fochiștii de pe vas care au legat și sechestrat în cabină pe încăpățînatul comandant.

Cine este acest personaj care a luat comanda vasului? Cum se numește cartea în care se vorbește despre cutezătoarea lui călătorie? Cine a scris acest interesant roman?

(răspunsurile, în pag. 10)

CONSTANTIN GEORGESCU

TAINA pergamentului

ROMAN FOILETON

41

De cîteva zile, cartierul general al echipajului condus de Marin Modavu s-a mutat. Într-un cot mai ferit al Ialomiței au înălțat o colibă asemănătoare cu cele de la bostănării — surlă, cum i se spune prin partea locului — și s-au instalat în ea. Sînt numai trei: căpitanul, Mitică Buică și Vasile Olmazu. Ana Miroslav nu vine. E bolnavă. Cînd vin dimineața spre coliba lor, trec prin fața morii ca și cînd ea nici n-ar exista, în mintea lor trăind numai ca amintirea unui basm greu de ținut minte. Au la ei pergamentul, o ruletă împrumutată de la fratele lui Coman Crețu, și cam atît. De la reședința de bază au făcut măsurători în susul și în josul apei. Cei trei sute cincizeci și șapte de pași. Nici urmă de spărtură în mal. Se văd numai găurile rotunde pe care și le fac prigoriile, ca să-și alcătuiască la un loc cu vrăbiile, cuiburi de pămînt. E a șaptea zi de cînd se întorc posomorîți, fără nici un rezultat. Ordinea mersului e aceeași: Modavu, Mitică Buică și în urmă, fluierînd un cîntec fără vorbe, Vasile Olmazu. În marginea satului, verdele inundă cu grădini. Și tot aici, în marginea satului, stă la taifas ziua cu noaptea. Nu țin drumul drept. Coboară la Ialomița și tăifăsuiesc și ei pînă se înnoptează de-a binelea.

42

— Ce-o fi făcînd Coman? întrebă Vasile, numai așa, ca să se poată lega o vorbă.

— N-a scris un rînd, zice Marin fără să-ți dai seama dacă prin vorbele astea îl acuză sau îl aprobă pe cel plecat. Ceva mai încolo de picioarele lui, o șopîrlă cafenie stă nemișcată pe prundiș, de parcă ar asculta cum bate inima verii. O vede. Dacă ar avea o nuielușcă la îndemînă, ar lovi-o peste coadă ca s-o îndemne la culcare. Petrece, Coman al nostru. Puțin îi pasă lui de noi. Ne-a lăsat încurcați, și pe-aci ți-e drumul!...

— Adică Ana să fie chiar așa de bolnavă, încît să nu se poată repezi într-o seară pînă la noi? se amestecă și secundul în vorbă.

— O fi, mormăi Marin într-o doară, neîndrăznind să-i ia fetei apărarea pe față.

— Ce-ar fi să ne ducem noi pînă la ea? gîndi Olmazu cu glas tare. Văzuse și el șopîrla și era preocupat de ce s-ar întîmpla dacă ar avea un clopoțel pe care să i-l atîrne de coadă... Începu să rîdă cu gura pînă la urechi, lucru care îl enervă afară din cale pe Modavu.

— Ce găsești tu de rîs în asta? Și după o scurtă pauză: Ar fi timpul să te cam ții după cei dintr-o clasă cu tine, Olmazule. Ghicind motivul supărării, băiatul încercă să se scuze:

43

— Mă gîndeam la o șopîrlă cu clopoței, care...

— Întotdeauna te gîndești tu la cîte ceva care nu are nici o legătură cu clipa de față.

— Și ce e rău în asta?

— Lasă-l, Marine; într-un fel, are dreptate. Sîntem colegii ei, ar trebui să ne ducem s-o vedem.

— Eu rămîn la poartă ca să nu dăm de bănuit, spuse Vasile încet și se ridică să plece.

Vara, amurgul e lung. Ți se urăște de la apusul soarelui pînă se întunecă în toată regula. Au stabilit să se întîlnească peste o jumătate de ceas toți trei. Marin a întîrziat încă o dată pe atît.

— De cînd s-a dat vacanța, n-ai ridicat un pai de jos, i-a zis mamă-sa văzîndu-l că se pregătește din nou de plecare. Umbli toată ziua fără nici un rost. «Așa crezi dumneata » îi răspunse el, dar în gînd. Îmi pare rău că nu i-am spus lui taică-tu să te ia cu el, ca să nu-ți mai port de grijă. Îl ajutai și tu cu ceva, tot îți plac ție caii! «Și să mă amestec cu oamenii mari», își continuă Marin răspunsul. Îl mai purtați și pe-ăla mic al lui Olmazu după voi. Mă mir că nu v-a ieșit taică-său înainte, să vă ciufulească nițel...

Băiatul îi urmărea vorbele și mișcările mîinilor, dar gîndul lui hoinărea departe, mulțumindu-l cu

44

niște răspunsuri amăgitoare: «Trebuie să îndur, n-am încotro. O să vină o vreme cînd o să vă mîndriți cu mine, dar pînă atunci mai e. Ce-o să mai vorbească lumea despre descoperirea noastră...» Profită de momentul în care mamă-sa plecă să mulgă vaca și o zbughi pe poartă, lăsînd-o puțin întredeschisă, ca să nu facă zgomot și să-l strige îndărăt.

— Nu puteai să stai ceva mai mult? îl luă la zor Vasile, îndată cum sosi.

— Să fii mulțumit că am venit și-acum, îi răspunse el fără să-l ia în seamă.

— Tot eu?...

Stabiliră să se ducă numai amîndoi: Marin și Buică. El avea să-i aștepte două curți mai încolo, lîngă o fîntînă cu cumpănă, unde se adună de obicei copiii să adape vitele, seara.

— Dacă te apucă plictiseala așteptîndu-ne, zise Modavu, n-ai decît să pleci acasă. Ne vedem mîine la aceeași oră și în același loc.

Bietul Olmazu! Dacă n-ar fi fost vorba de Ana, s-ar fi întors din drum. Prea făcea pe interesantul Modavu! Se uită la el cît de țanțoș mergea, semănînd cu un cocoș turcesc, ca și cînd i-ar fi dus fetei cine știe ce medicament miraculos. «Dacă aș fi în locul ei, te-aș trimite la curtea lui

45

Roșu-Împărat să-mi aduci salăți din grădina Ursului. Asta ca să te înveți minte. Prea ești îngîmfat!...» Se apropiau de casa Anei Miroslav și el mai avea de spus ceva, dar nu știa cui. Mai erau patru curți. Trecură de prima, curtea cu salcîmi a lui Petre Zlate. Mai merseră puțin și trecură și de gardul curții lui Nae Calistru. Trebuia să vorbească. Poate că era mai bine că nu-l luau cu ei. În fața fetei cu siguranță că s-ar fi bîlbîit. Urma curtea lui Iancu Becheru, și gata. El trebuia să se oprească. «Ce-o să zică Marin? Dar Ana?...»

— Auzi, tu? îl prinse el de mînă pe Modavu. Ia stai nițel. Dă-i asta Anei. Spune-i că e de la mine. N-am avut altceva la îndemînă. Dă-i bobocul ăsta de trandafir. Dacă m-ar ști soră-mea... Din zbor l-am luat. Ia te uită la palmele mele. Trei urme adînci îi brăzdaseră spinii în palma stîngă. Spune-i să se facă bine mai repede, că mi s-a făcut dor de ea. Nu are cine să mă mai cicălească!... Și fiindcă se apropiau de colțul gardului dinspre casa Anei, el se opri. Acum, după ce luase bobocul de trandafir, Marin Modavu parcă nu mai călca tot atît de țanțoș... Ca să-i treacă vremea mai ușor, Vasile începu să numere ulucile gardurilor. Una, două, trei... șapte... cinci-

46

zeci și șapte... nouă mii trei sute șaisprezece... pînă ajunse în poarta casei lui.

Prima vorbă a fetei a fost:

— Pe Vasile Olmazu de ce nu l-ați luat?

— Ți-a trimis floarea asta, îi spuse Modavu ocolind adevăratul răspuns. Apoi: cum de te-ai îmbolnăvit așa, deodată?

Ana duse un deget la buze și apropiindu-și capul cu al lor, nu spuse decît:

— N-am nimic; m-am prefăcut bolnavă ca să nu plec în tabără. Trebuia să rămîn cu voi. Cred că am pus mîna pe un fir. Mîine merg și eu...

S-a înnoptat de mult. Satul și-a desferecat liniștile și le-a împrăștiat pe drumuri și prin curți. Ana Miroslav a pus bobocul de trandafir într-un borcan cu apă și l-a așezat pe masă, la îndemîna ei. Acum doarme. Doarme și se visează pe un vapor mare, mare, îmbrăcată într-un halat alb ca spuma, purtînd în buzunarul de la piept un boboc de trandafir de un roșu catifelat. Și Mitică Buică doarme. Visul lui nu cuprinde mări și oceane zbuciumate. Ele i-au populat alte nopți. Doarme și Olmazu. El rîde în somn. Visează o herghelie de șopîrle poleite în cele mai felurite culori, șopîrle argintii, portocalii și albastre, fiecare avînd legat în vîrful cozii cîte un clopoțel

47

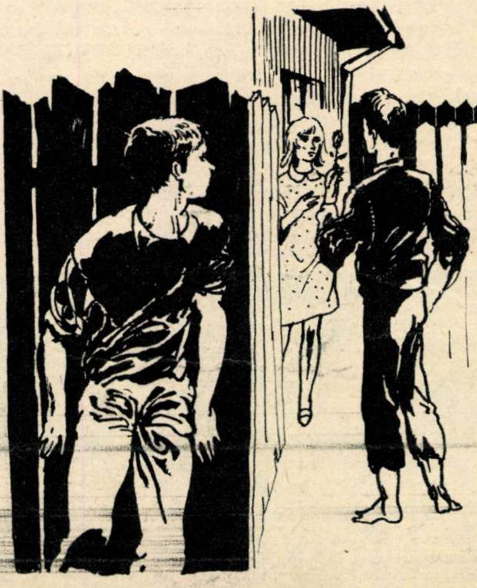

48

care nu le stingherește, dimpotrivă, le zgîndărește la joacă. De cîte ori își clatină cozile, clopoțeii îngînă: «Modavu... Marin Modavu... Modavu îngîmfatul!...» Vasile rîde o vreme, după care se supără și le poruncește să tacă. Toate șopîrlele îl ascultă. Nici nu s-ar putea altfel. Poartă în mînă un bici fermecat, din care o singură dată dacă ar lovi — și ele știu asta — le-ar lua culorile. Și nici uneia nu i-ar conveni să-și piardă poleiala pe care cu atîta bunăvoință le-a îngăduit-o băiatul.

Luna se leagănă în cumpăna cerului, tentată să-și înceapă călătoria spre apus. Marin Modavu o vede prin perdeaua geamului larg deschis. Stă cu ochii țintă la ea și o aseamănă cu Ana. Asemănarea asta îi place și se străduiește să n-adoarmă, ca s-o poată privi cît mai mult, într-o vreme, îngînă:

— Ce om și Olmazu ăsta? Să-și spintece el mîna în spinii unui trandafir, ca să-i poată oferi Anei o floare! Ce om și Olmazu ăsta!..:

(Va urma)

DESENE VASILE OLAC

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ILIE NĂSTASE

RACHETA DE AUR

O LECȚIE AMARĂ

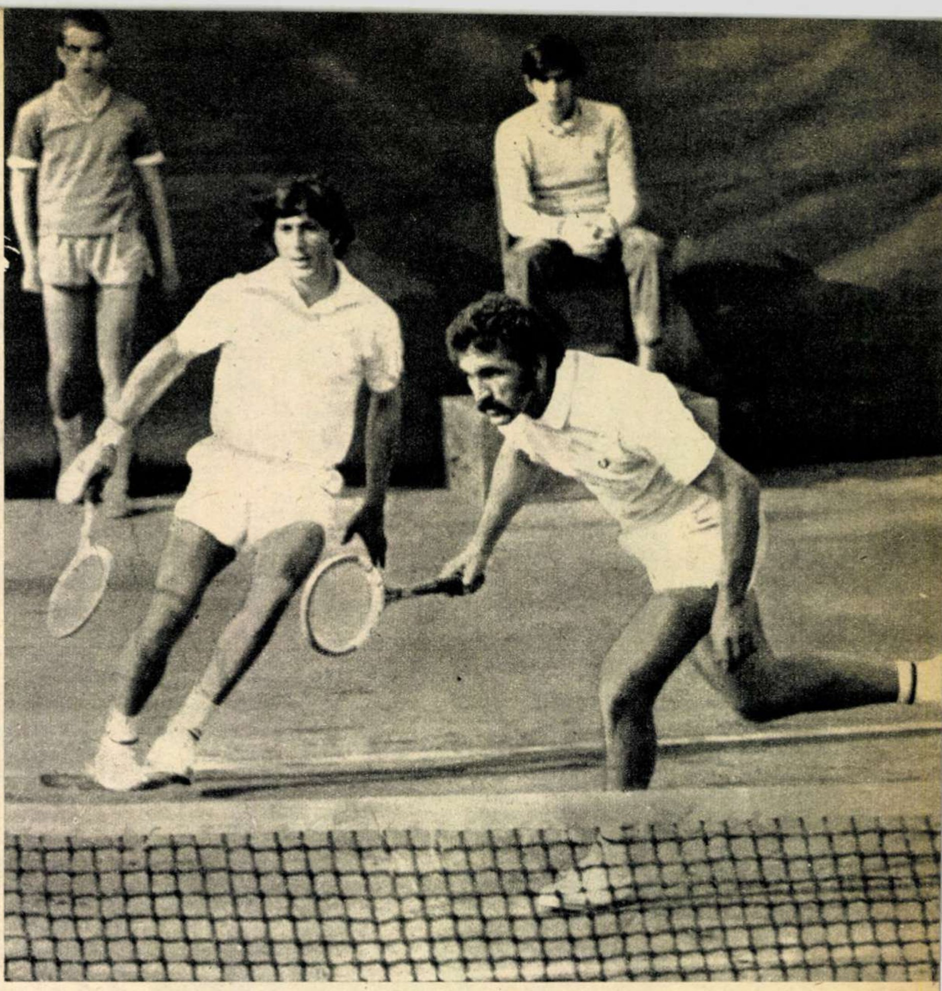

După cucerirea titlului de campion internațional al Italiei,am luat avionul pentru a ajunge la Paris, la marele turneu de la Roland Garros unde — vă mai amintiți? — în anul 1966 intrasem în rîndul «celor mari», din lumea tenisului, ajungînd în finală cu Ion Țiriac. În «sportul alb», turneul de la Roland Garros este socotit un fel de campionat mondial pe teren cu zgură, după cum «indoor-ul american» (al cărui campion eram) este socotit un campionat mondial pe teren acoperit.

— Ei, acum e acum, Iliuță! mi-a spus Țiriac de îndată ce am ajuns în capitala Franței. Stopăm tot în semifinale, ca în ultimii trei ani, sau.... mergem mai departe?

— Încercăm să mergem mai departe! am răspuns eu, de parcă aș fi fost la un concurs «Cine știe,cîștigă».

— După succesul de la Roma nu merge să... șchiopătăm aici, la Paris. Mai ales că de capitala Franței te leagă prima performanță internațională de răsunet. Adică, vorba ceea, aici te-ai lansat ca... vedetă. Glumesc, desigur...

Turneul a fost foarte tare. Participau cei mai buni tenismeni din lume. Luînd jocul puțin cam ușor, am fost eliminat de Richey pe care nu demult îl învinsesem la Bruxelles. La dublu, am reușit însă să «măturăm» toți adversarii și, în finală, i-am bătut pe Ashe și Pasarell, reeditînd finala și la Cheveland, din Cupa Davis, doar că jucam pe zgură.

Ajunsesem în primele luni ale acestui an 1970 în culmea gloriei sportive, încărcat de titluri care mai de care mai frumoase. Eram, de-acum, sigur pe mine. Poate... prea sigur și asta m-a costat mult. Mult de tot.

...De la Roland Garros am pornit direct la Maribor, în Iugoslavia, unde în turul trei al «Cupei Davis» ediția 1970, jucam cu reprezentativa acestei țări, după ce învinsesem Iranul și Grecia.

«Floare la ureche» mi-am zis eu. Pe Franulovici îl învinsesem la Roma, iar Spear, al doilea jucător iugoslav, mi se părea prea puțin periculos.

Am pășit pe terenul de la Maribor socotind că totul va fi o formalitate. Țiriac l-a învins pe Nikola Spear, eu însă enervat de greșelile de arbitraj, am pierdut la Franulovici. Am cîștigat la dublu. Dorind să joc mingi imparabile, să fac o demonstrație de... fotbal în fața lui Spear, am... pierdut. Țiriac a pierdut și el în fața lui Franulovici. Echipa României, finalistă în 1969, ieșea de la primii pași din competiția dotată cu «Cupa Davis».

— Și uite că s-a adeverit proverbul «buturuga mică răstoarnă carul mare» — a încercat s-o dea pe glumă Țiriac.

Numai de glumă nu ne ardea! Dușul rece de la Maribor m-a făcut să înțeleg că niciodată nu trebuie să-ți desconsideri adversarul, să crezi că ești de neînvins cînd joci cu un partener a cărui carte de vizită nu-i încărcată de titluri. Pînă la jocurile de la Maribor eram apreciat ca un tenismen modest, care niciodată nu se înfumurase datorită performanțelor sale. Dar iată că zeița modestiei — dacă o fi existînd așa ceva — închisese ochii în timpul meciului cu echipa Iugoslaviei, lăsîndu-mă pradă unui soi de îngîmfare cu urmări dureroase.

— A fost o lecție la Maribor, ce zici? m-a întrebat Țiriac în drum spre casă.

— O lecție amară, pe care n-o s-o uit niciodată! — am răspuns eu, simțind că mă înăbuș de obidă.

«Campion indoor al S.U.A.», «campion internațional al Italiei» «campion mondial la Roland Garros»... Ce rost mai aveau asemenea titluri după Maribor?

* *

(Urmare din pag. 2)

GRUPURI VOCALE: Premiul I — Liceul nr. 2 Dej, județul Cluj **Premiul I** — Casa pionierilor, Brașov.

SOLIȘTI VOCALI DE MUZICĂ POPULARĂ:Premiul I — Crăciunescu Lavinia, Șc. Celei, jud. Gorj.

GRUPURI FOLCLORICE Premiul I și premiul special al Ministerului Învățămîntului: Șc. gen. Săliștea, de Sus, județul Maramureș. **Premiul I** — Șc. gen. Mosga, jud. Caraș-Severin. **Premiul I** — Casa pionierilor, Beiuș.

ORCHESTRE DE MANDOLINE-ACORDEOANE-MUZICUȚE-FLAUTE: Premiul I — Șc. gen. Huedin, jud. Cluj. **Premiul I** — Casa de copii Tr. Severin, judț Mehedinți.

INSTRUMENTE POPULARE: Premiul I și premiul special al Ministerului Învățămîntului: Sc. gen. Vaideni, jud. Vîlcea. **Premiul I și premiul special al Ministerului Învățămîntului:** Șc. gen. Dobrotești, jud. Teleorman: **Premiul I** — Șc. gen. Polovraci, jud. Gorj.

FANFARE: Premiul I — Șc. gen. nr. 39, București. **Premiul I** — Casa pionierilor, Constanța.

ORCHESTRE DE MUZICĂ POPULARĂ: Premiul I și premiul special al Ministerului Învățămîntului: Șc. gen. nr. 15,Brașov. **Premiul I** — Șc. gen. Băicoi, jud. Bacău. **Premiul I** — Casa pionierilor, Constanța.

ORCHESTRE DE MUZICĂ UȘOARĂ: Premiul I — Liceul Seini, jud. Maramureș. **Premiul I** — Casa pionierilor Mediaș, județul Sibiu.

ORCHESTRE DE MUZICĂ CULTĂ: Premiul I — Șc. gen. nr. 5,Constanța. **Premiul I** — Palatul pionierilor — București.

SOLIȘTI INSTRUMENTIȘTI — MUZICĂ CULTĂ: Premiul I — O. Avramescu, Liceul «V. Roaită» — Vîlcea — Vioară.

RECITATORI ȘI POVESTITORI: Premiul I — Oană Ana, Șc. gen. nr. 3 Pitești, jud. Argeș.

SOLIȘTI VOCALI DE MUZICĂ UȘOARĂ: Premiul I — Amîie Volodea, Sc. gen. nr. 5 Tg. Neamț, jud. Neamț.

SOLIȘTI INSTRUMENTIȘTI — MUZICĂ POPULARĂ ȘI UȘOARĂ: Premiul I — Stănescu Ion, Șc. gen. Maciova, jud. Caraș-Severin-saxofon.

DANSURI POPULARE: Premiul I și premiul special al Ministerului Învățămîntului: Șc. gen. Șieut — jud. Bistrița-Năsăud. **Premiul I și premiul special al Ministerului Învățămîntului:** Șc. gen. nr. 8, Hunedoara. **Premiul I și premiul special al Ministerului Învățămîntului:** Șc. gen. nr. 8,Hunedoara. **Premiul I și premiul special al Ministerului Învățămîntului:** Sc. gen. Conțești, jud. Teleorman. **Premiul I și premiul special al Ministerului Învățămîntului:** Șc. gen. nr. 40,București. **Premiul I** — Șc. gen. Mireșul Mare — jud. Maramureș.

BALET: Premiul I — Șc. gen. nr. 3 Suceava

GIMNASTICĂ ARTISTICĂ: Premiul I — Șc. gen. nr. 171, București

DANS MODERN: Premiul I — Șc. gen. nr. 8, Hunedoara. **Premiul I** — Palatul pionierilor, București.

SOLIȘTI DANSATORI ȘI GIMNASTICĂ: Premiul I — Dobrițoiu Nicușor, Șc. gen. Nereju, jud. Vrancea.

ALTE FORMAȚII: Premiul I — Șc. gen. nr. 5 Petroșani, jud. Hunedoara (circ).

Au mai fost acordate de asemenea peste două sute **de premii și mențiuni.**

CONCURSUL NOSTRU DE FOTOGRAFII

«ȚĂRĂNCUȚA»
Cornelius Popa, Deva.

«ȘI DU-TE CA GÎNDUL...!»
Constantin Bora, Tr. Severin

CUPA „Cutezătorii" 1971

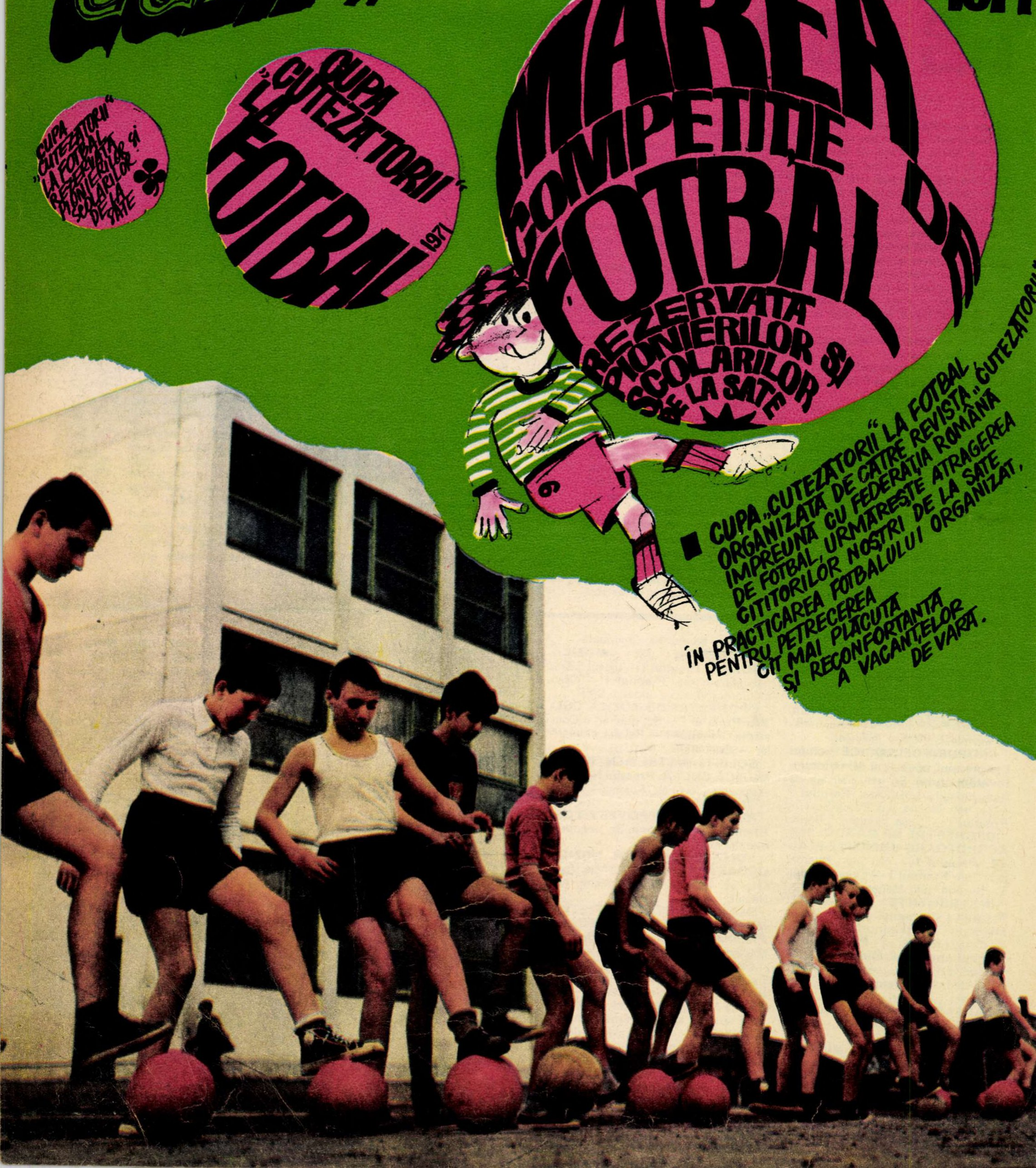
CUPA „CUTEZĂTORII" LA FOTBAL REZERVATĂ PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR DE LA SATE
CUPA „CUTEZĂTORII" LA FOTBAL 1971
MAREA COMPETIȚIE DE FOTBAL REZERVATĂ PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR DE LA SATE
6

■ CUPA „CUTEZĂTORII" LA FOTBAL ORGANIZATĂ DE CĂTRE REVISTA „CUTEZĂTORII" ÎMPREUNĂ CU FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE FOTBAL, URMĂREȘTE ATRAGEREA CITITORILOR NOȘTRI DE LA SATE ÎN PRACTICAREA FOTBALULUI ORGANIZAT, PENTRU PETRECEREA CÎT MAI PLĂCUTĂ ȘI RECONFORTANTĂ A VACANȚELOR DE VARĂ.

REGULAMENTUL „CUPEI CUTEZĂTORII" LA FOTBAL

*****

1. La această competiție pot participa toți pionierii și școlarii din sate și comune pînă la vîrsta de 14 ani inclusiv, constituiți în echipe formate din inițiativa și după preferințele lor.

2. Fiecare echipă va purta un nume, fiind constituită din cel mult 15 jucători (11 titulari și 4 rezerve), avînd un căpitan și un secund aleși de către aceștia, precum și un antrenor.

3. Nu se admit transferările ulterioare de la o echipă la alta.

4. Competiția se va desfășura între 1 iunie — 31 august a.c.

5. Fiecare echipă va juca în compania oricărei alte echipe, înscrisă sau nu în concurs, din comuna proprie sau din alte localități.

6. Jocul va fi condus de către un arbitru.

7. Durata meciului: două reprize a cîte 30 de minute, cu o pauză între ele.

8. După fiecare meci se va întocmi o «foaie de arbitraj» (pentru fiecare echipă în concurs). Este obligatorie vizarea acesteia de către directorul școlii sau primarul comunei (pot viza, de asemenea, alți conducători de instituție: CAP, IAS, IMA, dispensar, cooperație etc.).

9. Rezultatul fiecărui meci va fi omologat de o comisie națională de arbitri, avînd ca președinte pe Titus Ozon. Fiecărei echipe i se acordă:

— patru puncte de fiecare meci cîștigat;

— trei puncte de fiecare meci nul;

— două puncte de fiecare meci jucat dar pierdut.

10. La faza finală (eliminatorie) participă echipele clasate pe primele opt locuri.

PREMII ȘI DISTINCȚII

A. **«CUPA CUTEZĂTORII LA FOTBAL»** se va acorda echipei campioane, împreună cu **«BALONUL DE AUR»** (o minge de fotbal cu autografele unor jucători celebri din toată lumea). Fiecare jucător va primi diploma de onoare, cîte un ceas de mînă și echipament complet de fotbal. Antrenorul va primi diploma de onoare și o trusă stilou marca «Parker».

B. **«BALONUL DE ARGINT CUTEZĂTORII»** — echipei care se va clasa pe locul doi. Fiecare jucător va primi diploma de onoare și cîte un echipament complet de fotbalist. Conducătorului echipei i se va acorda diploma de onoare și o trusă stilou.

C. **FANIONUL ȘI DIPLOMA „MERITUL FOTBALISTIC" CUTEZĂTORII** se acordă celorlalte 6 participante la turul final, precum și celor clasate pe locul I în fiecare județ .

Toate echipele și toți jucătorii care și-au adjudecat minimum 10 puncte în actuala competiție vor primi cîte o diplomă. **Vă dorim succes tuturor!**

IMPORTANT!

Fișa de înscriere se va trimite la redacția revistei noastre imediat după disputarea primului meci, împreună cu prima foaie de arbitraj și va cuprinde:

1. Județul, comuna, satul, numele echipei;
2. Numele celor 15 jucători, anul nașterii și locul în echipă;
3. Numele antrenorului echipei;
4. Viza școlii sau a altui for local.

Foaia de arbitraj se trimite la redacție în maximum 24 de ore de la disputarea fiecărui meci și va cuprinde:

1. Adresa și numele echipei;
2. Data și locul unde s-a disputat meciul;
3. Scorul și autorii golurilor;
4. Numele și adresa echipei partenere;
5. Semnătura arbitrului și a căpitanilor ambelor echipe;
6. Viza școlii sau a altui for local.

Așteptăm la redacție, spre publicare și alte vești de la voi (fotografii, reportaje, embleme etc.). Menționați pe plicuri: FOTBAL.

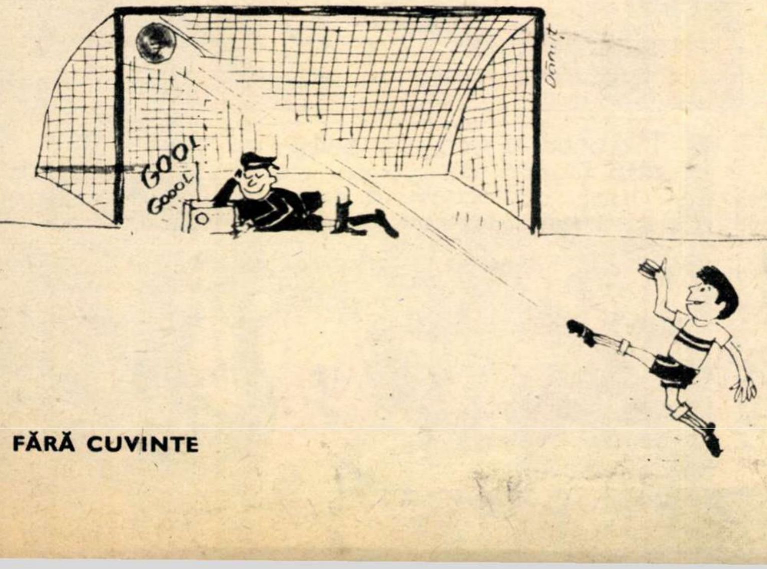

DAN VASILE

FĂRĂ CUVINTE

TABELA DE MARCAJ

S DEPLIN PARTICIPANȚII
MPIONATULUI SCOLAR DE GI

„O LUPTĂ" PE TĂCUTE

Și-n acest an, cei mai dotați și... ambițioși gimnaști din rîndul pionierilor și școlarilor și-au disputat titlurile de campioni, numeroasele distincții și premii în cadrul Campionatului republican de gimnastică artistică al școlilor generale. La Ploiești, în fiecare dintre cele două zile (cît a durat finala), am fost martorii unui veritabil spectacol sportiv și... artistic totodată.

Încă din prima zi, buzoienii se impun cu un ansamblu bine sincronizat, perfect acordat cu acompaniamentul muzical, echipa Liceului B.P. Hasdeu din Buzău obținînd 57 puncte. Imediat, gimnaștii de la Liceul nr. 4 din Timișoara s-au lansat într-o pasionantă cursă de urmărire. Doreau să-i prindă, chiar să-i depășească pe buzoieni. Cu «ansamblul» însă n-au reușit. Au încercat atunci la «sărituri» și la «sol». Zadarnic! Totalizînd 169,20 de puncte, doar cu 2,95 mai mult decît timișorenii, băieții din Buzău au cucerit titlul de campioni. Totuși, cei din Timișoara mai aveau o speranță: «individual compus». Dar și aici au fost învinși. De la aceștia din urmă, *Cornel Paraschiv*, s-a clasat abia pe locul V în ierarhia celor mai buni gimnaști ai școlilor generale, în timp ce «adversarul» său direct, buzoianul *Dumitru Vîlcu*, dovedind o bună pregătire, a obținut o medie care părea greu de egalat: 19,20 (!), iar colegii săi de echipă, *Dragoș Bîrzu*, 18,95 și *Aurelian Sichet* 18,80. Să fie aceasta ordinea în clasamentul individual? Specialiștii înclinau să răspundă afirmativ. Dar, *Dan Năstase* de la Școala generală nr. 3 din Pitești a dovedit că 19,20 poate fi egalat, situîndu-se astfel pe locul doi, înaintea lui Dragoș Bîrzu.

A doua zi, corepetitorul cînta la pian o melodie inspirată din folclor. Ansamblul gimnastelor din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, compus de fetițe din clasele a II-a si a III-a, evoluau cu grația lebedelor, dar și cu siguranța calculatoarelor electronice. Cînd ansamblul și-a încheiat demonstrația, în sală s-a făcut liniște. Era așteptată cu emoție nota arbitrilor. Crainicul concursului anunță: 52,80 puncte! Explozie de aplauze! «Păpușile de pe covor» (așa le spuneau spectatorii celor mai mici gimnaste din concurs) au încîntat asistenta. A urmat însă ansamblul Liceului I.L. Caragiale din Ploiești, care a fost mai bine notat: 54 puncte. Alte două echipe — a Liceului 35 din București (52,50 puncte) și a Liceului «B.P. Hașdeu» din Buzău (52,30), își anunță candidatura la titlu. Cine-l va cuceri? Ne vor spune notele celorlalte probe. Echipa «păpușilor» de 9—10 ani, cu fundițe albe în păr, trece din asalt în asalt. Mai întîi, pentru a se distanța de echipa din Ploiești, apoi de cea din Buzău. Fiecare greșeală le-ar fi adus pe locul doi sau trei. Calme, sigure pe corecta însușire a exercițiului la sol, pe sărituri, pe echilibru la bîrnă, micile gimnaste din echipa Liceului cu program de educație fizică din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej au cucerit titlul de campioană.

La individual compus, în clasamentul general, pe primele două locuri au urcat *Rodica Iordan* (cu 28 puncte) și *Georgeta Gabor* (cu 27,90), ambele din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, iar pe locul trei, *Viorica Țiru* din Buzău (cu 27,75). Urmează alte cinci concurente, departajate între ele doar de zecimi de puncte!

Prof. M. MONDEA

„Leacul”

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS

SCENARIU și DESENE: Radu Marian

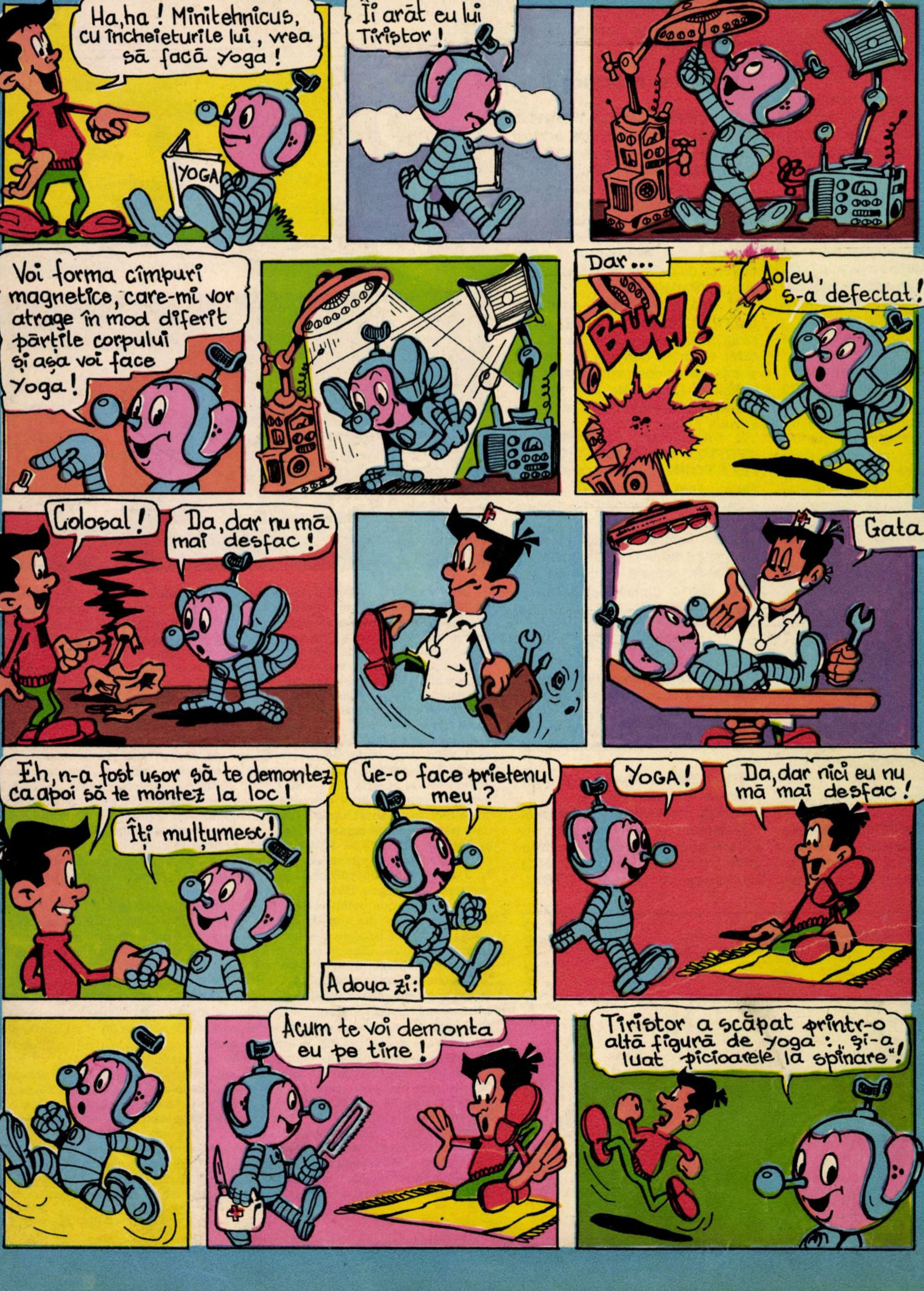
Ha,ha! Minitehnicus, cu încheieturile lui, vrea să facă yoga!
YOGA
Îi arăt eu lui Tiristor!
Voi forma cîmpuri magnetice, care-mi vor atrage în mod diferit părțile corpului și așa voi face Yoga!
Dar...
BUM!
Aoleu, s-a defectat!
Colosal!
Da, dar nu mă mai desfac!
Gata!
Eh, n-a fost ușor să te demontez ca apoi să te montez la loc!
Îți mulțumesc!
Ce-o face prietenul meu?
A doua zi:
YOGA!
Da, dar nici eu nu mă mai desfac!
Acum te voi demonta eu pe tine!
Tiristor a scăpat printr-o altă figură de yoga: „și-a luat picioarele la spinare”!

Adresa redacției: București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai Negulescu. Redactor șef adjunct: Ovidiu Zotta.
Secretar general de redacție: Ioan Donca. Tehnoredactor: L. Sicomaș. Administrația: Editura Scînteia. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii.

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

Biblioteca municipală
Mureș

21

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 27 MAI
1971, ANUL V (192)
16 pag., 1 leu

Aviație, aviație!

DE CE DE DOUĂ ORI? PENTRU CĂ SÎNT DOUĂ PAGINI: 14 și 15

ÎN ACEST NUMĂR:
Rezultatele marilor noastre concursuri: «Studio 50» și «Pretutindeni trăiesc copii»!

„LA MOȘI“
Fotografie de pionierul
ARA ȘLUGHIAN —
Școala generală nr. 195,
București

«Dragi prieteni, scrie președinta detașamentului clasei a V-a de la Școala generală nr. 3 din Mediaș, de curînd pionierii au plantat o tînără livadă de vișini. Detașamentul clasei noastre s-a angajat să-i îngrijească de acum încolo. De asemenea, în fața școlii am amenajat un parc cu trandafiri, am semănat flori și iarbă. Totul este atît de frumos, acum!»

ACTUALITĂȚI «CUTEZĂTORII» 21

«Orele petrecute în fața șevaletelor, în mijlocul naturii sînt dintre cele mai plăcute, scrie redacției pioniera Elena Stănescu de la Școala generală nr. 2 din Balș, județul Olt. Tovarășul profesor de desen, Lucian Popescu, încearcă să ne facă să vedem frumosul, să-l îndrăgim. Și, expozițiile organizate de noi dovedesc că a reușit...»

«În comuna noastră, Albești, județul Ialomița, a apărut un parc. L-am amenajat noi — scriu pionierii într-o scrisoare trimisă redacției. Am plantat arbuști ornamentali, tei, flori. L-am numit «Parcul pionierilor» și-l vom îngriji numai noi, deși vom fi bucuroși să aibă și alți oaspeți. Strada principală, de asemenea, datorită nouă și-a schimbat «fața». Arbuștii ornamentali, tinerii copaci o împodobesc de minune».

Cîteva cuvinte cu FLORIN PIERSIC

Nedezmințind nici de această dată cunoscuta sa amabilitate, actorul Florin Piersic a răspuns cu multă plăcere întrebărilor noastre...

— Care considerați că este împrejurarea cea mai fericită pentru un actor?

— Să lucreze cu un regizor valoros.

— Ce este mai dăunător pentru un actor?

— Să fie mulțumit de sine.

— Ce doriti fierbinte?

— Să mă duc cu Florin Piersic-junior, băiețelul, la teatru de păpuși.

— Tentațiile unor viitoare filme își spun cuvîntul?

— În funcție de timpul meu liber voi face în continuare și film. Mi-ar place însă nespus de mult să fiu distribuit într-un rol în care să nu mai existe cai, cizme, bătăi. Să fiu și eu măcar o dată un om liniștit cu costum, cravată și butoniere la manșete. Deși filmul mă cucerește, de fiecare dată încerc să rămîn credincios teatrului. Pentru că rolurile pe scenă sînt pentru mine ca primele iubiri.

— Ce credeți că-i trebuie unui actor pentru a fi într-adevăr, cum se spune, MARE?

— Pe lîngă multă, foarte multă muncă, mai este nevoie de... ceea ce se cheamă talent, dacă nu geniu.

— Prin intermediul revistei noastre ce ați dori să le transmiteți cititorilor?

— Cîteva cuvinte. Și eu am fost cutezător! Vă îmbrățișez pe toți haiducește!

B. NEAGOE

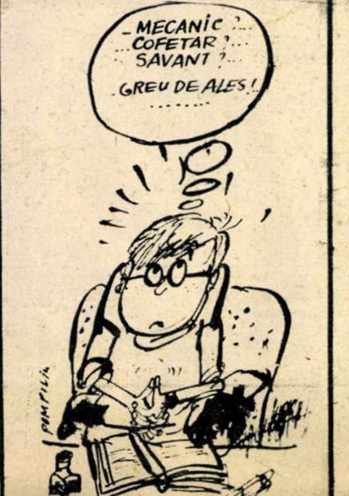
MECANIC ?...
...COFETAR ?...
SAVANT ?...
GREU DE ALES !
POMPILIU

POȘTA REDACȚIEI

CONSTANȚA VOINEA, Călărași: **«Spre regretul meu, de mai mult timp nu mai apar rubricile «Microenciclopedia» — care era foarte interesantă și instructivă — și «Cutezători de-a lungul veacurilor» din care țin minte și acum povestirile ilustrate «Revoluția de la 1848», «Janos Bolyai», «Drumul mirodeniilor» și «Ecaterina Teodoroiu». Bănuiesc că-mi veți răspunde: lipsa de spațiu, stimată corespondentă...»** Ei bine, ai ghicit, acesta e răspunsul! Dar adăugăm: chiar din numărul viitor, «Microenciclopedia» apare din nou. În curînd, vom reîncepe și «Cutezători de-a lungul veacurilor»

Gluma săptămînii...

...este exprimată în caricatură de ALEXANDRU ARHIRE, din clasa a VII-a, București, Calea Griviței 399. Dragă Alexandru, ai haz și, se pare și un creion sprinten! Mai trimite.

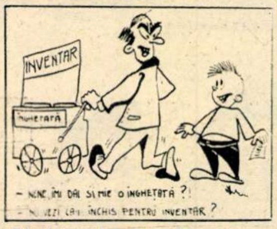
INVENTAR
ÎNGHEȚATĂ
– NENE, ÎMI DAI ȘI MIE O ÎNGHEȚATĂ ?!
– NU VEZI CĂ-I ÎNCHIS PENTRU INVENTAR ?

Sîntem de acord cu:

CONSTANTIN NĂSTURAȘ, clasa a VIII-a, Focșani, care ne propune să publicăm **«atît normele de comportare între colegi cît și acelea față de colege».**

GHEORGHE A. IONIȚA, com. Balta Doamnei, jud. Prahova; ei ne sugerează **să lansăm cît mai curînd a doua ediție a concursului nostru de benzi ilustrate.**

VIORICA MANTA, Școala generală nr. 3 din Slobozia; ne atrage atenția că ea și colegii ei **nu sînt de loc ursuzi, că, dimpotrivă, sînt optimiști și veseli și de aceea ar dori să întîlnească mai multe scrieri umoristice și caricaturi în «Cutezătorii».**

Îi mulțumim lui...

GHEORGHE GROZA, din clasa a VIII-a, com. Stănești-Gorj, care ne scrie, printre altele: **«Anul acesta am în colecție toate numerele din «Cutezătorii» și pe lîngă acestea am abonament pînă în iulie. Dar desigur că nu mă voi lăsa nici din iulie încolo fără abonament la «Cutezătorii». Sînt tare bucuros că am putut să atrag încă doi colegi care s-au abonat ca și mine».** Dragă prietene, pentru interesul pe care-l dovedești față de răspîndirea revistei noastre, îți vom trimite ecusonul «Cutezătorii»!

OVIDIU ZOTTA

«ARHIVA DE AUR — CUTEZĂTORII»? Da! În curînd, această denumire va deveni celebră!

Ce este, ce semnifică «Arhiva de aur — Cutezătorii»? O acțiune unică, o operă originală, un document neobișnuit!

Ea va fi păstrată la cea mai mare bibliotecă din țară: Biblioteca Academiei. «Arhiva de aur — Cutezătorii» va fi studiată de savanți, ziariști, scriitori!

*

Dar cine sînt autorii «Arhivei de aur?» AUTORII VEȚI FI VOI! În numărul viitor vom publica fișa de participare!

Procurați-vă cu toții numărul viitor al revistei «Cutezătorii». Nici unul dintre voi nu trebuie să piardă prilejul UNIC de a fi coautor al «Arhivei de aur!»

Vă sînt rezervate și NUMEROASE PREMII, dintre care unele neobișnuite! De exemplu, unuia dintre premianți îi va apărea fotografia, în culori, pe coperta revistei, iar altul va fi invitat să lucreze cîteva zile ca redactor al revistei!

*

NU UITAȚI: în numărul viitor «ARHIVA DE AUR — CUTEZĂTORII!»

ATLAS DE BUZUNAR

Robotul serviabil lucrează într-unul din marile magazine din Leipzig (R.D.G.). Numele lui este «Robby I», are o înălțime de 2,30 m și servește la înregistrarea comenzilor ce se fac la raionul de obiecte pentru copii!

Arcologie — iată un termen nou, apărut în limbajul arhitecților. El provine din combinarea a două cuvinte **arhitectură și ecologie** — și a fost lansat de cunoscutul arhitect italian Paolo Solleri. Lucrînd de peste două decenii la proiectele «orașelor viitorului», el a conceput niște clădiri gigantice, cu pînă la 300 de etaje în care ar putea locui, potrivit calculelor, de la 1 500 pînă la 40 000 de oameni! Interioarele fiecărei **arcologii** vor fi prevăzute cu spații verzi pentru plimbări, distracții și recreații.

Aeroport internațional pe apă? Se pare că va exista și așa ceva. În S.U.A. a și fost elaborat planul unui aeroport pe apele Oceanului Atlantic, la 8 km de țărm, care să înlocuiască aeroporturile Kennedy, New-York și Guardia. Capacitatea noului aeroport ar fi de 4 ori mai mare decît a celor trei aeroporturi amintite, luate la un loc. Legătura cu el se va face printr-o autostradă, suspendată deasupra valurilor.

Descoperirile lui Emil

Nici vrăbiile nu se mai aşezau în copacii din imediata vecinătate; se suda, se turna beton şi asfalt, se introduceau fel de fel de conducte în şanţurile adînci. Pasajul cel nou face parte de pe acum din ghidul Capitalei, fiind loc de răscruce a unor importante artere de circulaţie: Bulevardul Gh. Gheorghiu Dej şi Bulevardul N. Bălcescu. Traficul din ce în ce mai intens şi pericolul pe care-l reprezenta pentru pietoni, precum şi aspectul iniţial destul de inestetic, şi-au găsit o rezolvare modernă. Circulaţia vehiculelor nu mai este perturbată, iar pietonii fac trecerile peste bulevarde în totală siguranţă şi chiar fără acel efort elementar de «a merge», întrucît scările de intrare şi de ieşire din subteran sînt rulante. În subsol, mici magazine, cofetărie, vitrine de reclamă comercială, frumos amenajate.

Emil

NOI

Şi Organizaţia

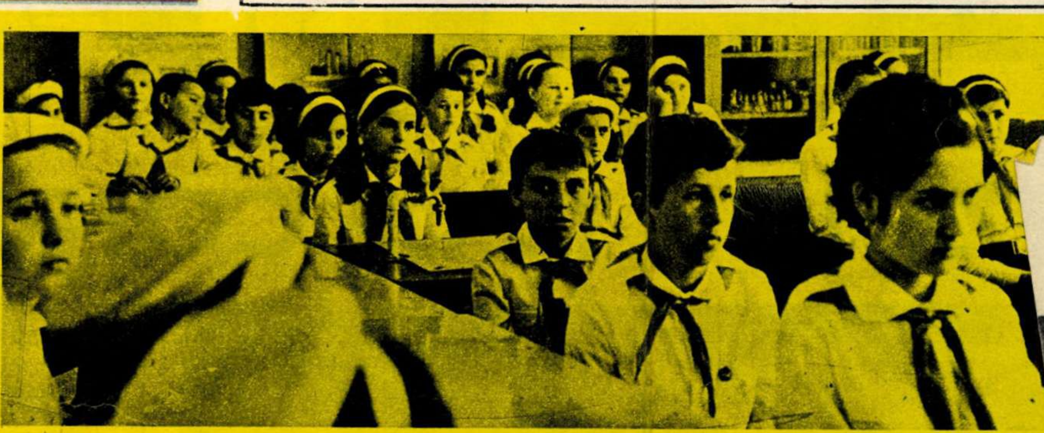

Au trecut doar cîteva zile de la apariţia proiectului de Statut al unităţilor şi detaşamentelor de pionieri din Republica Socialistă România, iar în adunări, pionierii au şi început primele dezbateri.

La una din aceste adunări, care s-a desfăşurat în cadrul unităţii de pionieri de la Şcoala generală nr. 32 din Bucureşti, am fost şi noi prezenţi. Sărbătoarea momentului era marcată de frumoasa ţinută pionierească, de participarea numeroasă a pionierilor la discuţii.

Dar să notăm şi noi spusele cîtorva dintre ei:

MARIAN NIŢESCU, cl. a III-a B: «Sînt foarte bucuros că în Organizaţia pionierilor vor intra şcolari de la vîrsta de 7 ani! Primind cravata roşie, alături de ceilalţi pionieri, noi, cei mai mici, învăţăm ce este prietenia şi tovărăşia, curajul, modestia...»

SORIN VASILACHE, cl. a VII-a C: «Faptul că de acum înainte şi elevii claselor a VIII-a vor fi pionieri contribuie la întărirea organizaţiei. În felul acesta, în detaşamente şi unităţi, se vor putea continua frumoase tradiţii începute în primii ani ai pionieriei».

FLORENTINA DAMIAN, cl. a VI-a D: «Uniforma noastră, a pionierilor, după părerea mea, este foarte frumoasă, dar pentru ca să se menţină întotdeauna la fel, ar fi bine să fie confecţionată din materiale neşifonabile...»

DANIELA STANCU, cl. a VI-a C,: «Gestul salutului pionieresc aduce întotdeauna o anume solemnitate. De aceea, cred că ar trebui formulate mai amănunţit momentele şi situaţiile în care pionierii trebuie să salute.»

ION BOARIU, cl. a VII-a C: «Pentru încurajarea participării noastre nemijlocite, la iniţierea, organizarea şi realizarea întregii activităţi pionireşti, ar fi bine să ni se dea posibilitatea — şi aceasta să se prevadă în statut — ca, la dorinţa noastră să mai putem organiza încă o adunare pe trim

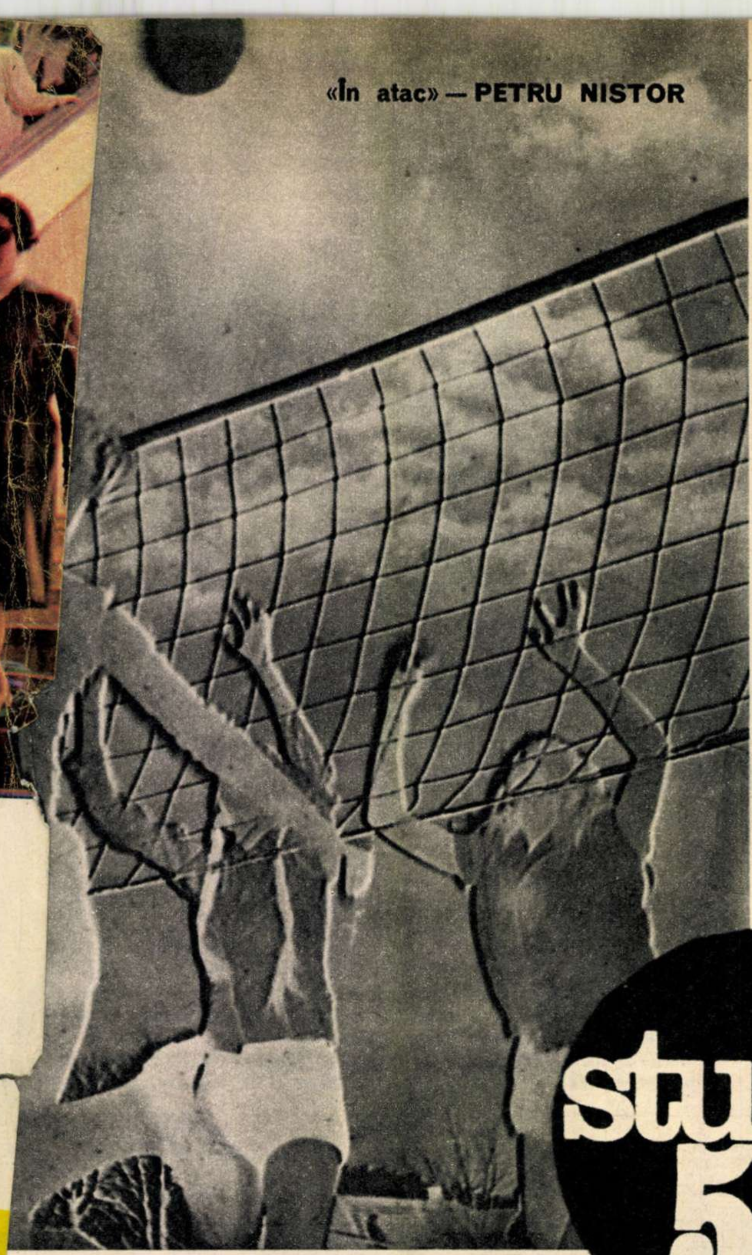

«În atac» — PETRU NISTOR

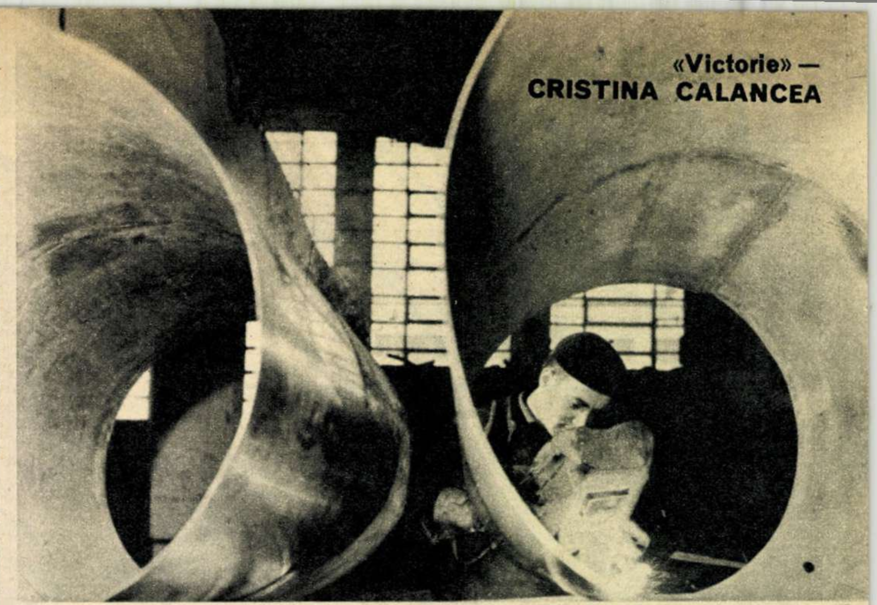

«Victorie» — CRISTINA CALANCEA

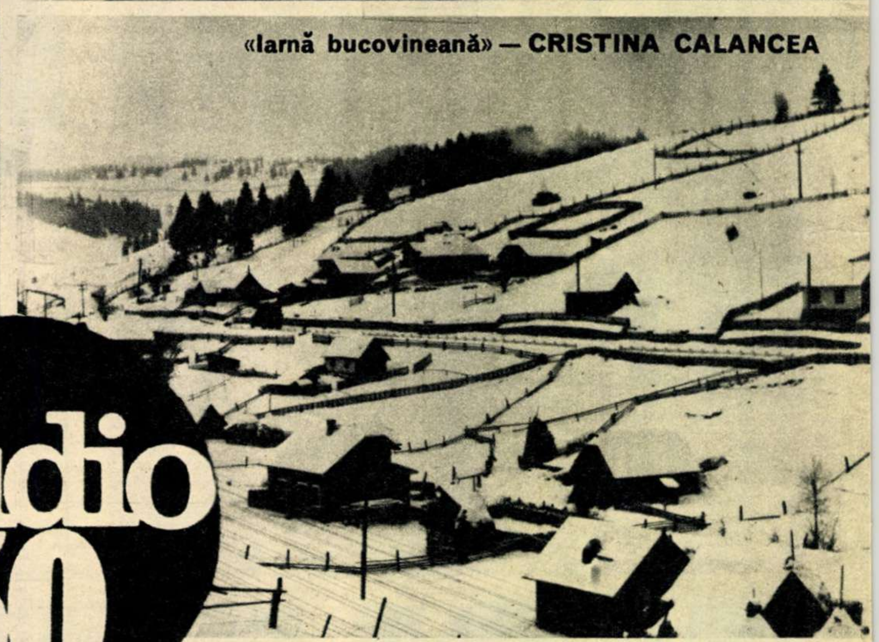

«Iarnă bucovineană» — CRISTINA CALANCEA

studio 50

REZULTATELE CONCURSULUI

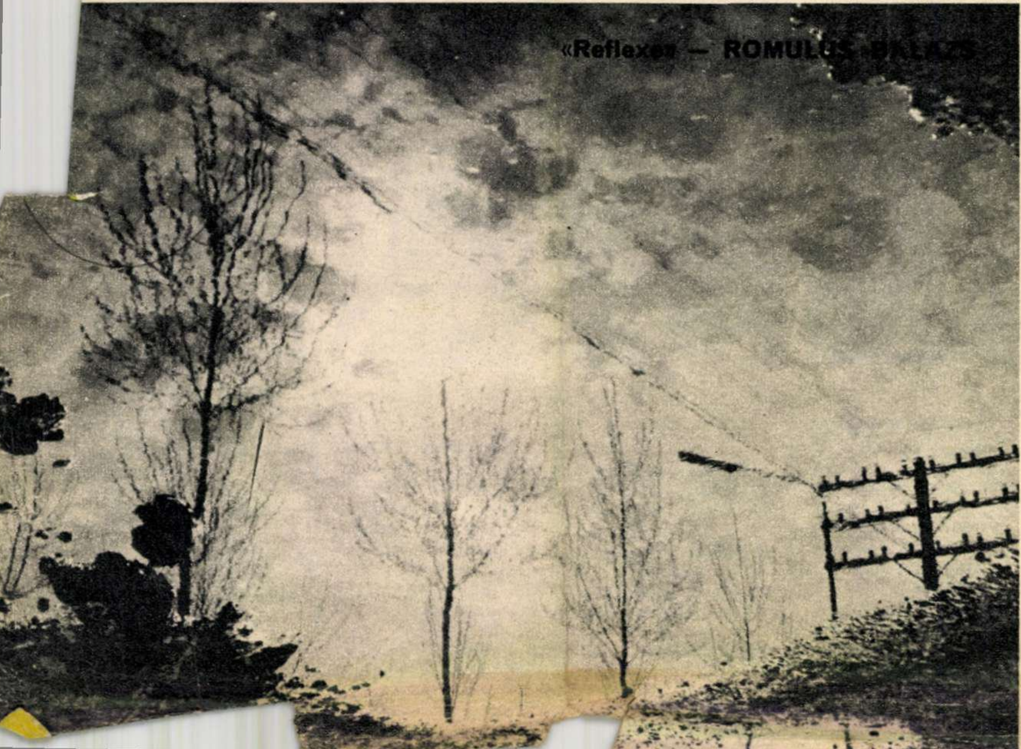

«Reflexe» — ROMULUS BALAZS

PREMIUL I — cîte o excursie în Franța prin Biroul de turism pentru tineret, pentru realizarea unui fotoreportaj.

«**În atac**» de **PETRE NISTOR** — Tg. Mureș, «La moși» de **ARA ŞLUGHIAN** — București.

PREMII II — cîte un aparat foto: «**La plimbare**», «**Victorie**», «**Iarnă bucovineană**», «**Tăietorul de lemne**», «**Legenda cetății**» de **CRISTINA CALANCEA** — Suceava; «**Micii zidari**» de **VASILE GHERMAN** — Tg. Mureș.

PREMIUL III — un aparat foto «Zorki 4»: «**Obiceiuri**» de **ANA PĂTRAŞCU** — Sălciile, Prahova;

PREMII SPECIALE (cîte un ceas de mînă).

PEISAJ: «**Reflexe**» de **ROMULUS BALAZS** — Dej; «**Arcade**» de **CADRI ABIBULA** — Techirghiol.

INSTANTANEU: «**Zburătorul**» de **ION VALEAN** — Ceanu Mare, Cluj; «**Start**» de **ION GIBESCU** — Curtea de Argeș.

PORTRET: «**Ştafeta vremii**» de **VLADIMIR BUNEA** — Cluj; «**Zîmbet**» de **EUGENIA MIHĂILESCU** — Brașov.

UMOR: «**De strajă**» de **ANCA MIHAI** — Ceanu Mare, Cluj; «**Sînt o fetiță frumoasă**» de **IOAN SANDU** — Sibiu.

(continuare în pag. 7)

«Micii Zidari» —
VASILE GHERMAN

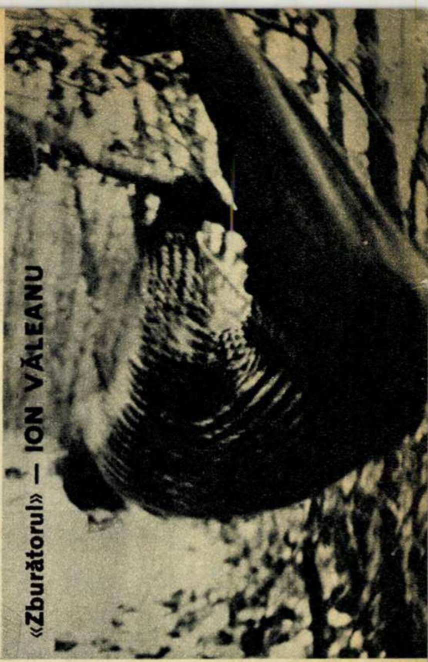

«Zburătorul» — **ION VĂLEANU**

«În liniște» — **ALEXANDRU JANOSSY**

«Oare ce să fie?» —
MIRCEA SCORTEANU

«Ştrengarul» — **CERCUL FOTO AL ŞCOLII GENERALE, MEDIEŞUL-AURIT, SATU-MARE**

«Cuib de hartie» —
CASA PIONIERILOR, RĂDĂUŢI

ȘOIMII carpaților

11

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **Hitleristul de la care Șoimii Carpaților speraseră să afle locul în care fusese dus Onișor și tovarășii săi, se dovedește a fi un ofițer de-al Gestapoului care, văzîndu-se recunoscut, se sinucide, înghițind otrava pe care o păstrase la reverul tunicii. Șoimii Carpaților încearcă să găsească singuri drumul spre Onișor.**

Scenariu : PETRE GHELMEZ

Desene: OFELIA DUMITRESCU

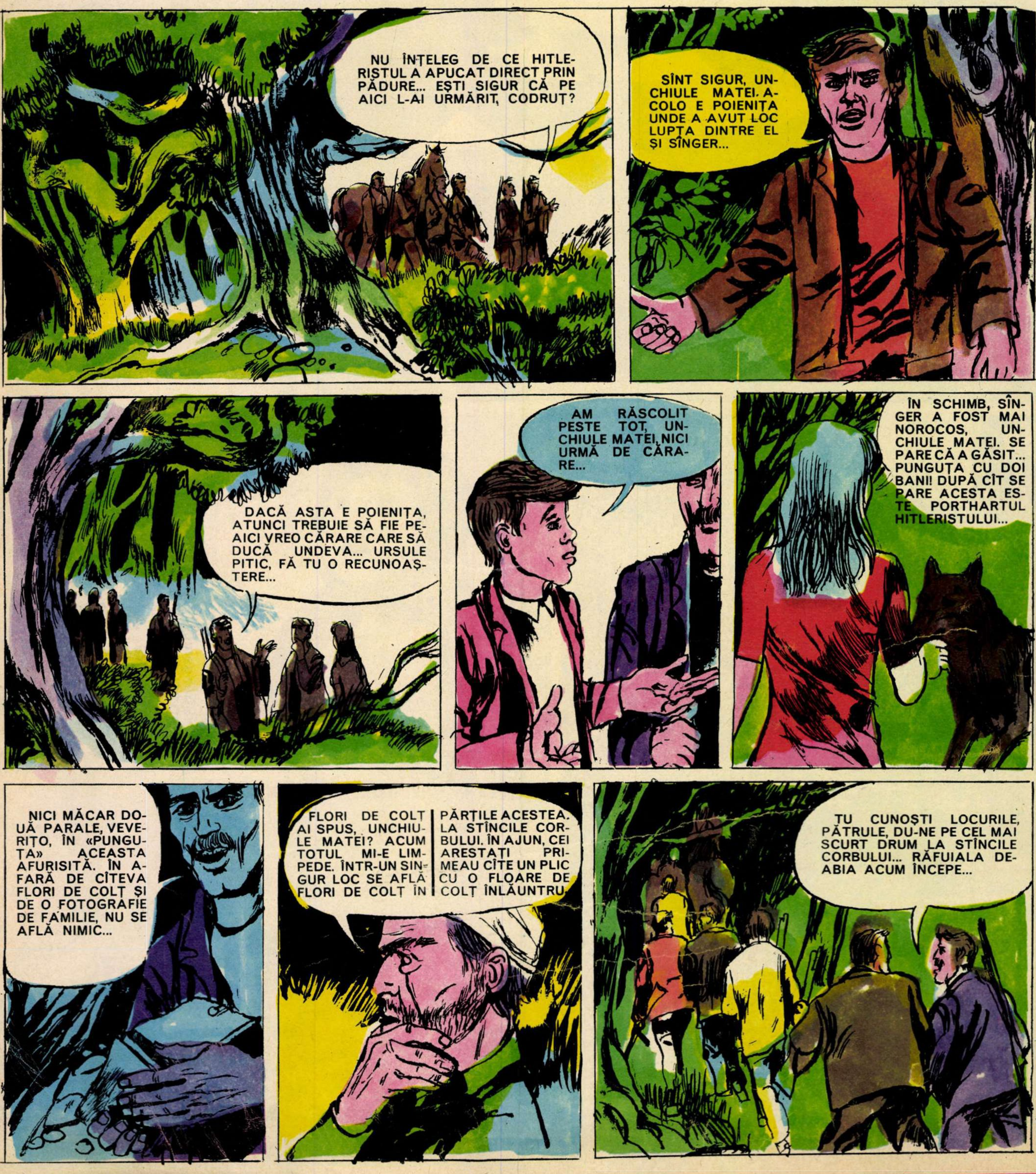
NU ÎNȚELEG DE CE HITLERISTUL A APUCAT DIRECT PRIN PĂDURE... EȘTI SIGUR CĂ PE AICI L-AI URMĂRIT, CODRUȚ?
SÎNT SIGUR, UNCHIULE MATEI. ACOLO E POIENIȚA UNDE A AVUT LOC LUPTA DINTRE EL ȘI SÎNGER...
DACĂ ASTA E POIENIȚA, ATUNCI TREBUIE SĂ FIE PE AICI VREO CĂRARE CARE SĂ DUCĂ UNDEVA... URSULE PITIC, FĂ TU O RECUNOAȘTERE...
AM RĂSCOLIT PESTE TOT, UNCHIULE MATEI, NICI URMĂ DE CĂRARE...
ÎN SCHIMB, SÎNGER A FOST MAI NOROCOS, UNCHIULE MATEI. SE PARE CĂ A GĂSIT... PUNGUȚA CU DOI BANI! DUPĂ CÎT SE PARE ACESTA ESTE PORTHARTUL HITLERISTULUI...
NICI MĂCAR DOUĂ PARALE, VEVERIȚO, ÎN «PUNGUȚA» ACEASTA AFURISITĂ. ÎN AFARĂ DE CÎTEVA FLORI DE COLȚ ȘI DE O FOTOGRAFIE DE FAMILIE, NU SE AFLĂ NIMIC...
FLORI DE COLȚ AI SPUS, UNCHIULE MATEI? ACUM TOTUL MI-E LIMPEDE. ÎNTR-UN SINGUR LOC SE AFLĂ FLORI DE COLȚ ÎN PĂRȚILE ACESTEA. LA STÎNCILE CORBULUI. ÎN AJUN, CEI ARESTAȚI PRIMEAU CÎTE UN PLIC CU O FLOARE DE COLȚ ÎNLĂUNTRU.
TU CUNOȘTI LOCURILE, PĂTRULE, DU-NE PE CEL MAI SCURT DRUM LA STÎNCILE CORBULUI... RĂFUIALA DE-ABIA ACUM ÎNCEPE...

(VA URMA)

Memoria pierdută

Schiță de **IULIU RAȚIU**

Imediat după ora de matematică, își pierduse memoria... Cum? Unde? Nimeni nu știa — Și acum o căuta de zor:

«Poate am uitat-o ieri, lîngă coșul de baschet! Mă înfuriase atît de tare scorul acela nenorocit că nici nu ar fi de mirare s-o fi uitat acolo. Era așa de cald! curgea sudoarea ca un rîu de pe mine... O fi luat-o la vale și gata... S-a dus... Așa că n-are nici un rost s-o mai caut... Gata, pot să mă duc liniștit acasă... Mi-am pierdut memoria și pace! Cine poate să-mi impute una ca asta?... Mai mult chiar, sînt de compătimit: un băiat așa de... așa de simpatic, care și-a pierdut memoria!

— Unde, dragă?

— La baschet!

— O fi băgat-o la coș...

«Nu, nu are dreptate: nu merge... cum să-mi pierd memoria la baschet?.. Nu-i posibil, n-o să creadă nimeni. Ba au să mai și rîdă de mine... Trebuie s-o fi pierdut în altă parte. Oare unde am mai fost eu ieri? A, da, sigur... ce naiv mai pot fi! Ieri, după ce am mîncat bătaie la baschet, am fost la cinema. Pe bulevard, lume multă... înghesuială. Acolo, bineînțeles, s-a rătăcit... Am scăpat-o o clipă de sub observație și gata... Mi s-a rătăcit memoria și am pierdut-o... E un caz foarte simplu. Ca să vedeți la ce poate duce lipsa de atenție... Dar i se poate întîmpla oricui... E ceva plauzibil. Mi-am pierdut memoria pe bulevard.

— Și n-a strigat?

— Cum să strige?

— Păi dacă o fi călcat-o cineva pe picioare?

— Chiar dacă o călca, ea nu simțea nimic. Nu aveam o memorie simțitoare!

«Asta-i o insultă. Și nu permit. Eu am o memorie foarte simțitoare... Dar, știți — foarte! Odată, tot așa, nu știu ce-i venise și mă părăsise. Nu-mi spusese nici «la revedere», nici «adio» și, pe aici ți-e drumul. Eram furios, dar am lăsat-o să se ducă. Bine c-am scăpat de ea, mi-am zis. Ași! Am găsit-o așteptîndu-mă la poartă. Plîngea... își adusese aminte că uitase să-mi spună că a doua zi aveam matematica. Mi-a trecut, pe loc, toată supărarea și am mîngîiat-o grijuliu, pe creștet... Am simțit-o cum se înfioară de plăcere și că mă privește galeș. Nu, nu, memoria mea e foarte sensibilă. Dacă o călca cineva ar fi făcut gălăgie și mi-aș fi dat seama imediat... Și-apoi, capricioasă cum e... Am zis capricioasă? Da? Asta-i! Cred că am înțeles totul: nu ziceam c-am fost la cinema? Acolo nu i-a plăcut Louis de Funes și gata... S-a dus... Tot timpul îmi spunea: «Gagul ăsta l-am mai auzit și din gura lui Fernandel!» Sau: «Replica asta a mai spus-o și Jean». Jean, care Jean? A rîs de mine. Întotdeauna rîde de mine și zice că n-am memorie. «Jean Marais, iubitule!» Într-adevăr, cine altul putea fi! Dar, uite așa, cîteodată, nu-mi amintesc nimic. Ca și azi dimineață la matematică... Și ce simplu era: înmulțeam și sus, și jos cu — 1, adică nici măcar cu 1 și gata... Dar eu mă gîndeam la Jean... Adică vreau să spun că, acolo, la cinema, unde trebuie să-mi fi pierdut memoria. Pentru că, repet — capricioasă cum e, sînt convins că nu i-a plăcut filmul acela polițist și gata...

— Cum, adică, gata?

— S-a pierdut dintr-un capriciu...

— O memorie ca a lui? Dar e absurd!

— Asta zic și eu!

«Și eu! Aveam eu o memorie capricioasă, dar nici așa... Precis a fost răpită! Au răpit-o și au închis-o. Și acum umblă după comisarul Maigret pe la cinematograful «Favorit», caută-i amprentele, urmele de la cauciucuri și eventualele fire de păr rămase pe locul crimei. ...Închiriază un iaht, un elicopter și un avion supersonic pentru urmărire, transformă pistolul cu capse într-o mitralieră, încalță ghetele cu talpă de pîslă, intră tiptil în curte, deschide încet ușa de la intrare și...

— Ei, băiete, cît ai luat azi la matematică?...

— Patru, tată, zise el cu tristețe. Și deodată, vesel: Ia te uită, domnule, nu mi-am pierdut memoria...

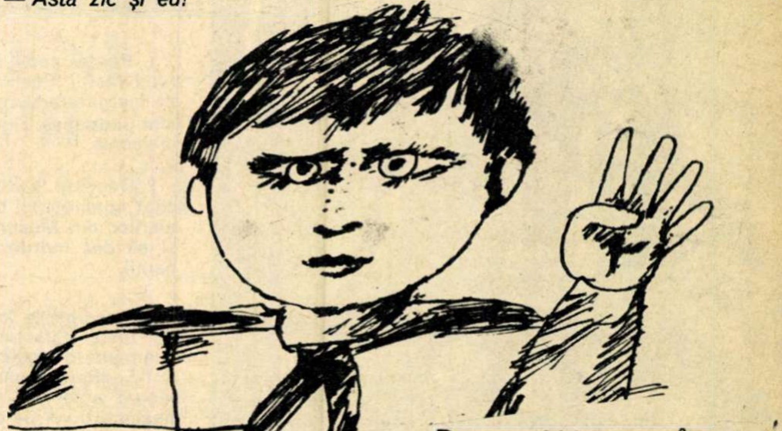

Desene: **MAGDA BÎRSAN**

REZULTATELE CONCURSULUI

(Urmare din pag. 4)

Compoziție: «Țapinarii» **de Eva Neuhold, Timișoara.**

FANTEZIE GRAFICĂ: «În liniște» de **ALEXANDRU IANOSSY — Dej.**

PREMII COLECTIVE:

PREMIUL I (cîte un aparat de fotografiat «Smena 8»): grupajul fotografic «Oamenii sînt mai tari decît stihiile naturii» realizat de DUMITRU TĂMAS, ȘTEFAN CZENTYE, NICOLAE DRENTEA, EVA ÖTVÖS, MARIUS BĂCĂRAN, LIANA ALDEA, DORINA BUDĂCEANU, SORIN CONSTANTIN — Dej.

PREMIUL II (un aparat de filmat Quartz), concurenții de la Casa pionierilor Pașcani, prezentă în competiție cu 321 de lucrări

PREMIUL III: (cîte un aparat foto «Certina»): GHEORGHE COMAN, RADU CRISTUREAN, NICOLAE CIURUȘ, DOREL DRAGATĂ, VASILE MUREȘAN, MARIA VARGA, RODICA MALATA, ROZALIA BOROȘ, ȘTEFAN BUTAȘ, MARIA BABĂU — Casa copilului Prundu-Bîrgăului, județul Bistrița Năsăud.

DIPLOME DE MERIT: Casa pionierilor Tulcea, Turda, Lugoj, Nădlac — Arad, Brăila, Caracal, Sibiu, Rădăuți, Tr. Severin, Comănești, Adjud — Vrancea, Bacău, Mediaș, Fetești, Vălenii de Munte-Prahova, Craiova, Timișoara.

Școlile generale Galeș-Argeș, Valea Lungă Gorgota-Dîmbovița. Medieșul Aurit — Satu-Mare, Petrești-Alba, Teișani Olteni — Prahova și Liceul Ceacova — Timiș.

MENȚIUNI INDIVIDUALE (o vacanță de 14 zile în tabăra Cozia) **MIRELA FOMETESCU — Tg. Jiu; GELU MORARU — Craiova; CORNELIU DORIN GELEP — Craiova; MIRCEA SCORȚEANU — Cîmpina; DOREL VĂIDEAN — Zan de Cîmpie — Mureș; DAN CORDOȘ — Turda; ELISABETA HAJDU — Potău, Satu Mare; LEVENTE KÉREKES — Alungeni, Covasna; ALEXANDRU ZITZMAN — Tîrnăveni; VIOREL FUCIUC — Pașcani; ISTVÁN MOLNÉR — Jibou, Sălaj; MARIAN ROTARU — Caracal; IONUT CIONCA — Cîmpina; GHEORGHE MUNTEANU — Sibiu; ANIȘOR CĂLIN — Licuriciu, Teleorman; VIOREL SAS — Timișoara.**

S-au mai acordat 100 diplome de merit și 1 246 diplome. Toate lucrările premiate, precum și cele distinse cu diplome de merit au fost reținute la redacție și vor apărea eșalonat în paginile revistei la rubrica «Studio 50».

Juriul:

RADU BOUREANU, președinte; **ION MICLEA, A. MIHAILOPOL, GEO SAIZESCU, ION POP, GRIGORE PREPELIȚĂ, POMPILIU DUMITRESCU,** membri; **ELENA FUNDULEA, VINTILĂ MIHĂESCU,** secretari.

Pretutindeni trăiesc copii

1

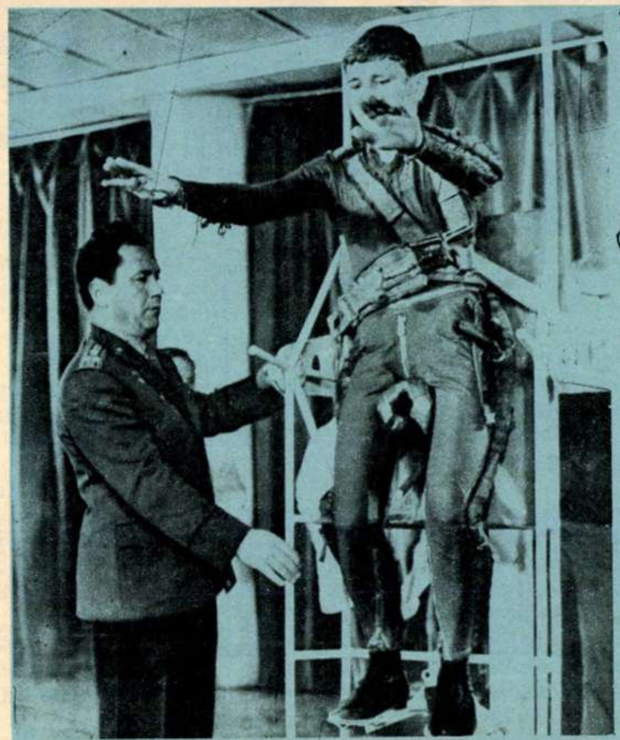

2

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A COPILULUI

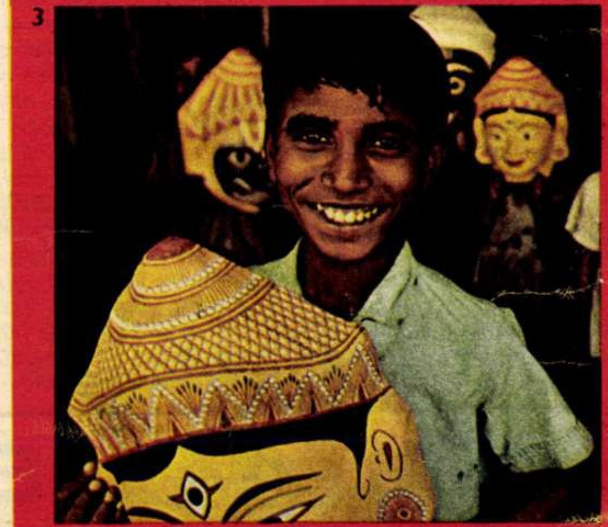

3

4

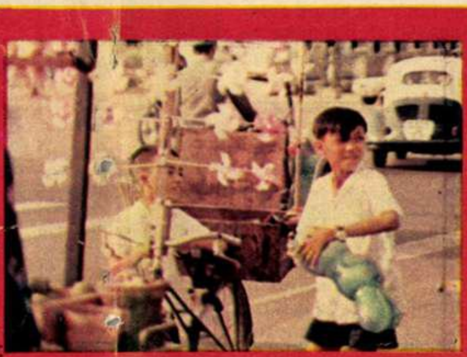

5

6

7

8

9

1. Pentru copiii din insula Ouvea (sud-vestul Pacificului), coroanele de margarete și colierele din scoici sînt podoabele zilnice cu care merg la școală.

2. Deseori, la antrenamentele micilor cosmonauți de la Palatul pionierilor din Moscova vin să asiste și să dea îndrumări chiar cosmonauții.

3. La serbările lor școlare, copiii din India obișnuiesc să declame fragmente din celebra epopee sanscrită, «Ramayana». La spectacol fiecare actor își acoperă fața cu masca eroului pe care-l reprezintă.

4. Pentru a învăța dansurile tradiționale, copiii japonezi urmează cursurile speciale ale unor școli din Tokyo.

5. Printre jucăriile preferate ale micilor birmanezi se numără și moriștile de hîrtie pe care și le confecționează singuri.

6. Pasionați crescători de animale mici, tinerii naturaliști din Falkenstein (R.D. Germană) sînt cunoscuți de toți colegii lor din țară.

7. Cartingul,este unul dintre sporturile mult îndrăgite de acești băieți din Budapesta. Printre suporteri se află însă de fiecare dată și multe fete, care vin să-și încurajeze colegii în timpul competițiilor.

8. În curînd vom fi și noi școlari. Pînă atunci însă, zburdăm în frumoasele parcuri ale capitalei noastre (R.P.D. Coreeană).

9. Vechile balade și cîntece populare se transmit, în R.P. Albania, pe cale orală, din generație în generație.

Cunoscutul dans popular românesc, «Călușul» este interpretat și de către copii cu multă măiestrie.

Rezultatele concursului „PRETUTINDENI TRĂIESC COPII- UNICEF'71“

CÎȘTIGĂTORII PREMIILOR OFERITE DE REVISTA «CUTEZĂTORII»

În urmă cu numai cîteva săptămîni vă invitam, dragi cititori, să participați la marea competiție a concursului «PRETUTINDENI TRĂIESC COPII — UNICEF '71» ale cărui frumoase premii își așteptau cîștigătorii. La numai cîteva zile după publicarea ultimului talon de îmbarcare (nr. 1), poșta a început să aducă în fiecare dimineață sute și sute de plicuri purtînd mențiunea — «UNICEF '71».

Cititori din toată țara trimiteau răspunsurile lor, însoțite de «pașaport» la redacție. Și, astfel, în numai cîteva zile, își anunțau intrarea în marea competiție aproape 4 000 de participanți.

Taloanele au fost verificate și comisia a stabilit că, din totalul plicurilor conținînd cele trei taloane de îmbarcare, 2 268 conțineau răspunsurile exacte. După cum am anunțat și mai înainte, desemnarea cîștigătorilor premiilor oferite de revista «Cutezătorii» s-a făcut prin tragere la sorți.

21 DIN 2 268!

Marți, 18 mai, orele 18,30, a avut loc, într-unul din studiourile Televiziunii, transmiterea «în direct» a tragerii la sorți.

În prezența juriului și a unui grup de pionieri bucureșteni, actorul IURIE DARIE și MIHAELA ISTRATE au tras din urnă plicurile cîștigătoare.

Iată-ne, așadar, în măsură să vi le comunicăm:

3 PREMII I — CÎTE O EXCURSIE ÎN STRĂINĂTATE, PRIN O.N.T. PE ITINERARUL BUCUREȘTI – BUDAPESTA – PRAGA:

1. Palade Lucian — Caracal, jud. Olt.
2. Chiosea Paraschiv, clasa a VIII-a, com. Boldu, jud. Buzău.
3. Ursuleanu Mariana Carmen — Ploiești, str. Democrației nr. 87, Bl. 5.

3 PREMII II — CÎTE O EXCURSIE ÎN CIRCUIT, PRIN ȚARĂ:

1. Vasiu Nelu — satul Silvașu de Jos nr. 140, Hațeg, jud. Hunedoara.
2. Dumitru Ileana — com. Birchiș nr. 242, jud. Arad.
3. Grasu Elena — Adjud, str. Alexandru Ioan Cuza nr. 229, jud. Vrancea.

15 PREMII III, O VACANȚĂ DE 14 ZILE ÎN TABĂRA DE PIONIERI ȘI ȘCOLARI DE LA COZIA:

1. Săvulescu C. Ioana, com. Cobia, sat Fr. Deal, jud. Dîmbovița.
2. Nicola Gheorghe, satul Popești, com. Măciuca, jud. Vîlcea.
3. Gheorghe Marin, Țîndărei, Bloc B, et. II, ap. 20, jud. Ialomița.
4. Tiliță Marlena — Școala generală nr. 1, Adjud, jud. Vrancea.
5. Anghel Dănuț — Constanța, Tomis 3, Bloc L–1, Sc. G, ap. 138.
6. Novăcescu Petru, Oțelu Roșu, str. Decebal nr. 11, jud. Caraș-Severin.
7. Ioan Todor, Școala generală, com. Lupșa, jud. Alba.
8. Maximovici Danița, com. Saravale nr. 311, jud. Timiș.
9. Durac Gicu, Adjud, str. Trotuș, nr. 15, jud. Vrancea.
10. Coman Vasile, com. Movila, jud. Ialomița.
11. Rădvan Marius Eugen, Micro-19, Bloc Z–2, ap. 66, Galați.
12. Ionescu Maura, Școala generală Borsec, jud. Harghita.
13. Pușcheanu Mihai, com. Plopeni, jud. Prahova.
14. Preda Costel, Arad, str. Egalității nr. 10.
15. Dobre Mariana Carmen, Caracal, Bd. Republicii nr. 88, Bloc A, sc. 1, ap. 33, jud. Olt.

În curînd, sperăm să vă putem comunica și decizia juriului de la Paris, unde va avea loc tragerea la sorți pentru marele premiu UNICEF — o călătorie în jurul lumii, cu avionul.

CONSTANTIN GEORGESCU

TAINA pergamentului

ROMAN FOILETON

CAPITOLUL 7

«Astăzi am avut o zi deosebit de grea, notează Mitică Buică în jurnalul de bord al expediției. De dimineață, Marin Modavu, comandantul nostru, a fost foarte morocănos. Mă tem că bănui motivul. Bobocul de trandafir pe care Vasile Olmazu i l-a trimis Anei. M-am uitat la el cînd i l-a dat. Cred că se frămînta cum de nu i-a venit lui în minte un asemenea gînd. Sînt convins că dacă n-aş fi fost cu el, nici nu i-ar fi spus că e din partea lui Olmazu. De asta sînt foarte sigur. Trebuie să recunosc că şi eu am avut cam acelaşi gînd cu el...»

De cînd s-au întors de la herghelie, s-a stabilit ca Buică să țină un jurnal. «Treci acolo, tot; auzi tu? Tot. Marii călători ai lumii au avut un om special pentru treaba asta. Noi nu ne permitem fiindcă avem echipajul mic! a spus Marin Modavu, însărcinîndu-l pe Buică nu pentru că ar fi fost cel mai priceput la compunere, ci pentru că avea zece la caligrafie. Nimeni nu l-a întrebat însă, dacă el îşi face ori nu datoria de cronicar, şi Mitică n-a scris decît cînd a avut poftă. Trei, patru pagini de caiet; atît. După întîmplarea din seara trecută a continuat să noteze:

«Ne-am întîlnit la locul nostru. O ştergem de-acasă cum se luminează, înainte de-a avea vreme ai noştri să ne dea ceva de făcut. Dacă te strigă şi nu te găseşte — cel puțin la mine aşa se întîmplă — îți aruncă vreo cîteva vorbe, din care nu lipseşte substantivul comun «puturos», ți se promite o chelfăneală, dar se uită şi scapi. Principalul e ca seara, cînd te întorci, să nu dai buzna pe poartă şi să strigi în gura mare că ți-e foame, că ai încurcat-o! Nu prea ai şanse să scapi neciufulit. Trebuie să te arăți puțin cîte puțin, de după cotețul găinilor sau de după magazie, să pui mîna pe topor sau pe cazma, iar cînd te strigă la masă, te speli pe mîini şi te aşezi. Dacă ți se zice ceva, taci. Te faci că eşti preocupat de cine ştie ce gînd mare. După ce te saturi, poți s-o zbugheşti iar. Adevărul e că de cînd cu pergamentul ăsta n-am prea stat pe-acasă. Noroc că n-o să dăm peste o asemenea hîrtie în fiecare vacanță! În cazul ăsta n-am avea prea multe şanse de... Nu scriu mai departe. Să înțeleagă fiecare ce vrea şi să-mi dea ori nu dreptate. Ne întîlnim la locul nostru venind din trei direcții diferite. Vasile vine primul. Şi cînd te gîndeşti că el stă cel mai departe. Astăzi, Modavu face pe preocupatul. Nu poți să-i zici nimic, că sare ca ars. Ne vedem unul pe altul şi plecăm, dar nu în grup, ca să nu dăm de bănuit şi să se ia careva după noi. Abia cînd nu se mai zăresc curțile din margine, ne apropiem unul de celălalt.

Am făcut probă. E un nuc în marginea satului. Dacă te urci în el vezi moara, dar nu şi pe cei care merg pe poteca dinspre Valea-Măcrişului. Ana Miroslav n-a venit. S-a lăudat degeaba. Cel puțin cînd o ştiam bolnavă, îi treceam cu vederea. Acum, după ce ne-a spus adevărul, nu pot s-o mai iert. Cred că din pricina ei e şi comandantul morocănos, mai cu seamă că s-a lăudat că a pus mîna pe un fir. Nu i-am şoptit nimic lui Olmazu. N-am avut cînd. Mă uit la el cum calcă şi-mi vine să rîd. Merge cu mîinile la spate de parcă ar fi cel puțin directorul şcolii!... Cînd ajungem la colibă, căldura zilei e în toi. Dincolo de apă — malul pe care ne aflăm noi e mult mai înalt — se văd cîteva oi, înghesuite la umbră. Cred că pe vremea asta toate vietățile sînt cuprinse de lene şi moțăie. Dacă eu aş fi căpitanul, aş da liber echipajului să facă o baie, chiar dacă Ialomița s-a umflat, gata să dea peste maluri, după ploile dealaltăieri. Tare bine ne-ar prinde!... Aici am să opresc. Mi s-a făcut somn. A fost o zi grea. Dacă vom veni mîine ceva mai devreme, poate că am să continui. Dacă nu... Parcă o să stea cineva vreodată să ne cerceteze jurnalul de bord?...»

— Afurisită căldură, zice Mitică Buică luîndu-şi harta lui şi pregătindu-se de plecare. Şi-au împărțit malul pe sectoare, ca să fie cercetat pas cu pas, metru cu metru. Mai bine ne-am lipsi, Modavule! Comandantul întoarce capul şi îl priveşte cu o umbră de dispreț:

— Mă uit la voi şi îmi vine să vă arăt drumul spre casă. Poate că l-ați uitat. Nu mai pornesc altă expediție în tovărăşia voastră. Dacă eram la Polul Sud, printre ghețuri?! Ce făceai, Buică? Ce făceai, Olmazule?...

— Ce făceam, ce nu făceam, important este că nu ne aflăm la polul cu pricina, îi aruncă Vasile. Venim de-atîtea zile şi n-am dat de-o urmă. Noi sîntem oameni de Polul Sud?!... Mi s-a urît să tot casc gura la peretele ăsta, cu speranța că voi da peste un semn, cît de mic ar fi el.

— Şi tu ce-ai vrea să facem?

— Am eu un gînd, dar mă tem că n-o să fiți de acord.

— Dă-i drumul.

— Uite ce e: trebuie mers la fratele lui Coman Crețu.

— Excavatoristul?

— El. Uite ce e, nea Vasile. Noi am dat peste aşa şi pe dincolo. Ştie şi Coman povestea.

— Nu se poate, sări Mitică.

— Lasă-l, mă, să termine, îi luă apărarea pentru prima oară Modavu. Zii, Olmazule. Va să zică ne ducem la nea Pavel Crețu şi-i spunem ce şi cum. Şi după aia?...

— Ia dumneata excavatorul şi hai să facem nişte gropi încolo-şi-ncolo. Peste ce-om da, facem jumate-jumate.

— Gîndul nu e rău. Se pot întîmpla însă mai multe lucruri. Întîi: ăsta s-ar putea să ne socotească într-o ureche şi să ne ia în rîs. Al doilea: pleacă singur într-o noapte cu luminile stinse, face gropile şi noi ne alegem cu buza umflată. Al treilea...

DESENE VASILE OLAC

— Aşa poți ajunge şi la punctul douăzeci. Important este dacă sînteți ori nu de acord.

Urmă un moment de linişte absolută, moment necesar marilor deliberări.

— Părerea mea e să...

Mitică Buică rămase cu vorba neterminată. Ochii lui priveau într-un punct fix, lucru foarte simplu pentru ceilalți doi de a-i descoperi uimirea care i se citea pe față. Pe poteca de lîngă apă venea Ana Miroslav. Trecuse de moară. Marin Modavu se făcu roşu pînă în vîrful urechilor. Se vede treaba că îşi amintise bobocul de trandafir cu care îl trimisese Vasile Olmazu. Acum era foarte aproape de ei. Se părea că nici unul nu se bucură că o vede. Stăteau în fața colibei, amorțiți, în nişte poziții nefireşti. Mitică avea privirea fixă, trimisă în întîmpinarea ei, Modavu ținea o mînă în sus, iar Olmazu, spre ruşinea lui, se scobea în nas, destul de preocupat de mişcarea degetului arătător.

— Ce-ați rămas aşa, ca nişte stane de piatră? îi întrebă ea rîzînd, odată ajunsă în fața colibei.

— Am căzut în blestemul lui Statu-Palmă-Barbă-Cot! şopti Vasile dus pe gînduri.

— Ei bine, să zicem atunci că eu sînt zîna cea bună şi că am venit să vă salvez. Şi făcînd un gest aerian cu mîna, ca şi cînd ar fi dat drumul unei păsări zburătoare, spuse: Gata, sînteți la fel ca mai înainte. Mişcați-vă!...

— În loc să-ți bați joc de noi, poate că ar fi mai bine să ne spui ceva în legătură cu firul ăla pe care te lăudai aseară că ai pus mîna.

— Te cam grăbeşti cu ordinele, căpitane, îl înfruntă fata. Ai noroc că ne leagă un aspru jurămînt...

Modavu bătu în retragere:

— Nu mă mai înțeleg cu ăştia, spuse şi oftă.

— Ieri după-masă, tot uitîndu-mă pe copia pergamentului, am observat ceva. Uitați-vă bine aici!

Cei trei priviră copia pergamentului. Textul era acelaşi «...şi cincizeci şi şapte de paşi. După... de la Malul... şu... şi o salcie putere... tă de-a latul fîşiei fără... e o spărtură în mal... şi cincizeci şi şapte de palme spre sat. Dacă sapă în dreptul... o platformă de cărămidă... dedesubtul ei... rece... pic... verde.» Asta era tot. Urmau semnele ciudate de la sfîrşit, şi desenul îngroşat cu creion chimic.

— Seamănă cu o barcă, sări Olmazu, dîndu-şi pălăria pe ceafă.

Modavu şi Buică îl priviră mirați. Ana spuse:

— Asta spun şi eu. Seamănă cu o barcă. De asta l-am şi îngroşat cu chimic. Să se vadă mai bine. M-am gîndit că tunelul despre care v-a povestit nea Tănase Onosa, nu poate fi descoperit decît dintr-o barcă...

– Va urma –

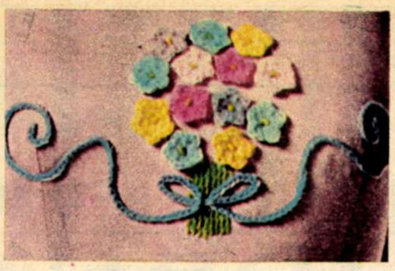

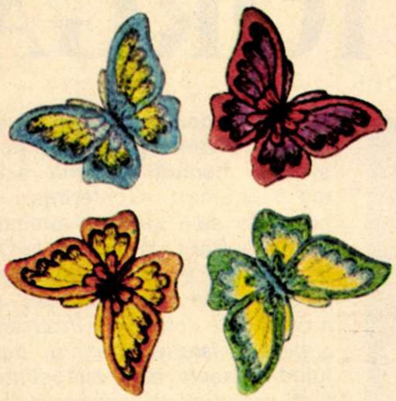

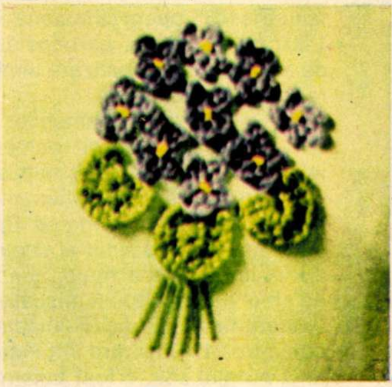

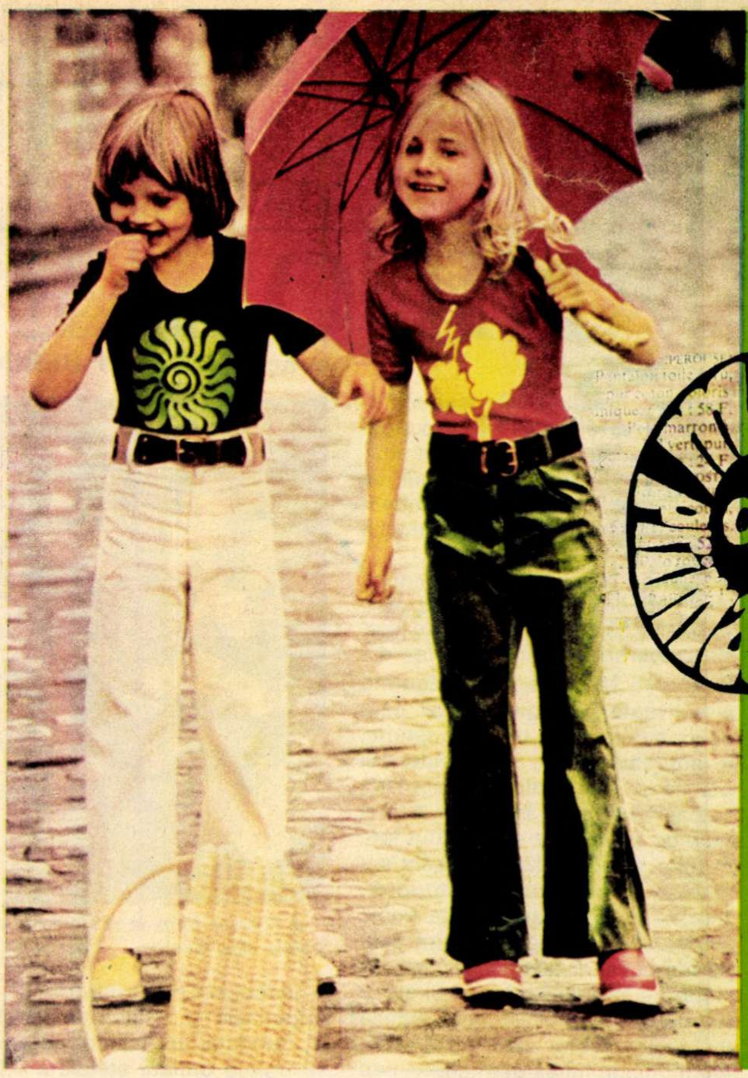

MODA de PRIMĂVARĂ

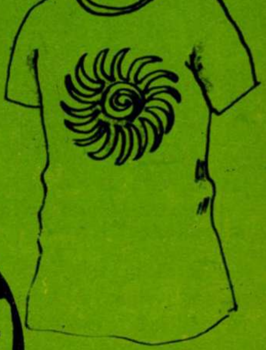

CÎTEVA SUGESTII

La plimbare ori în excursii este potrivită această ținută sportivă compusă din pantalon și bluză. Observați modelul aplicat pe o obișnuită bluză de bumbac, tricotată, care dă originalitate ținutei. Aceleași modele sau altele, croșetate, se pot aplica și pe rochițe.

Ghidați-vă după modelele alăturate.

PAGINA FETELOR

Jurnalul Olguței

Azi voi răspunde mai pe larg Corneliei Răducanu — București, Aniței Pop — Teiuș și altor prietene care s-au interesat de **LICEELE CU PREDARE ÎN LIMBI STRĂINE.**

Începînd cu anul școlar 1971–1972, în țară vor funcționa licee cu predare în limbi străine. Sînt prevăzute să funcționeze 2 licee cu limba de predare engleză, la București și Cluj, 2 licee cu limba de predare franceză, la București și Craiova, 2 licee cu limba de predare rusă, la București și Brașov, 2 licee cu limba de predare germană, la Iași și Constanța, un liceu cu limba de predare spaniolă la București și un liceu în limba italiană, la Galați.

În municipiul București aceste licee vor funcționa la: Liceul nr. 36 — limba franceză, Liceul «C.A. Rosetti» — limba engleză, Liceul «Zoia Kosmodemianskaia» — limba rusă, Liceul nr. 21 — limba germană (pentru elevi a căror limbă maternă este româna), Liceul Hașdeu — limba spaniolă.

Concursul de admitere a fost fixat între 22 iunie—3 iulie și va începe cu o probă de verificare a gradului de cunoaștere a limbilor străine. Proba este eliminatorie. Cei admiși vor da în continuare examen la aceleași materii ca și la liceele teoretice. Cei respinși, la proba eliminatorie, vor avea posibilitatea să se înscrie la alte licee.

Mult succes, fetelor!

Olguța

O REȚETĂ PENTRU VOI

SALATA VERDE

Se curăță de frunzele veștede, se spală bine în mai multe ape, apoi se pun într-un castron. Separat se prepară un sos din 3 linguri de ulei, sare, lămîie ori oțet, după gust. Sosul se toarnă peste salată cu puțin timp înainte de a fi servită. Aceasta pentru a nu se veșteji frunzele și a-și menține gustul.

După dorință, în sos se poate adăuga puțin muștar sau piper.

O fetiță se duce să cumpere bilete pentru un spectacol de operă:

— Vă rog, două bilete pentru miercuri seara.

— Pentru «Doamna Butterfly», nu-i așa? — o întreabă casiera.

— Da de unde! răspunde indignată fetița. Pentru mama și pentru tatăl meu.

ATENȚIE! ȘTIȚI SĂ SALUTAȚI?

Cînd treci pe ulița unui sat și te întîlnești cu cineva, fie că te cunoaște, fie că nu, îți dă binețe. E un gest de bunăcuviință caracteristic poporului nostru. Dar tu știi să saluți?

O mormăială printre dinți a unui «bună ziua» nu echivalează cu un salut. Cuvintele rostite clar trebuie întovărășite întotdeauna de o înclinare vizibilă a capului.

Nu-ți permite niciodată să saluți pe cineva vîrstnic cu formule într-o limbă străină. Dacă te întîlnești cu o persoană mai vîrstnică și o saluți, nu da primul mîna. Dacă te duci la colegii tăi acasă, neapărat să-i saluți întîi pe părinți.

Fetele mai mari trebuie să știe că nu e politicos să te opui atunci cînd cineva te salută și îți sărută mîna, dar nici să impui acest gest.

La plecarea dintr-o vizită, întîi saluți gazda, apoi restul persoanelor prezente. Dacă numărul invitaților este mare, nu ești obligat să dai mîna cu fiecare. Un salut general, amabil, este de ajuns.

Iorga împreună cu Vasile Pîrvan, cunoscut istoric.

> «...te întrebi cu înminunare,
> cum a putut un creier să conceapă
> atîtea lucrări şi o mînă să le scrie.»
>
> **A.D. XENOPOL**

100 DE ANI DE LA NAŞTEREA LUI

NICOLAE IORGA

evocare de **DAN BERINDEI**

La 5 iunie 1871 s-a născut la Botoşani Nicolae Iorga, una din cele mai mari personalităţi dăruite de poporul român umanităţii. Rămas orfan la vîrsta de 5 ani, locuind — după propria-i mărturisire de mai tîrziu — «într-o căsuţă mică-mică şi veche-veche», Iorga a dat dovadă încă de mic copil de excepţionale însuşiri intelectuale. La şase ani a fost dat la şcoală, dar paralel cursurilor, el citea cu nesaţ literatură şi istorie în limba română, dar şi în limbi străine. Împreună cu fratele său George, Nicolae «cu cutiile pline de fluturi, cu părul zburlit de apă, cu ghetele scîlciate de pietre şi pline de praf» se juca, copilăria nefiindu-i străină, dar setea de cunoaştere era la el dominantă, copleşitoare. De mic, a dovedit o putere de memorizare excepţională şi o adîncă judecată. La 16 ani publica articole în care comenta evenimentele politice externe.

În 1888, Nicolae Iorga a terminat liceul, a urmat un an cursurile Şcolii Normale Superioare, fiind atras tot într-o vreme, pentru un timp, de ideile socialiste, tînărul ţinînd conferinţe şi colaborînd la «Contemporanul». La 19 ani, cel ce avea să fie definit de un profesor al său «un adevărat fenomen», obţinea cu dispensă, numai după un an de frecventare a cursurilor şi nu după trei, cum era prevăzut, licenţa în Litere şi Filozofie. Maturitatea răspunsurilor şi largul orizont de care dăduse dovadă tînărul candidat surprinsese lumea intelectuală a Iaşilor, impunîndu-l atenţiei generale. În 1890, Iorga a plecat în străinătate să-şi desăvîrşească studiile şi totodată să caute în arhivele de peste hotare mărturii noi despre români ori imagini necunoscute privind istoria universală. În Italia, Franţa şi Germania, Nicolae Iorga şi-a desăvîrşit cunoştinţele şi a strîns cu migală şi străduinţă neobosită sute şi mii de documente; totodată, el a obţinut la Berlin, prezentînd o strălucită teză, titlul de doctor.

Reîntors în ţară, Iorga a ocupat, începînd din 1894, deci cînd abia împlinise 23 de ani, catedra de istorie universală la Universitatea din Bucureşti. Multilateral, desfăşurînd o activitate prodigioasă, cel care se şi impusese ca un mare istoric, a impresionat pe contemporanii săi ca o personalitate singulară, vulcanică. A scris literatură, a ţinut sute de conferinţe, a străbătut ţara în lung şi în lat, dar îndeosebi s-a afirmat ca un neobosit istoric. În 1906 — la 35 de ani — avea peste 100 de volume tipărite, dintre care se impuseseră atenţiei generale o sinteză a istoriei României şi alta a istoriei Imperiului Otoman, ultima în cinci volume, care — publicate amîndouă în limba germană — l-au impus pe Iorga în istoriografia mondială. În 1911, marele cărturar a fost ales membru al Academiei Române. Departe de a fi izolat de problemele contemporane lui, el a fost un harnic popularizator al ştiinţei — îndeosebi prin cursurile de vară organizate la Vălenii de Munte — şi, totodată, un militant pentru desăvîrşirea unităţii statale a României, manifestîndu-se înflăcărat pentru înfăptuirea năzuinţelor naţionale.

● *Nicolae Iorga la vîrsta de 13 ani şi fratele său, George.*

După primul război mondial, în ultimele două decenii de viaţă, Iorga a fost o personalitate ştiinţifică proeminentă pe plan mondial. A fost numit doctor honoris causa al multor universităţi de peste hotare şi ales membru al unor academii străine. Conferinţele şi cursurile sale au fost audiate la Roma, la Paris, la Oxford, la Oslo, la Atena şi în zeci de alte centre culturale ale lumii. Numele său, a celui care scrisese o *Încercare de sinteză a istoriei omenirii*, dezvăluind uriaşele sale cunoştinţe, a fost pretutindeni cunoscut. La 1 ianuarie 1935, opera sa însuma peste 1 000 de volume şi aproape 13 000 de articole. Era o realizare uimitoare, unică în felul ei.

Asemeni tuturor oamenilor cinstiţi, asemeni tuturor oamenilor învăţaţi, Iorga n-a privit nepăsător valul ameninţător al hitlerismului, care ameninţa umanitatea în cel de-al patrulea deceniu al secolului al XX-lea. El i s-a opus, aşa cum de altfel a combătut şi mişcarea legionară-fascistă din România. În noiembrie 1940, pentru intransigenţa şi curajul său, a fost ucis mişeleşte. Cu el se stingea una dintre minţile cele mai luminate, o personalitate ştiinţifică excepţională, unul dintre cei mai mari istorici şi un mare patriot. Amintirea sa avea însă să rămînă neştearsă în inimile urmaşilor.

● *Casa de la Văleni unde a trăit şi a lucrat mulţi ani marele istoric.*

Între copii.

LA SUPERAVIOANE

Către sfîrșitul lunii august, anul acesta, transporturile aeriene civile vor «sparge» așa-numitul «zid al sunetului» și vor intra în era călătoriilor cu viteza de peste 2 000 de kilometri pe oră, ceea ce înseamnă un foarte mare progres în domeniul aviației. Primul avion, care va inaugura aceste «hipercurse» aeriene, va fi supersonicul sovietic «TU-144», iar linia de debut va fi Moscova-Calcutta. Cei 98-120 de călători ce se vor afla la bordul aparatului vor zbura de două ori mai repede decît sunetul, la înălțimea de 17 000–18 000 de metri. În cursul anului 1972, «TU-144» va avea mai mulți frați gemeni. Caracterul experimental al acestei serii de aparate va fi încheiat și noile aparate vor circula normal pe mai multe linii interne și internaționale ale companiei «Aeroflot». În 1973, numărul supersonicelor de transport civil se va înmulți considerabil prin intrarea în exploatare a avioanelor franco-britanice de tip «Concorde».

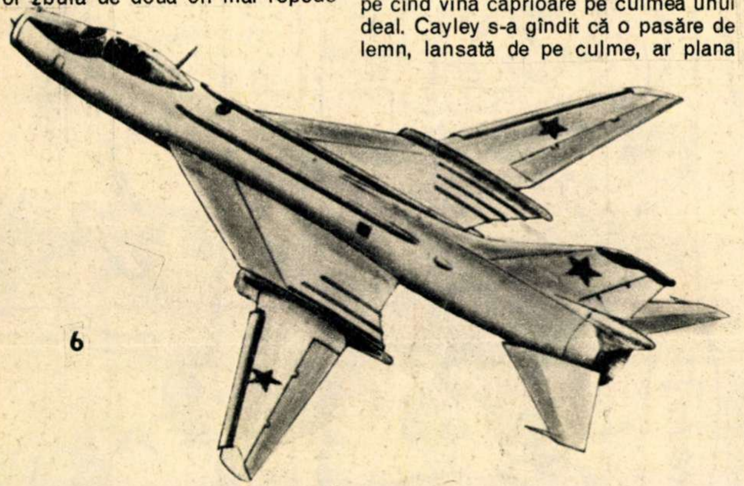
6

Ideea de zbor a fost asociată, în legendele istorice, de ideea de libertate. Icar, legendarul erou grec, a încercat să evadeze împreună cu tatăl său, Dedal, din «labirintul» în care-i ținea închiși, pe insula Creta, regele Minos. Legenda spune că ei și-au construit aripi din pene de pasăre lipite cu ceară de albine și, prin forța brațelor, imitînd bătăile de aripi ale păsărilor, s-au ridicat de pe insulă. Apropiindu-se de Soare, ceara s-a topit, aripile s-au desfăcut și Icar s-a prăbușit în apele mării. În legendele poporului chinez, aparatul de zbor, prin intermediul căruia se transmiteau mesaje la depărtări, era zmeul de hîrtie. În Africa, în ținutul Ugandei, se povestește despre «războinicul Kibaga» «purtătorul de aripi», care-și răpunea dușmanii din zbor!

Visurile acestea, uneori ingenioase, de cele mai multe ori naive, au dăinuit schițat o «teorie a zborului» și a formulat o idee despre aerodinamică a fost marele învățat și artist al Renașterii italiene, Leonardo da Vinci (1452–1519). A încercat, oare, vreodată, în secret, genialul florentin, să-și construiască un aparat de zburat? Unii biografi ai săi susțin că da, însă nici o urmă materială și nici un document nu atestă această ipoteză. În istoria tehnicii se menționează că primul om care a întocmit proiectul unui aparat mai greu decît aerul, cu ambiția de a-l face să zboare, a fost fizicianul englez Sir George Cayley (1799). Ideea i-a venit, pare-se, pe cînd vîna căprioare pe culmea unui deal. Cayley s-a gîndit că o pasăre de lemn, lansată de pe culme, ar plana repede spre vale, susținută, timp îndelungat, de vînt. Argumentul teoretic al vînătorului britanic era exact acela pe care se întemeiază întreaga aeronautică, pînă în zilele noastre, anume că aerul este un mediu suficient de dens pentru a deveni, în anumite condiții, un creator de forță portantă. Așa s-a născut, nu avionul, ci un strămoș direct al lui, planorul, strămoș plin de longevitate, de vreme ce îl întîlnim și azi.

O CARIERĂ FULGERĂTOARE

Incontestabil, planorul era o realizare interesantă, un pas înainte, dar el rămînea departe de visul integral al omului: zborul independent la distanțe și înălțimi foarte mari. Acest vis nu a putut fi realizat decît cu ajutorul motoarelor. Intrăm, deci, în a doua jumătate a marelui secol al 19-lea, secolul biruinței tehnice a omului asupra naturii.

Primii zburători care au avut geniala îndrăzneală de a instala un motor pe un planor și de a zbura cu acest «agregat periculos» au fost, aproape simultan, francezul Clement Ader (în 1897), căpitanul rus de marină Alexandr Mojaișki și americanii Orville Wilbur și Wright. Ader a instalat pe planor un motor cu un francez, Alphonse Penaud, care a inventat o elice propulsată de un «motor cu cauciuc răsucit». Prima experiență cu adevărat concludentă au făcut-o frații Wright care au montat pe planorul lor un motor «cu ardere interna», cu «patru cilindri» alimentat cu benzină, apt să dezvolte 16 CP. Primul lor zbor a durat 12 secunde și a avut loc la 17 decembrie 1903.

Documentele atestă însă că nici unul din aparatele mai grele decît aerul, chiar echipate cu motoare, nu se puteau desprinde singure de sol, ci numai cu ajutorul unor instalații ajutătoare: planuri înclinate, catapulte etc. Abia la 18 martie 1906, de pe drumul comunal care duce de la Montesson la rîul Sena, lîngă Paris, se ridică în zbor primul aeroplan din lume propulsat numai cu mijloacele sale de bord. Acesta era «Aeriplanul — automobil» proiectat, construit și pilotat de inginerul român Traian Vuia. «Monoplanul echipat cu un motor cu gaz carbonic a parcurs în zbor 12 m la 50 cm înălțime». Rezultatul obținut de Vuia este considerat ca epocal.

După Vuia, la scurtă vreme, un alt român și-a înscris numele în cartea de aur a aeronauticii. La al doilea salon aviatic de la Paris, 1910, inginerul Henri Coandă prezenta primul avion cu reacție din lume, anticipînd cu aproape 30 de ani aviația aeroreactivă. Și tot atunci în România, Aurel Vlaicu construia unul din cele mai originale aeroplane ale vremii. Este o mare mîndrie pentru noi să consemnăm că cei trei români sînt considerați ca iluștri pionieri ai aviației mondiale.

«Cariera» aviației a fost fulgerătoare. La un sfert de veac de la zborul lui Vuia, Charles Lindbergh a trecut peste Atlantic. Motoarele cu ardere internă au devenit din ce în ce mai puternice iar «fuselajele» și aripile, construite din «duraluminiu», tot mai rezistente și cu forme tot mai adecvate zborului. În anul 1930 avioanele atingeau viteze de 575 de kilometri pe oră și înălțimi de peste 13 000 de metri.

OAMENI GRĂBIȚI AI ZILELOR NOASTRE

Avioanele sînt acelea care și-au cucerit, pe deplin, dreptul de a transporta la mari distanțe, cu mari viteze, pe oamenii atît de grăbiți din zilele de azi. Tot ele, în diferite forme, evoluate, vor fi vehiculele cele mai solicitate în următoarele trei decenii, pînă în anul 2000 și chiar dincolo de acest prag calendaristic.

Contribuția cea mai de seamă la succesul mijloacelor de transport aerian l-au constituit motoarele instalate la bordul lor. Am văzut cît de repede au progresat avioanele propulsate de motoare cu ardere internă și elice. A doua riția motoarelor-turbină. Într-o primă fază s-au folosit mult avioane dotate cu turbo-propulsoare, adică cu turbine care învîrtesc elicele. Datorită acestui tip de motoare, avioanele au trecut de la viteze de 3–400 de km/oră la viteze de 6–700 km/oră.

Evoluția realmente accelerată a aeronauticii nu s-a oprit aici. Din anul 1952 pe liniile aeriene de transporturi civile au apărut avioanele reactive, propulsate de motoare cu reacție. Elicele au dispărut. Noile «zburătoare» au trecut la viteze de ordinul a 8–900 de kilometri pe oră, singura lor piedică în ascensiunea către viteze și mai mari fiind «zidul sunetului», adică momentul în care în zbor rectiliniu, avioanele ajung din urmă vibrații sonore provocate de ele în masa de aer. Aceste vibrații se deplasează cu viteze de ordinul a 1 200 km/oră, în raport direct cu densitatea atmosferei. Dacă avionul ajunge din urmă fondul acesta sonor și tinde să-l depășească, se produc fenomene de rezonanță și de ruperi, de o mare violență. Ani de-a rîndul piloții temerari, mai ales militari, care încercau să zboare cu viteze de peste 1 000 de km/oră au fost uciși în zbor de explozia inexplicabilă a aparatelor.

ZIDUL «SUNETULUI»

Un inginer francez a descoperit, la masa lui de calcul, cauza acestui fenomen enigmatic pe care l-a numit «zidul sunetului». Pentru constructori a fost de ajuns faptul că li s-a dat explicația teoretică a fenomenului. Curînd, au apărut avioanele anume echipate pentru a sparge, fără riscuri, «zidul» acesta invizibil și atît de primejdios. După aparatele militare, iată că azi, chiar aeronavele de pasageri cum sînt «TU-144» și «Concorde» pot să «treacă prin zid» fără cea mai mică dificultate, înălțînd ciocul lor ascuțit ca o lance și strecurîndu-se, iuți ca gîndul, dincolo de bariera propriului lor zgomot.

Nu încape îndoială, viitorul aparține acestor zboruri. Ele sînt «călătoriile tipice», ale deceniilor următoare și treapta logică a progresului tehnic în aeronautică.

Dincolo de «supersonice» se profilează, de pe acum, și vor zbura, probabil, prin anii 1980–1985, «rachetele intercontinentale» și «statoreactoarele cu hidrogen», avînd viteze de ordinul a 10–12 000 de kilometri pe oră. Pentru aceste vehicule, aerul nu va mai fi un suport, ci o piedică! Părăsind atmosfera, ele vă vor duce, dragi cutezători, prin stratosferă și prin spațiul cosmic, spre «stațiile orbitale circumterestre» în ale căror laboratoare veți putea lucra, în anul 2000 și mai departe.

MIRCEA GRIGORESCU

7

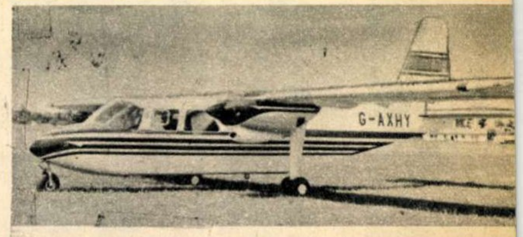
8

• Printre primele țări din lume constructoare de avioane, se numără și România. Încă din anul 1911, la școala de aviație de la Chitila a intrat în construcție de serie un aeroplan de tip Farman.

• În anul 1924, la fabrica «Astra» din Arad, s-au construit primele 25 de avioane «Proto 1», iar ceva mai tîrziu iau ființă la București fabrica de avioane «Set» și la Brașov — Uzinele aviatice I.A.R.

• Cităm cîteva tipuri reprezentative de avioane care s-au construit în România, între cele două războaie: «Set 31» cu care Ionel Ghica a realizat un zbor celebru de la București la Saigon și retur (25 000 km.), «I.A.R.-CV-1», primul avion din lume cu aripă joasă și, în sfîrșit, «I.A.R.-80», unul dintre cele mai rapide avioane din lume, din acea vreme (510 km/oră).

• În anii de după eliberare, industria de avioane a țării noastre a fost orientată pentru prima dată spre aviația utilitară: agricolă și sanitară. Astăzi avem o generație de I.A.R.-uri și alte tipuri de avioane și planoare care pot să intre în competiție cu produse străine de mare prestigiu.

• Aparatele de zbor construite astăzi la București, Reghin și Brașov au realizat numeroase performanțe de valoare internațională. S-a remarcat avionul «I.A.R.-813» care a deținut mai multe recorduri mondiale de zbor pe traseul București, Chiev, Moscova și retur.

• În prezent, la București și Brașov, se află în lucru o serie întreagă de aparate de zbor noi: «I.A.R.-822», specializat pentru agricultură, avionul utilitar «IS-24», metalic, avînd multiple funcții: aero-taxi, remorcher de planoare, sanitar, fotografieri aeriene, lansări de parașutiști.

• În curînd, își vor lua zborul primele elicoptere realizate în România, «Alouette III».

„Fachirul”

SCENARIU ȘI DESENE: Radu Marian

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS

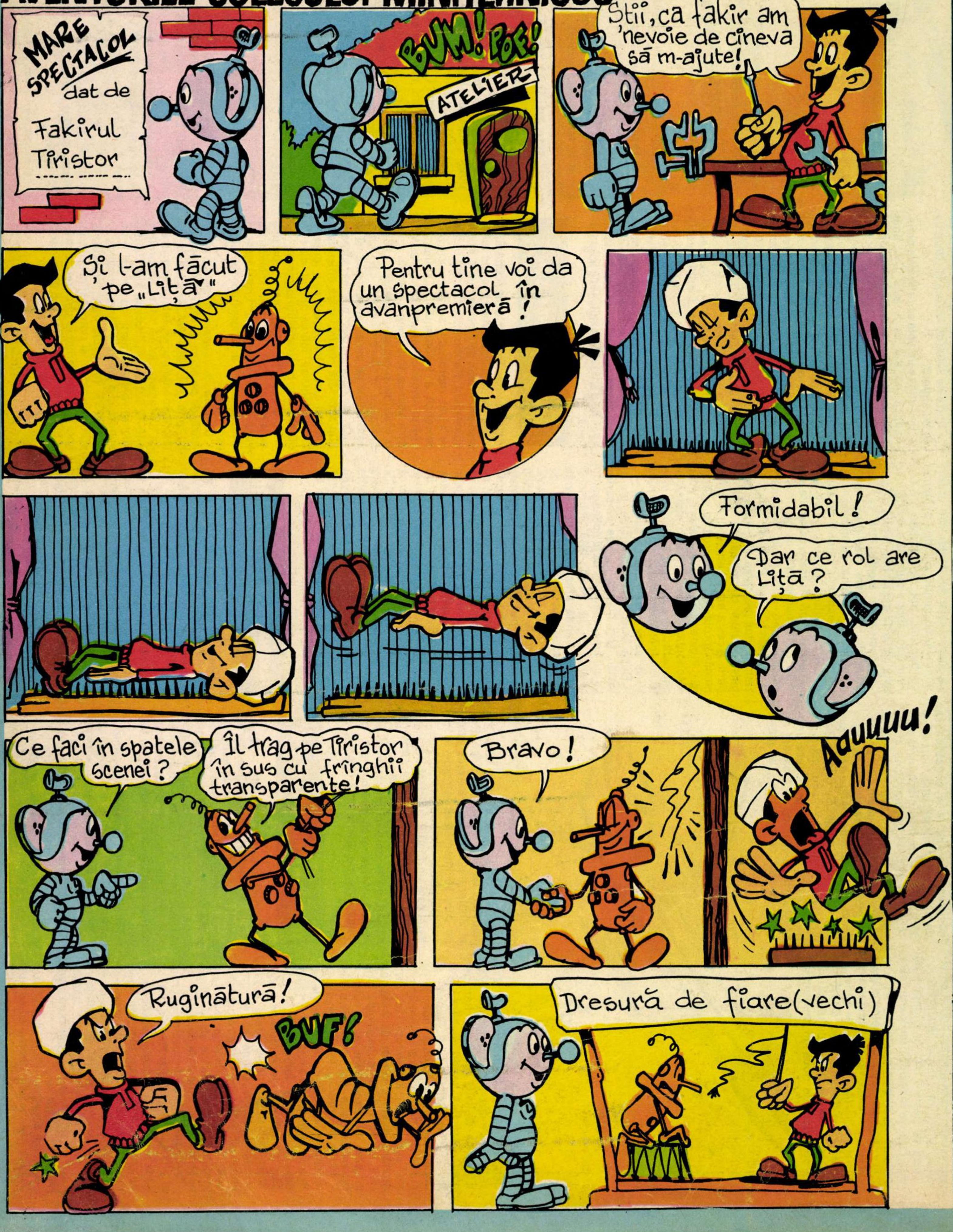
MARE SPECTACOL dat de Fakirul Tiristor
BUM! POC!
ATELIER
Știi, ca fakir am nevoie de cineva să m-ajute!
Și l-am făcut pe „Lița”
Pentru tine voi da un spectacol în avanpremieră!
Formidabil!
Dar ce rol are Lița?
Ce faci în spatele scenei?
Îl trag pe Tiristor în sus cu frînghii transparente!
Bravo!
Aauuuu!
Ruginătură!
BUF!
Dresură de fiare (vechi)

Abonamentele prin oficiile și agențiile P.T.T.R., prin factorii poștali și difuzorii de presă.

Redactor șef: Mihai Negulescu; Redactor șef adjunct: Ovidiu Zotta; Secretar general de redacție: Ioan Donca.
Adresa redacției: București, Piața Scînteii nr. 1. Căsuța poștală 4132. Tel: 17 60 10. Editura Scînteia. Tiparul CPCS.
Redactor artistic: Pompiliu Dumitrescu; Tehnoredactor: Rozalia Barany.

Biblioteca muni

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

22

JOI, 3 IUNIE 1971,
ANUL V (193),
16 PAGINI, 1 LEU

În acest număr: DOUĂ REPORTAJE EXCEPȚIONALE!

„LA ANTRENAMENT CU ECHIPA NAȚIONALĂ DE FOTBAL" ANGELO NICULESCU DĂ UN AUTOGRAF PENTRU VOI

„Expediție în AFRICA"

NOI și organizația

La redacție continuă să sosească numeroase scrisori — luări de cuvînt ale pionierilor la dezbaterea proiectului Statutului unităților și detașamentelor de pionieri.

Spicuind din corespondența zilei, vă prezentăm cîteva:

Mariana Bădilă, președinta detașamentului clasei a V-a A de la Școala generală nr. 51, București:

Pe mine ca și pe alte colege de ale mele ne preocupă felul îngrijit în care trebuie să ne îmbrăcăm, ținuta noastră, de școlărițe, de pioniere. Și, dintre lucrurile de care nu am vrea să ne despărțim nici într-o zi este cravata roșie. Am dori să se precizeze în Statut: purtarea cravatei roșii înseamnă neapărat și uniforma pionierească?

Mihai Santa, președintele detașamentului clasei a IV-a A, Școala generală nr. 17, București:

Am citit în proiectul de Statut că, atunci cînd un școlar vrea să devină pionier și în clasa sa nu există detașament, el să «se adreseze comandantului unității de pionieri». Mă gîndesc la școlarii cei mici, de șapte ani. Poate că ei nu îndrăznesc să meargă la comandantul unității. N-ar putea să se adreseze tovarășei dirigintă sau învățătoarei de care sînt mai apropiați?

Florentina Toma, președinta detașamentului clasei a VI-a C, Școala generală nr. 32, București:

În viața detașamentului nostru am trăit adeseori bucuria de a vedea pe unii dintre colegii mei evidențiați. Alteori, alții erau muștrați pentru greșelile făcute. Cred că și la bucurie, ca și la necaz, tata sau mama, ori altcineva din familie ar trebui să fie alături de detașament. Și într-un caz și în altul, ar fi folositor atît pionierului cît și detașamentului.

Florin Zamfir, cl. a III-a C, Școala generală nr. 32, București:

Sîntem de acord cu toții, că noi, pionierii, avem o uniformă foarte frumoasă și o purtăm cu drag. Dar în același timp noi sîntem școlari și avem o uniformă de... școlari. Ar fi bine să se arate cînd, în ce ocazii trebuie să ne prezentăm în uniforma pionierească.

LUNI S-A ÎNAPOIAT DE LA BELGRAD O DELEGAȚIE A CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA CONDUSĂ DE VIRGILIU RADULIAN, PREȘEDINTELE C.N.O.P., ADJUNCT AL MINISTRULUI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI, CARE LA INVITAȚIA ORGANIZAȚIEI DE PIONIERI DIN IUGOSLAVIA, A FĂCUT O VIZITĂ DE SCHIMB DE EXPERIENȚĂ ÎN ACEASTĂ ȚARĂ.

POȘTA REDACȚIEI

MARICICA MIMI CURCUȚĂ, clasa a VIII-a, com. Cristești, jud. Botoșani ne scrie: **«Vreau să devin artistă, e în joc viitorul meu. Vă rog să-mi răspundeți ce șanse am, ce școli pot urma acum, din clasa a VIII-a; liceu, conservator, mai știu eu ce, unde se găsesc aceste școli, la ce obiecte se dau examene și în ce perioadă.»**

Stimată prietenă, scrisoarea dumitale sună mai dramatic chiar decît arta căreia vrei să i te dedici! **«Viitorul meu este în joc!»** Dar ce s-a întîmplat? Ești la vreo cumpănă, la vreun necaz?! Viitorul dumitale artistic este ca și asigurat, și încă împodobit cu succese strălucite, cu două condiții: prima, **să ai talent,** a doua, **să înveți foarte bine în anii liceului** (eventual, participînd și la activitatea artistică de amatori) urmînd ca, după bacalaureat să dai admiterea la **Institutul de artă teatrală și cinematografică.** Am mai putea adăuga că, în tot acest timp, e necesar să citești multă literatură bună, să vezi spectacole de teatru și film, să citești amintirile marilor actori și, mai ales, să fii o elevă foarte bună, remarcabilă.

Pe scurt

VASILE LECA, com. Mărgăritești, Buzău: **«Doresc ca pagina băieților să apară mai des și să fie veselă».** Chiar în acest număr, Vasilică, și cît se poate de veselă! Dar cu condiția să fii un băiat harnic...

ELENA JINGA, Vingard, jud. Alba: **«Aștept cam de mult noile aventuri ale lui Dim Dunăreanu și ale lui Dan Buzdugan».** I-am invitat pe autori la redacție și le-am citit scrisoarea ta. Au răspuns: «În curînd».

CRISTINA JIȘCANU, Moara Vlăsiei, jud. Ilfov: **«În revista «Cutezătorii» am văzut unele desene** care nu **mi-au plăcut și mă-ntreb cum de au fost publicate».** Ne-ar fi folosit să ne spui precis **care** sînt aceste desene. Oricum, scrisoarea dumitale a fost remisă desenatorilor revistei.

OVIDIU ZOTTA

AGENDA CONCURSURILOR REVISTEI

TAROM
Formidabil!

• **REPORTER-CLUB** comunică: zilele acestea, sub președinția de onoare a distinsului nostru colaborator GEORGE MACOVESCU se întrunește juriul ce-i va desemna pe cîștigătorii concursului de reportaje, portrete și povestiri «De la comuniști învățăm cutezanța». Din juriu fac parte scriitorii: Traian Filip, Iuliu Rațiu, Ilie Tănăsache, Ovidiu Zotta, Costache Anton.

Redacția «Cutezătorii» oferă în locul unui singur premiu I (o mașină de scris), două premii I — excursii în Franța, prin Biroul de turism pentru tineret.

GALERIA CUTEZĂTORII
I
II
III

• **REDACȚIA MULȚUMEȘTE** tuturor caselor pionierilor care, răspunzînd apelului nostru, au prezentat lucrări de artă realizate de copii în vederea organizării Galeriei «Cutezătorii» în cadrul expoziției internaționale de artă plastică ce va fi deschisă în iulie a.c. la Avignon. Cele mai frumoase lucrări vor fi premiate de redacție.

• Se află în curs de triere peste o mie de **AFIȘE** realizate de cititori pe tema «Ocrotirii naturii». Cele mai bune vor fi premiate de «Cutezătorii» și trimise la concursul internațional din Cehoslovacia.

• Vineri, 28 mai a.c., a plecat din Constanța spre Paris, cu un avion Tarom, elevul **POPA MIHALACHE** din Tichilești-Brăila, cîștigător al unui mare premiu internațional la concursul de desene «Meridianele prieteniei», organizat de redacția noastră în colaborare cu UNICEF.

• În curînd, ediția a II-a a marelui nostru concurs de **BENZI DESENATE.** Premii excepționale!

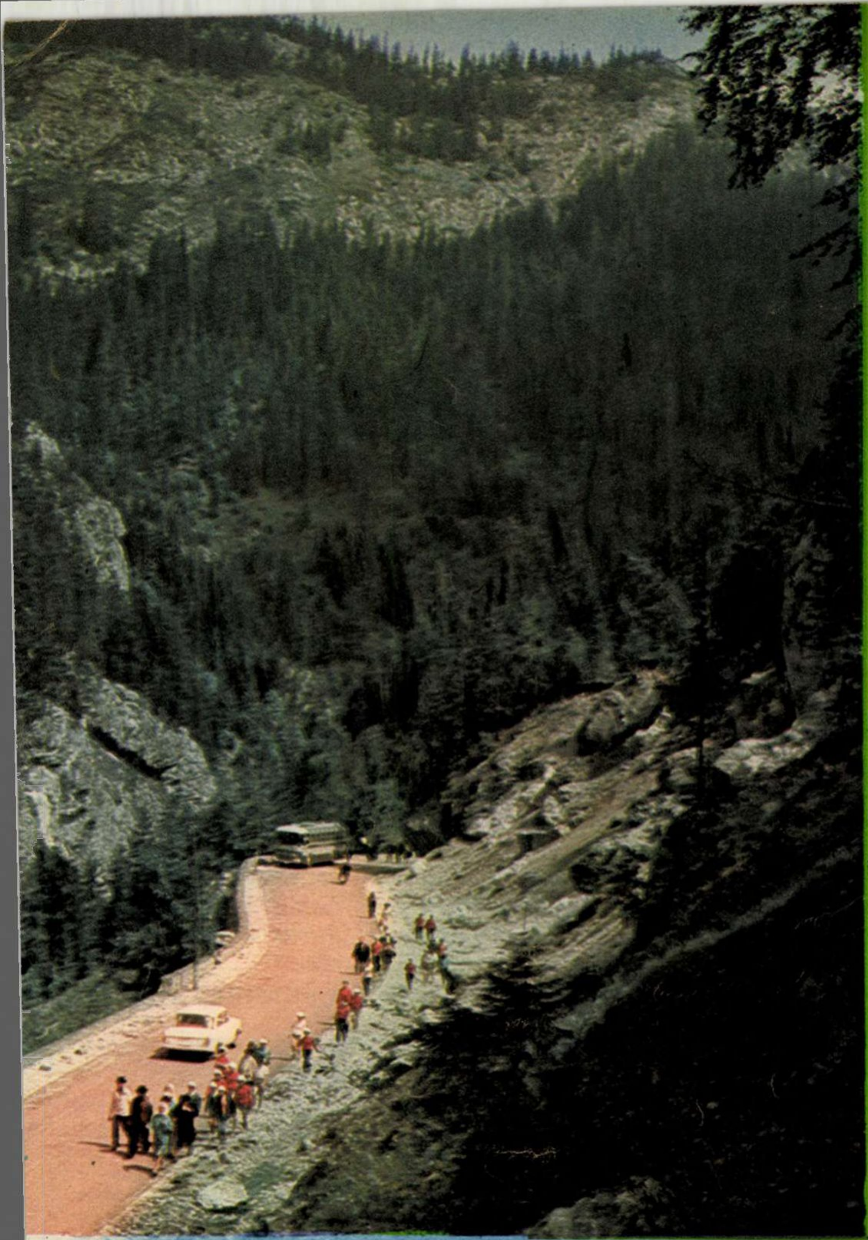

Scrisoarea săptămînii

Cu pași sprinteni prin iarbă și cu medii în catalog, se apropie vacanța mare.
Efortul și emoțiile încheierii unui an școlar fac să treacă pe planul al doilea joaca, televizoarele. Și poate, oarecum, chiar și revista preferată.
Revista, în schimb, vă este alături și — ca un prieten — «ține pumnii strînși» pentru voi, pentru a vă ști trecuți cu bine și fără «codițe» în clasa următoare.
Muntele — din ale cărui frumuseți vă amintim alăturata secvență de excursie — vă așteaptă pe cărările sale.
Deși cabanierii, paznicii de vînătoare ori țapinarii nu vă vor cerceta carnetele de note, veți fi mult mai fericiți să străbateți munții știindu-vă posesori ai unei situații bune la învățătură. Munții așteaptă să fiți... la înălțime!
Marea își prefigurează și ea, năzdrăvană, peste ultimele zile de școală, avuții nestemate — siluetele valurilor, soarele picurînd din aripa albă a pescărușilor. Zile de tabără, nisipul, plaja, saltele pneumatice... Vacanță de aur, în tălpile căreia orice restanță pentru la toamnă ar sta înfiptă cu un ghimpe de sloi.
Știm însă, și sîntem mîndri de aceasta, că printre cei un milion de prieteni ai «Cutezătorilor» mediile mici constituie din ce în ce mai mult o raritate. Cînd pleacă la tipar aceste două imagini, Marea și Muntele, în redacție se desfășoară febrile pregătiri în vederea celor cincisprezece numere «de vacanță» ale revistei voastre preferate.

Poștașii ne dau asigurări că deservirea abonaților se va desfășura ireproșabil, la adresa indicată — fie acasă, fie la bunici sau la rude, oriunde în țară.
La rîndul nostru, cu numerele de vacanță, dorim să-ți arătăm, dragă cititorule, că întrucît tu înveți tot mai bine, tot mai temeinic, înțelegem să îți trimitem, săptămînă de săptămînă, o revistă tot mai frumoasă, tot mai atractivă, tot mai bogată în idei.
Acum, la încheierea mediilor școlare, strîngem pumnii pentru voi și ne întrebăm — nu fără emoție — ce note ați acorda, la rîndul vostru, fiecărei pagini din numerele viitoare ale «Cutezătorilor».

MIHAI NEGULESCU

Prima învățătoare

Cu părul lung — un rîu gălbiu
Și ochi ca floarea de cicoare,
Așa a fost și-așa o știu
Pe prima mea învățătoare.

Arar, doar, n-o vedeam rîzînd
Dacă-nvățam cu toții — strună,
Dar tare tristă era cînd
Nu ne putea da notă bună...

...Și azi, la bine sau la greu,
Cînd zilnic sînt, ca ieri, mai mare.
O simt mereu în gîndul meu
Pe prima mea învățătoare...

Liana Țîrcomnicu
cl. a VII-a A

CEI TREI MIHAI

MIHAI GICĂ ●

MIHAI BRAZU ●

MIHAI BOLTICHI ●

Într-o după-amiază, Mihai Boltichi îi invită pe Mihai Gică și pe Mihai Brazu la joacă.

— Hai, să ne jucăm de-a cercetașii! Doi ne ascundem și unul ne caută.

— De acord! au strigat ceilalți.

Și joaca a început. Intr-unul din boschete Mihai Boltichi, care era „cercetaș" a zărit pe cineva.

— Te-am prins!... a exclamat el, dar vocea i s-a frînt. In fața lui era un necunoscut. Pînă atunci stătuse ascuns. A încercat să se ridice. Ca să spună ceva, îl întrebă pe băiat:

— Cît să fie ceasul?

— Păi să tot fie cinci, că soarele-i lăsat spre asfințit... a răspuns Boltichi.

Auzind că Boltichi stă de vorbă cu cineva în boschet, cei doi Mihai s-au îndreptat într-acolo.

Cînd au ajuns, și-au dat seama că joaca lor se isprăvise. Incepea un «joc» cu alte reguli...

Seara, pe banca din fața casei, pe cînd cei trei Mihai încercau, prin deducție, să-și explice apariția necunoscutului, comandantul subunității de grăniceri le-a dat răspunsul așteptat.

— Bravo, băieți! Ați procedat bine! Necunoscutul voia să încalce frontiera...

Pe pieptul celor trei elevi, alături de insigna de pionier, strălucește acum și insigna «Pentru merite în paza frontierei».

Cpt. MIRCEA SICOE

TRISTA AVENTURA

Dialogul se leagă ușor, depășim primele clipe de stînjeneală și ne lăsăm prinși de ritmul alert al unei relatări pe cît de neverosimile pe atît de plină în grave învățăminte.

— Am plecat sîmbătă. Mă gîndeam să mă întorc luni sau marți. De fapt, ideea îi aparținea colegului meu C.B. El m-a întrebat dacă n-aș vrea să facem o plimbare cu trenul prin țară. Trebuia să trecem neapărat prin Focșani, să mai luăm un băiat — el avea mai mulți bani. Nu l-am găsit și ne-am continuat drumul. Am ajuns în București duminică, pe la douăsprezece. Am cumpărat o pîine și 300 grame de salam. Ne-am plimbat prin oraș, am mers cu tramvaiul de la un cap la altul, am fost și am văzut «Vagabondul»...

C.V. e numele băiatului din fața noastră. Este elev în clasa a VII-a la o școală generală din Piatra Neamț. Am fi vrut să-l fi cunoscut în mijlocul colegilor sau al familiei. Discuția noastră însă are loc în București, într-unul din birourile Centrului de primire minori — de pe lîngă Consiliul popular al municipiului București. Tovarășul Gheorghe Dumitrașcu, directorul Centrului, ne arată fișa lui C.V, născut în 1957, tatăl salariat, mama pensionară, locuiește într-un apartament avînd asigurat tot confortul, situația la învățătură satisfăcătoare, este prima dată cînd pleacă de acasă.

— Mama este bolnavă, de asta au pensionat-o — completează cu vocea brusc înecată băiatul, fixîndu-și cu încăpățînare privirea într-un punct, pe covorul gros, încercînd să-și ascundă emoția în spatele unei tăceri pe care o crede salvatoare.

— Te-ai gîndit și la ea, cînd ai acceptat imediat ideea acestei «excursii»?... Te-ai gîndit la teama, la neliniștea la care o obligai lipsind zile și nopți de acasă? — intervine tovarășul căpitan Nicolae Alexandru, din cadrul serviciului judiciar al I.M.M.B.

Întrebarea întîrzie în așteptarea unui răspuns, mîinile nu-și găsesc locul, picături fine de transpirație se desenează pe fruntea celui care abia acum, avem impresia, descoperă gravitatea unor fapte ce, inițial, păreau atît de atrăgătoare.

— Le-aș fi spus că am întîrziat cu joaca și că mi-a fost frică să mai vin acasă.

— Ți-a fost frică?... Te bat des?

— Nu m-au bătut niciodată... Dar nu știu ce altceva aș fi putut să le spun... Singur n-aș fi plecat niciodată; m-au tras după ei. N-am avut unde să dormim, nu mai aveam ce să mîncăm. Cînd le-am spus că vreau să mă întorc, plîngeam, ei au început să mă bată și să mă amenințe... Singur n-aș fi făcut așa ceva niciodată... vă dau cuvîntul meu de onoare.

S-au întîlnit într-o dimineață în curtea școlii. Veniseră de acasă însoțiți de gîndurile și speranțele părinților și lucrurile și-ar fi urmat cu siguranță desfășurarea lor firească dacă... Dacă aceeași condamnabilă și nejustificabilă lipsă de responsabilitate nu și-ar fi pus amprenta asupra faptelor și a modului de-a gîndi a unora dintre colegii voștri.

— Pe primul trimestru am fost corijent la șase materii, la purtare am avut șapte. Am mai fugit de acasă: prima dată la Buzău, a doua oară la Tîrgu Neamț. De fiecare dată am fost adus acasă cu ajutorul Miliției — mi-am luat și angajamente, dar degeaba. Nu eu i-am spus lui C.V. să vină, dar el ne-a amenințat că ne pîrăște și a trebuit să-l luăm (reținem flagranta deosebire dintre cele două relatări, dar ni se pare neesențială vizavi de fondul dezbaterii noastre). Am plecat cu două sute de lei: cincizeci erau ai mei, o sută cincizeci erau ai mamei. Cînd am rămas fără bani ne-am gîndit să... vindem haina lui C.V.

Înregistrăm cu stupefacție dezinvoltura cu care C.B., elev în clasa a VII-a la aceeași școală, inițiatorul «excursiei», își etalează suita de «performanțe» pentru a căror realizare este pasibil oricînd de o întîlnire cu... Codul Penal. N-a ezitat să lovească și să-și amenințe colegul și «prietenul» dezmeticit de-o realitate mai puțin spectaculoasă decît își imaginase, n-a ezitat să fure bani din casă.

— Ai părinți? îl întrebăm.

— Da.

— Lucrează?

(continuare în pag. 6)

RADU F ALEXANDRU

Foto: GH. CUCU

Important! pentru toți cititorii!

- De mai multe săptămîni, o entuziastă echipă de specialiști, formată din scriitori, pedagogi, statisticieni și gazetari, pregătesc pentru voi documentul secolului: «Arhiva de aur — Cutezătorii».

- Zeci de volume alcătuite pe vîrste, județe și localități vor păstra, la Biblioteca Academiei, visele voastre pentru mileniul al III-lea!

- Publicăm astăzi, în avanpremieră, o «prefață veselă» — realizată de desenatorul nostru Pompiliu Dumitrescu — la ceea ce va conține «Fișa pentru anul 2000», pe care v-o puteți procura din **NUMĂRUL 23** al revistei voastre «Cutezătorii»!

- Publicăm, de asemenea, lista inițialelor fiecărui județ (ca la automobile) pentru a vă fi de folos în completarea fișei.

Participanților la anchetă li se rezervă premii valoroase și mai puțin obișnuite: cineva va putea cîștiga un magnetofon, dar alt concurent își va vedea fotografia chiar pe coperta revistei! Și iată un premiu cu totul inedit în istoria concursurilor: unul din cititorii laureați va fi invitat cîteva zile să lucreze în redacție, în calitate de redactor!

Toți copiii, din toate județele, din toate localitățile, trebuie să-și procure «Fișa pentru anul 2000» care va apărea **ÎN NUMĂRUL 23.** Fiecare are multe șanse să cîștige unul din marile noastre premii!

- Cîte o distincție specială vor primi școlile și județele cu cel mai mare procent de participanți la «Arhiva de aur»

INIȚIALELE JUDEȚELOR
CA LA MAȘINI

Alba	= AB
Arad	= AR
Argeș	= AG
Bacău	= BC
Bihor	= BH
Bistrița–Năsăud	= BN
Botoșani	= BT
Brașov	= BR
Brăila	= BL
Buzău	= BZ
Caraș–Severin	= CS
Cluj	= CJ
Constanța	= CT
Covasna	= CV
Dîmbovița	= DB
Dolj	= DJ
Galați	= GL
Gorj	= GJ
Harghita	= HG
Hunedoara	= HD
Ialomița	= IL
Iași	= IS
Ilfov	= IF
Maramureș	= MM
Mehedinți	= MH
Mureș	= MR
Neamț	= NT
Olt	= OT
Prahova	= PH
Satu Mare	= SM
Sălaj	= SL
Sibiu	= SB
Suceava	= SC
Teleorman	= TL
Timiș	= TM
Tulcea	= TL
Vaslui	= VS
Vîlcea	= VL
Vrancea	= VR
București	= B

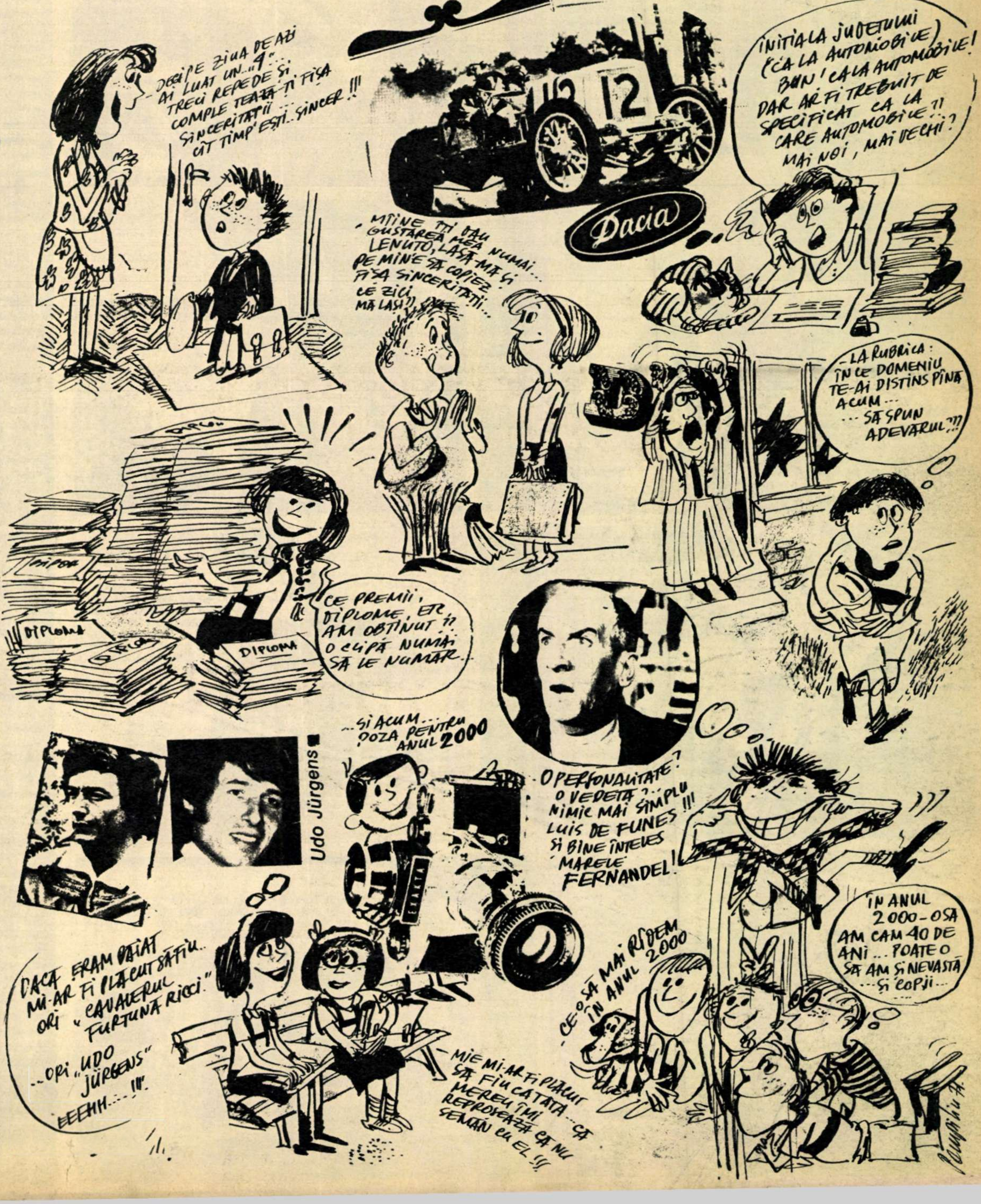
– DECI PE ZIUA DE AZI AI LUAT UN „4"... TRECI REPEDE ȘI COMPLETEAZĂ-ȚI FIȘA SINCERITĂȚII... CÎT TIMP EȘTI... SINCER!!!
12
Dacia
ÎNIȚIALA JUDEȚULUI (CA LA AUTOMOBILE) BUN! CA LA AUTOMOBILE! DAR AR FI TREBUIT DE SPECIFICAT CA LA CARE AUTOMOBILE?! MAI NOI, MAI VECHI?
– MÎINE ÎȚI DAU GUSTAREA MEA NUMAI... LENUȚO, LASĂ-MĂ ȘI PE MINE SĂ COPIEZ FIȘA SINCERITĂȚII... CE ZICI, MĂ LAȘI?!
– LA RUBRICA: ÎN CE DOMENIU TE-AI DISTINS PÎNĂ ACUM... ...SĂ SPUN ADEVĂRUL?!!
DIPLOMA
DIPLOMA
CE PREMII, DIPLOME, ETC. AM OBȚINUT?! O CLIPĂ NUMAI SĂ LE NUMĂR...
Udo Jürgens
...ȘI ACUM... POZA PENTRU ANUL 2000
– O PERSONALITATE? O VEDETĂ?... NIMIC MAI SIMPLU LUIS DE FUNES!!! ȘI BINE ÎNȚELES MARELE FERNANDEL!
ÎN ANUL 2000 – O SĂ AM CAM 40 DE ANI... POATE O SĂ AM ȘI NEVASTĂ ...ȘI COPII...
DACĂ ERAM BĂIAT MI-AR FI PLĂCUT SĂ FIU... ORI „CAVALERUL FURTUNĂ RICCI"
...ORI „UDO JÜRGENS"
EEEHH...!!!
– CE O SĂ MAI RÎDEM ÎN ANUL 2000
– MIE MI-AR FI PLĂCUT SĂ FIU CA TATA... CĂ MEREU ÎMI REPROȘEAZĂ CĂ NU SEMĂN CU EL!!!

ȘOIMII carpaților

12

Scenariu : PETRE GHELMEZ

Desene: OFELIA DUMITRESCU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **VĂZÎNDU-SE RECUNOSCUT, OFIȚERUL HITLERIST SE SINUCIDE, DAR CÎTEVA FLORI DE COLȚ, GĂSITE ÎN PORTHARTUL LUI, ÎI FAC PE ȘOIMII CARPAȚILOR SĂ BĂNUIASCĂ LOCUL ÎN CARE ONIȘOR ȘI TOVARĂȘII LUI SE AFLAU ÎN PRIMEJDIE.**

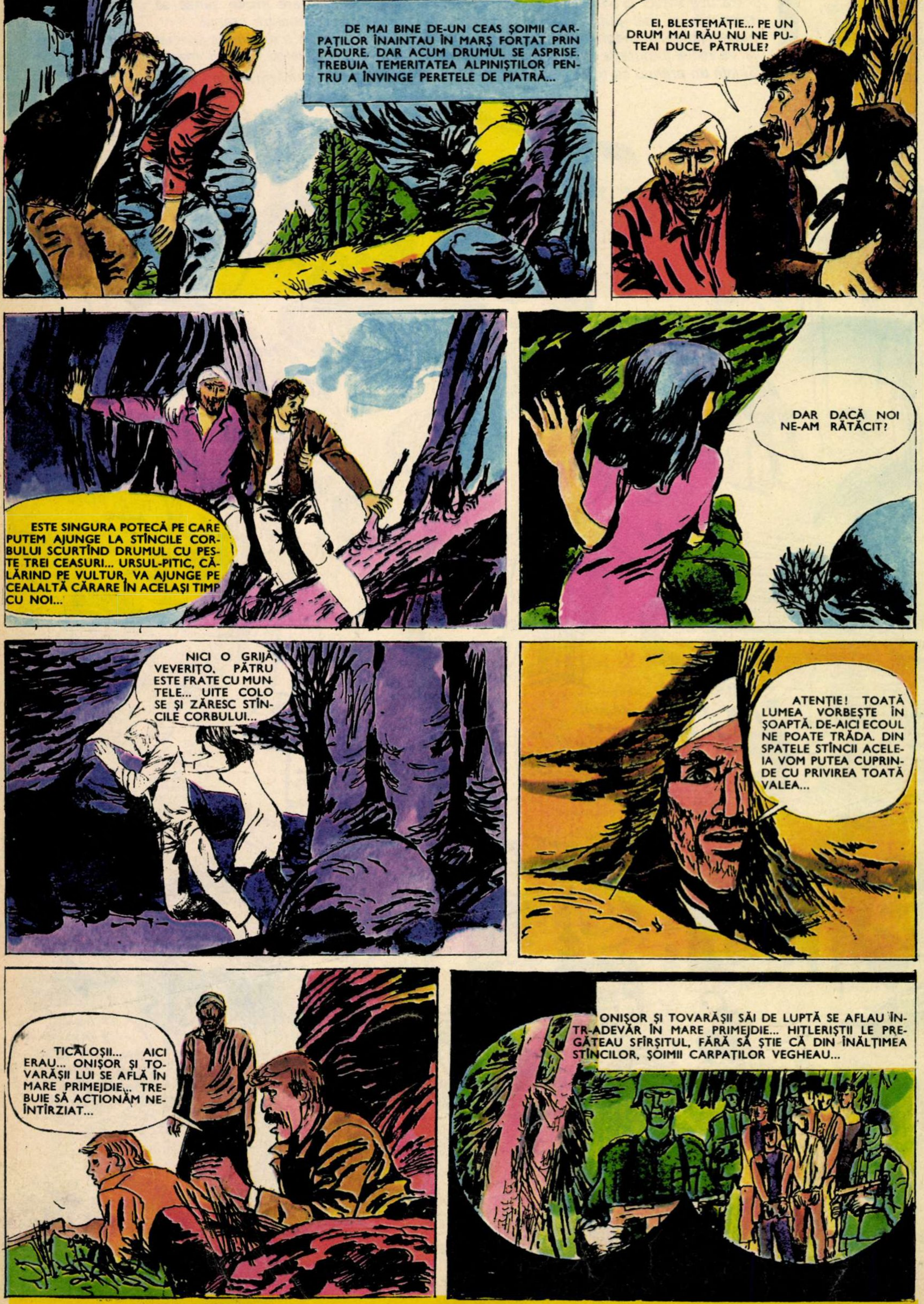
DE MAI BINE DE-UN CEAS ȘOIMII CARPAȚILOR ÎNAINTAU ÎN MARȘ FORȚAT PRIN PĂDURE. DAR ACUM DRUMUL SE ASPRISE. TREBUIA TEMERITATEA ALPINIȘTILOR PENTRU A ÎNVINGE PERETELE DE PIATRĂ...
EI, BLESTEMĂȚIE... PE UN DRUM MAI RĂU NU NE PUTEAI DUCE, PĂTRULE?
ESTE SINGURA POTECĂ PE CARE PUTEM AJUNGE LA STÎNCILE CORBULUI SCURTÎND DRUMUL CU PESTE TREI CEASURI... URSUL-PITIC, CĂLĂRIND PE VULTUR, VA AJUNGE PE CEALALTĂ CĂRARE ÎN ACELAȘI TIMP CU NOI...
DAR DACĂ NOI NE-AM RĂTĂCIT?
NICI O GRIJĂ, VEVERIȚO. PĂTRU ESTE FRATE CU MUNTELE... UITE COLO SE ȘI ZĂRESC STÎNCILE CORBULUI...
ATENȚIE! TOATĂ LUMEA VORBEȘTE ÎN ȘOAPTĂ. DE-AICI ECOUL NE POATE TRĂDA. DIN SPATELE STÎNCII ACELEIA VOM PUTEA CUPRINDE CU PRIVIREA TOATĂ VALEA...
TICĂLOȘII... AICI ERAU... ONIȘOR ȘI TOVARĂȘII LUI SE AFLĂ ÎN MARE PRIMEJDIE... TREBUIE SĂ ACȚIONĂM NEÎNTÎRZIAT...
ONIȘOR ȘI TOVARĂȘII SĂI DE LUPTĂ SE AFLAU ÎNTR-ADEVĂR ÎN MARE PRIMEJDIE... HITLERIȘTII LE PREGĂTEAU SFÎRȘITUL, FĂRĂ SĂ ȘTIE CĂ DIN ÎNĂLȚIMEA STÎNCILOR, ȘOIMII CARPAȚILOR VEGHEAU...

(VA URMA)

TRISTA AVENTURĂ

URMARE DIN PAGINA 4

— Amîndoi.

— Ai ce mînca, ai ce îmbrăca, îți lipsește ceva?

— Am tot ce-mi trebuie... De cîte ori revin la școală, mi-e rușine. Mi-e rușine de colegi, de profesori, de părinți, de toți cei cu care mă întîlnesc pe stradă. Poate nu mă credeți, dar știu și eu că n-am în cap decît prostii. Nu știu ce se întîmplă, îmi vine cîte o «idee» și gata... nu mai sînt bun de nimic...

Dincolo de fapte descoperim omul și mult mai tîrziu intervin cuvintele. Le acceptăm cu speranța unei șanse pe care timpul am vrea s-o confirme...

Cel de-al treilea membru al grupului, A.R., elev la aceeași școală din Piatra Neamț, se înscrie și el perfect în incredibilul mecanism plăsmuit din superficialitatea primilor doi. Obținînd cu ușurință media zece la geografie, și la fel de firesc șapte la purtare, A.R. nu știa nici măcar despre ce era vorba.

— Mi-au spus să mergem la gară. N-aveam nici bani, nici nu știam despre ce este vorba. Cînd am ajuns acolo mi s-a părut deja normal să mă urc și eu în tren. În București am dormit într-un șanț, noaptea am înghețat, n-aveam nici măcar unde să ne dăm cu puțină apă pe față... Am avut noroc că ne-a oprit un tovarăș sectorist.

Există o vîrstă — vîrstă pe care o numim adolescență — la care toate ambițiile, pasiunile și micile noastre «năzdrăvănii» par imediat realizabile. Ne plac cărțile de aventuri și, de aceea, vrem să credem că în fiecare zi putem avea ocazia să ne dovedim cutezanța; ne plac călătoriile și ne fascinează marile semne de întrebare ale necunoscutului și, în fiecare moment, am fi tentați să credem că primul tren ne va duce direct în fața spectaculoaselor performanțe. Dar dincolo de aceste explicabile naivități există o conștiință, o luciditate și, mai ales, o indiscutabilă responsabilitate. Trăim în mijlocul unei colectivități ale cărei norme cu drept de lege sînt obligatorii oricăruia dintre noi. Cei trei «prieteni» și-au închipuit că fuga de acasă și vagabondajul sînt compatibile, se pot confunda vreodată cu firescul și atît de îndrăgitul dor de «drumeție». Vrem să credem că măcar acum — în ceasul al doisprezecelea — au reușit să descopere falsul din trista lor aventură!

Cum a scăpat POPANICĂ din ghearele celebrităţii

SCHIŢA DE MANOLE AUNEANU ●

DESEN: DE BRAUN LADISLAU

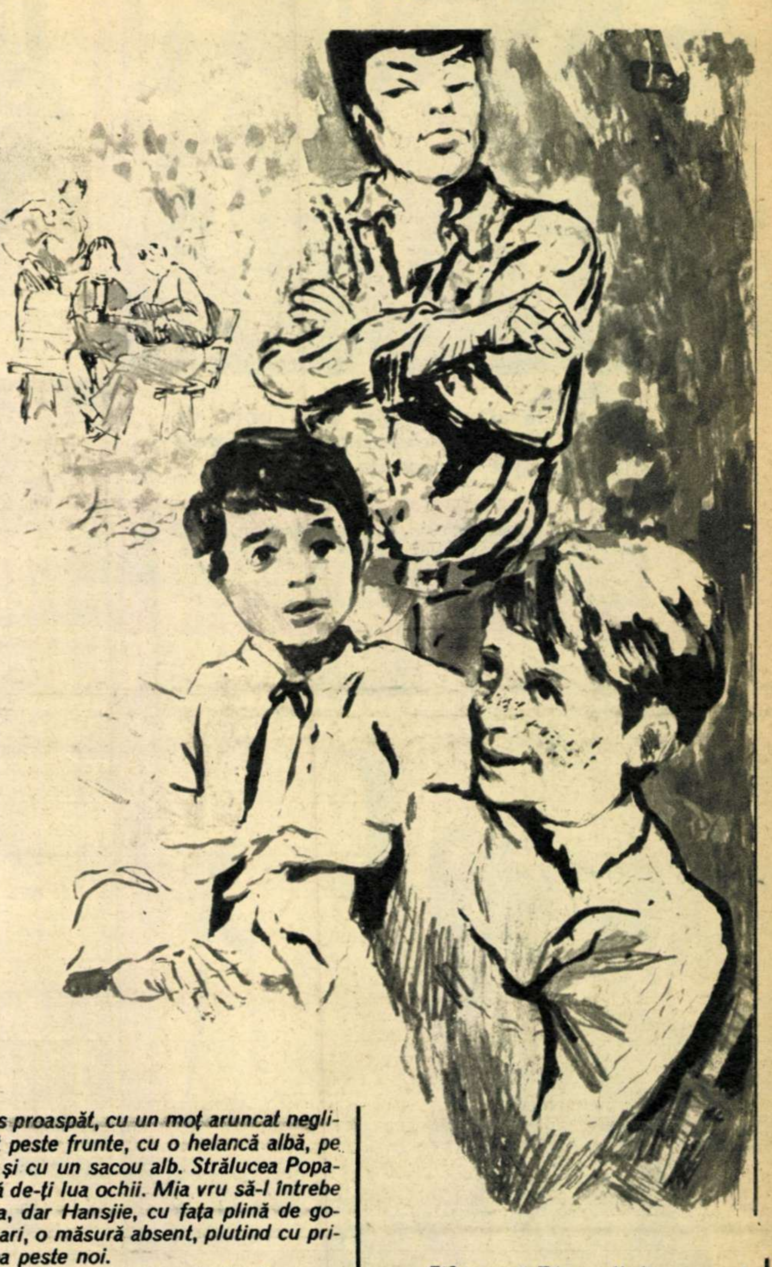

Pînă acum, nu v-am spus, mi se pare, că vărul meu cel mare, George, e cîntăreţ de muzică uşoară. Vocea nu-l dă afară din casă, e drept, însă din moment ce dă autografe şi cîntă la «melodia preferată» se cheamă că e cunoscut. Singurul lucru pe care i l-aş putea reproşa ar fi încurcătura în care l-a băgat pe Popanică.

Într-o seară, Tănase II, Popanică şi cu mine stăteam pe o bancă în parcul Hipodromului şi ascultam muzică. Ceva mai încolo, pe o altă bancă, tipul ăla dintr-a IX-a, Caracudescu, împreună cu încă vreo trei-patru de-ai lui, o acompaniau la două chitare pe buna noastră colegă, Mia. Popanică asculta vrăjit melodia cîntată de Mia, îngînînd-o, ca un pui de piton subjugat de fluierul zeului Pan. Habar n-aveţi ce voce poate ieşi din gîtlejul lui Popanică. Cioara din parc croncăne iarna ca o privighetoare, broasca ieşită la mal, pe înserate, e o Aidă nemîngîiată, numai Popanică nu suferă nici o comparaţie. Vocea lui înseamnă o sută de viespi intrate în urechi, sau o duzină de măgari strigînd de foame. Tocmai cînd mă pregăteam să-i astup gura, exasperat, îl aud, în spatele nostru, pe văru-meu, George, exclamînd:

— Măi, ăsta micu', tu ai o voce de «Steaua fără nume»!

Trăsnetul nu loveşte mai neaşteptat. Furtuna nu răscoleşte mai adînc. În viaţa mea n-am văzut pistrui mai mulţi pe faţa unui om. Ca la un semn, înfăţişarea lui Popanică se schimbă într-o mare şi bogată grădină cu gogoşari. Neisprăvitul se şi închipuia, probabil, la televiziune, împuşcînd note maxime pentru vocea lui de berbec.

— Rîzi de mine, nene George! spuse el, măgulit, umflîndu-se ca o gogoaşă abia scoasă din untdelemn. Sînt prea mic, nu mă primeşte la «Steaua fără nume»...

Ca să vedeţi! Tatona terenul, Popanică. Gîndul rău pusese stăpînire pe el. Vîrsta îl împiedica să devină celebru, nu vocea! Văru-meu, George, nu-l lăsă să se dezumfle:

— Tu, mic?! Talentul sfidează vîrsta, băiete! filozofă el. Mozart a dat concerte la cinci ani, Edison a devenit inventator cînd nu avea nici 14 ani, Hansjie, un puşti, a cîştigat recent Discul de aur la muzică uşoară. Adică Hansjie ăsta să fie mai deştept decît tine?

— Şi Mia cîntă frumos, îl scutură pe Popanică o criză de generozitate.

— Mia n-are nici o şansă, decretă văru-meu, după ce ascultă cu aer de expert refrenele colegei noastre.

— I-auzi, Popanică, ce pleaşcă pe tine! rînji Tănase II, aşa ca să-l aţîţe.

Banca de-alături începu să zumzăie. Cineva îl recunoscu pe George, transmise noutatea celorlalţi, apoi, cu nişte semne care însemnau şi admiraţie, şi respect, îl invitară la ei. Văru-meu nu scăpă, bineînţeles, prilejul de a-şi lărgi popularitatea, se ridică plin de importanţă şi se îndreptă într-acolo, nu înainte însă de a-i spune lui Popanică, tare, ca să-l audă toată lumea.

— Puştiule, să mă cauţi. O să fac din tine un cîntăreţ mai ceva decît Hansjie!

Toată povestea s-ar fi scufundat într-o dulce uitare dacă n-ar fi explodat bomba de care vă vorbeam la început.

Popanică a lipsit de la şcoală. O să mă întrebaţi: «Şi ce-i cu asta?» Aveţi răbdare. Nu i s-au umflat amigdalele, cum i se întîmplă iarna, în fiecare lună. N-a chiulit şi nici n-a pus-o pe mamă-sa să-i facă rost de scutire, ca să nu dea teză la matematică. S-a învoit pur şi simplu, motivînd că trebuie să se prezinte la concursul de preselecţie al televiziunii, ca participant la «Steaua fără nume»! Vestea s-a răspîndit în şcoală cu iuţeala unei comete. Tănase II a încasat un 3 la română şi un 4 la istorie, primul pentru că, în loc de «Sara pe deal», a recitat «Trecea fanfara militară», al doilea pentru că l-a confundat pe Alexandru cel Bun cu Vlad Ţepeş; în sfîrşit, eu însumi am făcut, la ora de fizică, o greşeală care era să mă coste. Cînd profesorul a întrebat: «Cine a inventat becul electric?», eu am răspuns prompt, din bancă: «Hansjie». Noroc că mi-am dat seama imediat de încurcătură şi m-am grăbit să restitui brevetul lui Edison. Evident, eram cu toţii marcaţi de surpriza ce ne-o rezervase acest farsor de Popanică, faţă de care păleşte pînă şi celebrul Ostap Bender al lui Ilf şi Petrov.

După ore, un grup masiv de curioşi ne-am deplasat la televiziune, ca să vedem minunea secolului. Ce era acolo, nu vă mai povestesc, întrebaţi mai bine pe alţii. În curtea studioului era cutremur. O mare de oameni se afla masată la uşa principală, aşteptînd să fie afişate listele de ordine, vociferînd şi făcînd pronosticuri care mai de care mai năstruşnice, în curte, grupaţi pe la colţuri şi pe după copaci, alţi mucenici dornici să ocupe un loc sub soarele muzicii uşoare învăţau notele, băteau măsurile, sau pur şi simplu îşi acordau vocile după magnetofoane portative.

— Unde e Hansjie al nostru? întrebă sincer contrariat Tănase II, după ce răstogolise cu privirea toate ungherele.

— Uite-l! strigă deodată Mia, cu un amestec de surpriză şi invidie, arătînd spre un tufăriş, unde victima primea ultimele indicaţii de la George.

Ne-am îndreptat într-acolo, cu gîndurile cele mai bune. Însuşi Tănase II afişa o mină de respect şi încurajare pentru năstruşnicul nostru coleg care, sfidîndu-şi lipsa de înzestrare, forţa mîna providenţei cu un curaj — aş zice — eroic. Popanică nu ne dădu nici o atenţie. Era tuns proaspăt, cu un moţ aruncat neglijent peste frunte, cu o helancă albă, pe gît, şi cu un sacou alb. Strălucea Popanică de-ţi lua ochii. Mia vru să-l întrebe ceva, dar Hansjie, cu faţa plină de gogoşari, o măsură absent, plutind cu privirea peste noi.

— Nu-l deranjaţi! ordonă văru-meu, George. Lăsaţi-l să se concentreze.

Primul lot de concurenţi ieşiră pe o uşă laterală, risipindu-se abătuţi pe aleile din jurul studioului. Al doilea nu avu o soartă mai bună. În sfîrşit, după un timp, văru-meu George făcu ce făcu şi-l strecură pe Popanică în sala de concurs. Toate strădaniile mele de a pătrunde acolo au eşuat. Neavînd de ales, ne-am postat cu toţii la uşa cu pricina, în aşteptare. Mia, cu limba ei ascuţită, jura că nu s-ar înscrie la un astfel de concurs pentru nimic în lume. Uite, să presupunem că Popanică va cîştiga statuieta. Nici nu vă închipuiţi ce viaţă îl aşteaptă. Va fi sculat din somn şi chemat la repetiţii. Apoi, să nu uităm tirania insuportabilă a reflectoarelor. Ca să cînţi orbit de lumini şi toropit de căldura reflectoarelor e un chin, nu o plăcere. Treptat, imaginea lui Popanică, năduşit, orbit de reflectoare, chinuit de insomnii ne înduioşă pe toţi. Chiar dacă, prin absurd, Popanică ar cîştiga concursul, va trebui să facem ceva pentru a-l salva.

Bunele noastre intenţii fură, însă, întrerupte brusc de apariţia celor doi. Văru-meu George, radios, Popanică, arborînd un aer nătîng, ca un jucător căruia nu-i vine să creadă că a tras lozul cel mare.

— Ei? muşcă Tănase II din momeala aruncată de George.

— Cum a fost? întrebă Mia, asuprită de gîndul unei reuşite.

— Perfect! exclamă George. Prima bătălie a fost cîştigată!

Am rămas cu toţii perplecşi. Cred că mutrele noastre se potriveau numai bine pentru o înmormîntare. Va să zică temerile Miei se adevereau, soarta lui Popanică fusese pecetluită, celebritatea îl va duce la pieire.

— Regizorul a zis că... încercă Popanică să lămurească lucrurile.

— Lasă-l pe regizor, ascultă ce-ţi spun eu! îl întrerupse George cu siguranţa lui dezarmantă. Am cîştigat prima bătălie? Am cîştigat-o.

— Ce a zis regizorul? interveni Tănase II, autoritar.

— Că am imperfecţiuni vocale şi insuficiente cunoştinţe muzicale, preciză Popanică, venindu-şi în fire.

— Dar nu te-a respins la concurs, asta contează! adăugă văru-meu.

— Mi-a spus să revin peste un an sau doi...

— Ei, vezi? Viitorul e în mîinile tale, băiete! conchise George cu binecunoscutul său optimism.

Răsuflarăm uşuraţi. Popanică era salvat şi de data aceasta — culmea! — în ceasul al 12-lea.

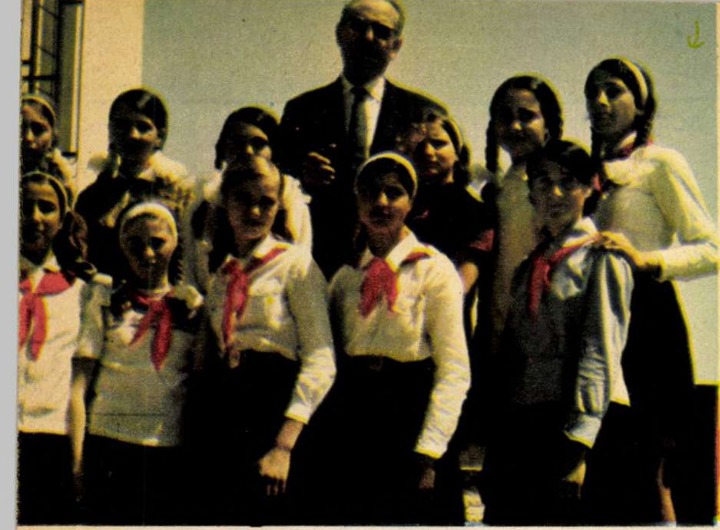

Oaspeți la «Cutezătorii» prof. univ. dr. docent Nicolae Botnariuc și pionierele din echipajul «Floare de colți».

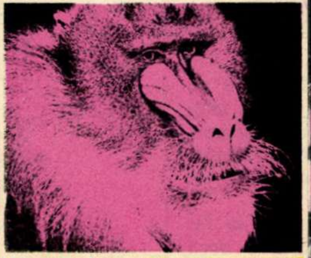

Maimuța **MANDRILLUS**, care trăiește în regiunea vestică a Africii ecuatoriale, a fost întîlnită de expediția românească transafricană în Mali. Din cauza chipului său colorat cu albastru, portocaliu și roșu băștinașii i-au dat numele de «maimuța clovn».

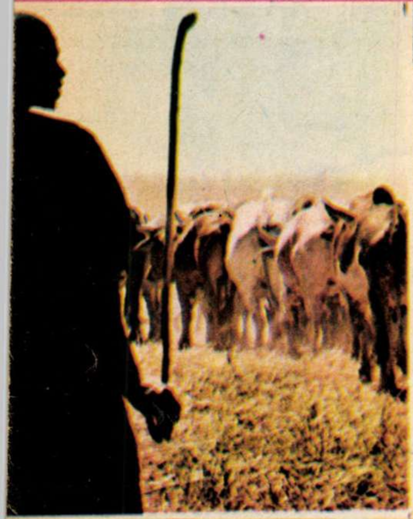

Convorbire consemnată de
AUREL LECCA

EXPEDIȚIA ROMÂNEASCĂ ÎN AFRICA

În vara anului trecut — vă mai aduceți aminte? — una din expedițiile «Cutezătorii», echipajul «Floare de colți», străbătea regiunea circurilor glaciare din Retezat. Aici, pe malurile lacului Lia, elevele Școlii generale din comuna Ion Roată (Ilfov) s-au întîlnit cu profesorul universitar, doctor docent **Nicolae Botnariuc,** decanul Facultății de biologie din București, care conducea o expediție de cercetări biologice organizată de Ministerul Învățămîntului. Cucerit de însuflețirea tinerelor cercetătoare ale naturii, de entuziasmul, de curiozitatea lor vie, profesorul Botnariuc le-a dat ample explicații cu privire la fauna alpină a Retezatului și le-a îndemnat să urce tot

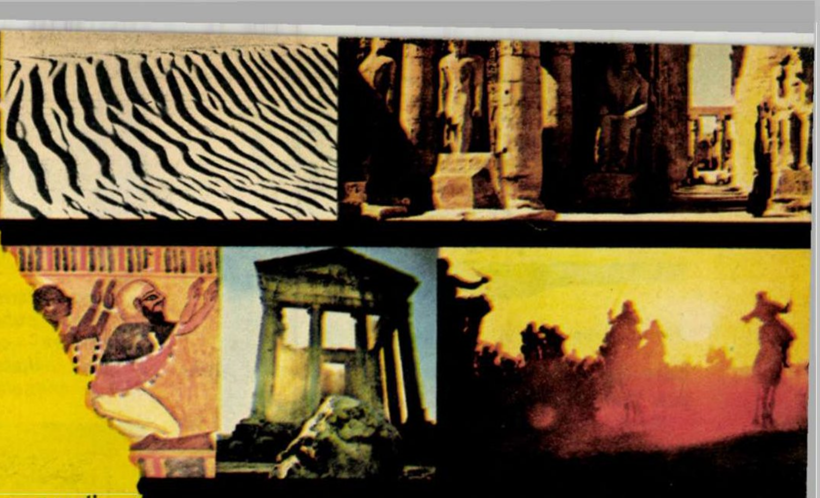

șa de sus pe cărările vie- i (vezi «Cutezătorii» nr. 8 in 27 februarie 1971).

Aceste cuvinte-în- iemn au însoțit de atunci gîndurile pionierelor din omuna Ion Roată. Ele -au străduit să răspundă ndemnului: au urcat noi repte pe scara cunoașterii și se află astăzi, la sfîr- it de an școlar, în primele înduri ale fruntașilor la nvățătură.

Pionierele din comuna on Roată au urmărit cu nsuflețire itinerarul **ex- pediției transafricane** condusă de profesorul Botnariuc. În mintea lor se iscau nenumărate în- rebări, se aprindea pa- siunea pentru cercetare.

Din inițiativa revistei «Cutezătorii» cele zece ete ale echipajului «Floa- re de colți» s-au reîntîlnit cu profesorul Botna- riuc la redacție. Fe- tele sînt emoționate. Trec cîteva clipe de liniște, apoi își înving sfiala și întrebă- rile — de mult cumpănite — curg cascadă. Multe întrebări. Redăm cîteva:

Marilena Ghiță: Am urmărit cu deosebită atenție tot ce s-a scris pînă astăzi despre expediția românească transafricană. Am reținut că unul dintre obiectivele biologilor noștri a fost acela de a aduce în țară exemplare vii ale algei spirulina. Ce interes aparte prezintă această algă?

Prof. Botnariuc: Lumea algelor constituie, în ultimul deceniu, un obiectiv principal pentru cercetători. O serie de alge monocelulare cum e **clorella** s-au dovedit a fi foarte bogate în substanțe proteice — element indispensabil în alimentația oamenilor. Datorită atît acestei însușiri cît și faptului că se înmulțesc cu o mare rapiditate algele clorella asigură, fără mari cheltuieli, o cantitate de produse alimentare utile mult mai mare decît cea obținută în cele mai productive culturi agricole. **Spirulina,** o specie de algă africană pe care o găsim în Ciad și în alte locuri ale continentului negru, conține o cantitate mult mai mare de proteine de cît clorella. Indigenii de pe malurile Ciadului o folosesc — sub formă de turte uscate — chiar în prezent, în alimentație. Am colectat-o în vase speciale, care — în pofida drumului lung și nu lipsit de dificultăți — au ajuns în laboratoarele institutelor de cercetări din Cluj și București.

Biologii români studiază posibilitatea cultivării pe scară largă a acestei valoroase alge albastre.

Paula Ioniță: Livingstone, celebrul explorator al Africii, revine, deseori, în paginile cărților sale pentru a evidenția îndemînarea deosebită a băștinașilor, inventivitatea lor. Dumneavoastră ați avut prilejul să constatați aceste remarcabile însușiri ale lor?

Prof. Botnariuc: Da, și în nenumărate împrejurări — în Senegal, Mali, Nigeria, Africa Centrală, Congo — pretutindeni, pe unde am trecut. Tot ce iese din mîinile indigenilor — coșuri dibaci împletite din fibre vegetale, unelte de tot felul, poartă pecetea îndemînării și gustului pentru forme armonioase, pentru culoare. Sînt isteți, inventivi și găsesc cu mare rapiditate soluții ingenioase, îndrăznețe dar, în același timp, cumpănite. Am să vă povestesc o întîmplare, extraordinară în felul ei. Poate o să vă dezamăgesc. Nu am fost atacați de un rinocer, nu ne-au înconjurat leii... Adversarul redutabil pe care trebuia să-l învingem atunci era apa. Apa unui fluviu mai lat decît Dunărea. Fără vad, fără pod. Singurul mijloc de a-l trece era un primitiv bac. Dar motorul acestuia era stricat, ruginit, de nereparat. Drumul expediției era blocat. Trebuia să facem un mare ocol care ne-ar fi risipit timp prețios. Cîțiva pescari localnici și-au oferit ajutorul. Ce propuneau ei? O soluție aparent imposibilă. Să transbordeze mașinile și bagajele noastre cu pirogile — bărci ușoare, scobite din trunchiuri de arbori. Din șase bărci și două scînduri rudimentare au construit un fel de platformă. Au descărcat o parte din sarcinile mașinilor și pirogile — platforme au trecut în cîteva curse întregul bagaj pe celălalt mal. Fiecare lovitură de vîslă era chibzuită, coordonată cu mișcările celorlalți vîslași, mișcări ritmate de un cîntec sacadat ce-și repeta mereu măsura. Ne-am despărțit de ei, buni prieteni. Ce credeți că ne-au cerut pentru tot ceea ce au făcut pentru noi? Un certificat — cu ștampilă! — din care să reiasă că ei au izbutit să ne traverseze fără nici o pierdere. L-am semnat cu bucurie și recunoștință.

Herea Ana: În însemnările sale, exploratorul român Sever Pleniceanu povestește că a întîlnit triburi de pigmei. Dumneavoastră ați ajuns pînă la așezările lor din pădurile ecuatoriale?

Prof. Botnariuc: Da, am izbutit să intrăm în contact cu ei. Sînt dispersați în adîncul pădurilor unde vînează sălbăticiuni. Pigmeii congolezi se află într-o anumită dependență de unele triburi bantu — negrii de talie înaltă care le diriguiesc acțiunile. Nu i-am putut întîlni decît prin mijlocirea unei căpetenii bantu care a încasat pentru acest lucru o recompensă substanțială. La îndemnul căpeteniei, pigmeii au schițat — nu prea încîntați — cîțiva pași, acompaniați de bătălie tam-tamurilor mînuite cu dibăcie de copiii satului.

Garoafa Iorgu: Ce ne puteți spune despre copiii africani, despre școlile lor?

Prof. Botnariuc: Copiii africani sînt deosebit de respectuoși cu cei vîrstnici, îndatoritori, îndemînatici și isteți. Multe din colecțiile noastre — fluturi, crabi și alte mici viețuitoare ale apelor și pădurilor — le datorăm informațiilor date de copii și dibăciei lor în a le prinde.

În majoritatea locurilor pe unde am trecut, școlile sînt încă improvizate în colibe, fără pupitre, fără tablă. Dar toți copiii se silesc să se deprindă în a citi și a scrie, înțelegînd că numai printr-o temeinică învățătură vor putea înainta mai rapid pe drumul cunoașterii.

Costica Toma: Se spune că «este cu adevărat discipol acela

(continuare în pag. 10)

EXPEDIȚIA ROMÂNEASCĂ ÎN AFRICA

(urmare din pag. 9)

care își întrece maestrul». Ce credeți despre acest aforism?

Prof. Botnariuc: Exprimă un adevăr. Și vă doresc din toată inima ca voi să mă întreceți. Nu mă sperie să spun că am elevi care, în anumite privințe, m-au depășit. Aceasta mă bucură și eu îi stimulez să înainteze și mai departe. Tocmai această depășire a maestrului, a profesorului constituie una din premisele esențiale ale progresului în știință. Azi, evoluția științei cunoaște un ritm foarte rapid. Apar noi discipline, se impun noi relații între diferite ramuri ale științei. De pildă, cercetările biologice sînt din ce în ce mai dependente de matematică Biologii mai tineri învață azi mai multă matematică decît au învățat cei din generația mea. Cunoștințele noastre conjugate ne îngăduie să avansăm împreună mai rapid către mai bine.

Au mai fost puse o seamă de alte întrebări de către elevele **Marilena Niculae, Lucia Ioniță, Mioara Mircea, Garofița Neagu** și **Rița Cotleanu.** Dialogul a fost viu și interesant. O zi de neuitat. O zi bogată în învățăminte. Profesorul Botnariuc a primit un dar modest, dar încărcat de dragoste și recunoștință: un album cuprinzînd fotografiile ce evocă echipajul «Floare de colți» în masivul Retezat.

Redactorul șef al revistei «Cutezătorii», poetul Mihai Negulescu — în numele celor peste un milion de «cutezători» din țară — încheind această zi sărbătorească, a oferit șefului expediției românești transafricane — prof. dr. docent Nicolae Botnariuc, medalia de aur a **expedițiilor «Cutezătorii»** precum și **Diploma de onoare.**

DIN «JURNALUL DE BORD» AL EXPEDIȚIEI ROMÂNEȘTI TRANSAFRICANE

Foto-reportaj de VALERIU CIMPOERU membru al expediției

Am văzut odată un tînăr african purtînd pe cap o cutie de chibrituri, altul o sticlă, altul un trunchi de copac. Oalele, tăvile, coșurile se poartă așa în mod frecvent. Nu știu dacă îi apără și de soare, în orice caz au statura dreaptă și un echilibru perfect.

Cu ajutorul acestei îmbinări ingenioase a pirogilor, construită și condusă cu multă măiestrie de băștinași, am traversat rîul Ubangui care desparte Africa Centrală de Congo.

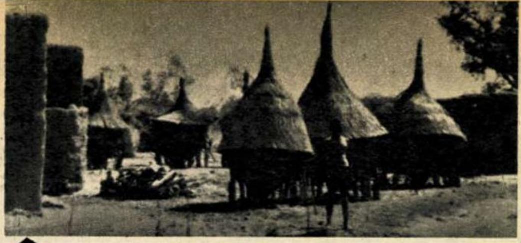

. O gospodărie țărănească din Africa de Vest: printre casele cubice de pămînt, se adăpostesc aceste «hambare» — coșuri uriașe împletite, cu acoperișuri țuguiate, înălțate pe stîlpi pentru a le proteja împotriva apei și animalelor.

«Expediția românească transafricană a ajuns la Nairobi» — această fotografie a fost publicată într-un ziar kenian, împreună cu elogioase cuvinte la adresa oamenilor și mașinilor care au făcut această temerară traversare a Africii.

Părul des și aspru nu pune probleme băieților, în ce privește pieptănatul; în schimb, la fete coafura capătă aspecte felurite, care mai de care mai complicată, dar nu lipsită de frumusețe.

.. În Mali am străbătut 600 km pe un drum neumblat de 10 ani, care devenise impracticabil: gropi, creste, nisip, bolovăniș, albii seci... totul pe o căldură de 45°C.

.. O ciudată imagine, întîlnită în Africa Centrală. În lipsa altui mijloc, păstorul călărește pe una din cornutele turmei, care e obligată să-l ducă printre poveri și pe vițelușul abia născut.

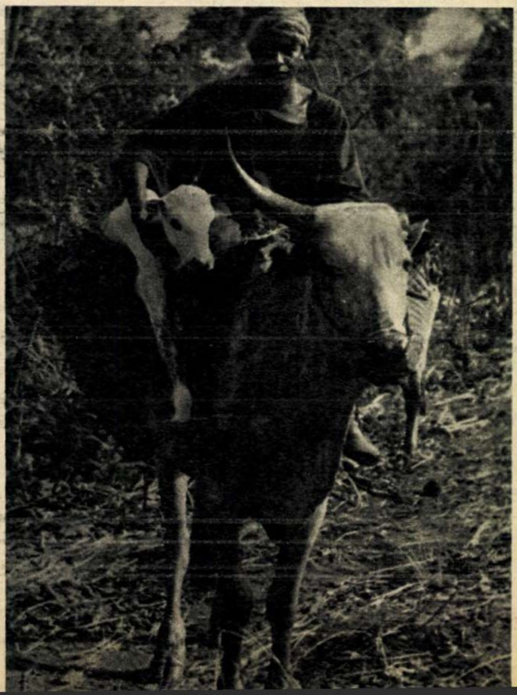

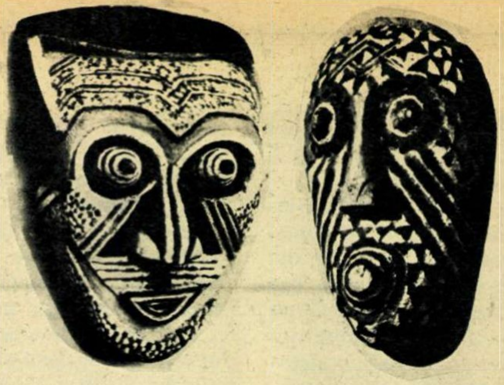

Artă africană

Oriunde opream, în jurul mașinii noastre se adunau numeroși copii. «De unde veniți, cum sînt copiii din România, au școli?...» sînt întrebări obișnuite pe care ni le puneau. Ba, odată, un prichindel cu nasul cît un nasture a vrut să vină cu noi în țară.

Băiețelul rotofei, cu pielea cafenie va ajunge un iscusit vînător al junglei sau poate un tehnician sau profesor?... În savana sau în junglă, dragostea și sacrificiile africanilor pentru copiii lor sînt la fel de mari.

Un salut prietenilor necunoscuți din România. Adresa mea este: Mamadon Samb — Onakam, cartierul Taglon — Senegal.

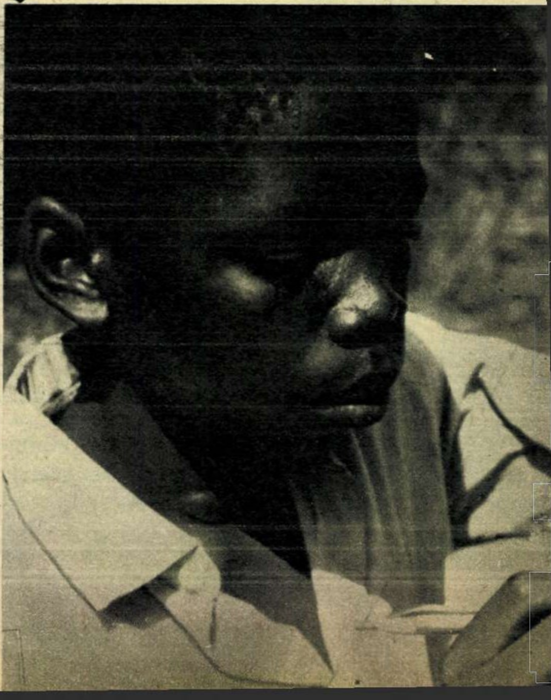

Pagina băieților ... HARNICI

ÎNCERCAȚI DIN MATERIALELE CE LE AVEȚI LA ÎNDEMÎNA: SCÎNDURI, P.F.L. ETC., SCHEMELE DE MOBILIER DE MAI JOS.

REZULTATUL VA FI UN ORIGINAL ȘI MODERN MOD DE A VĂ ORGANIZA SPAȚIUL DE LOCUIT ȘI LOCUL DE MUNCĂ!

PERSPICACITATE

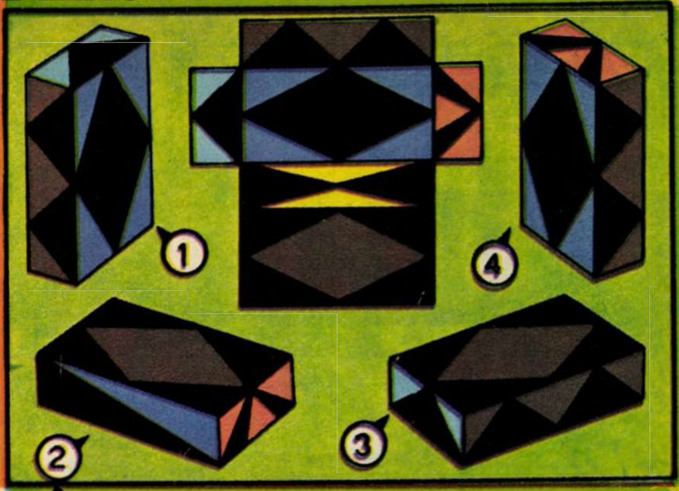

CARE DIN CELE PATRU PARALELIPIPEDE ESTE IDENTIC CU CEL DESCHIS?

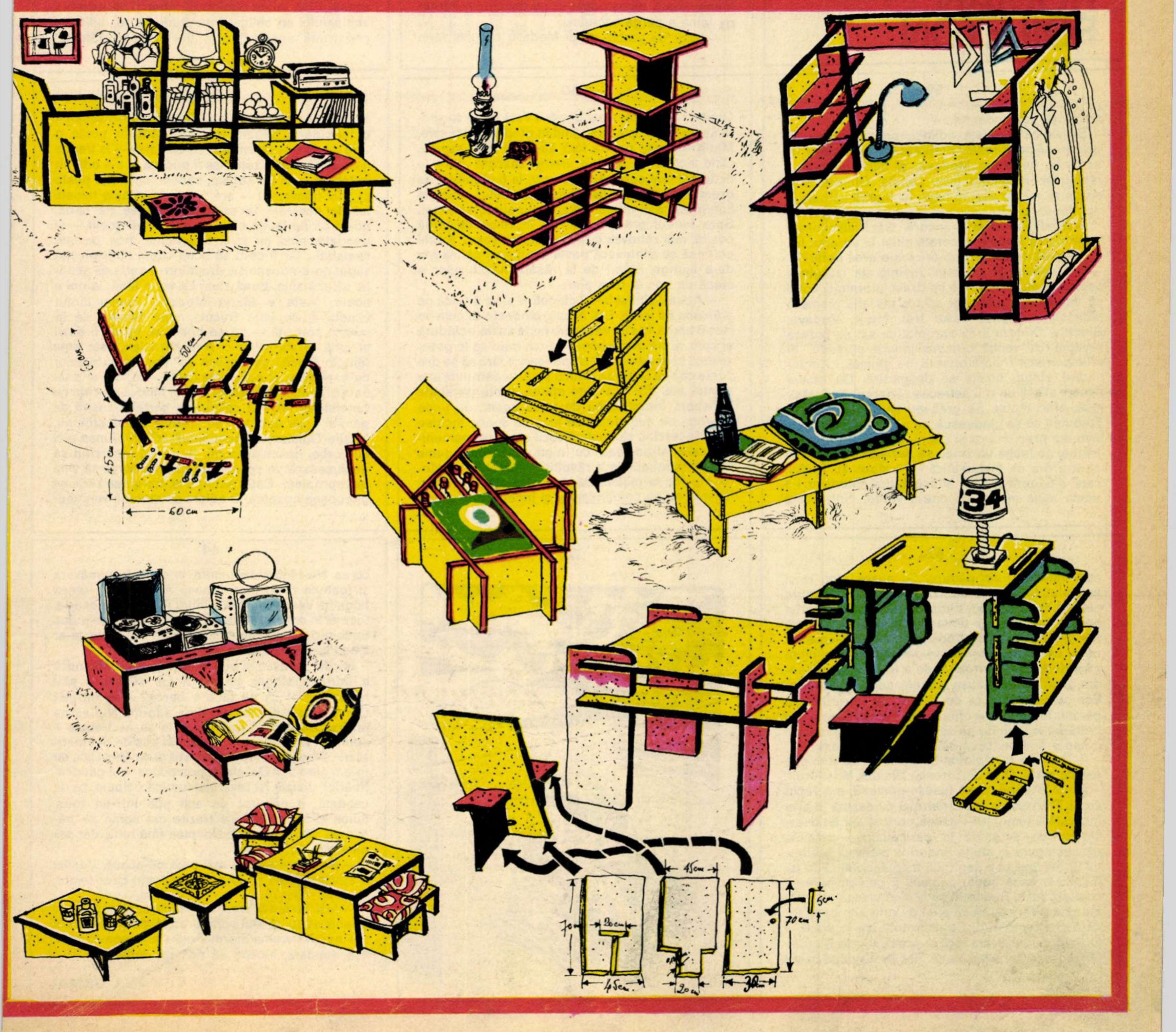
100 cm
50 cm
45 cm
60 cm
34
45 cm
70
20 cm
45 cm
20 cm
5 cm
70 cm
30 cm

CONSTANTIN GEORGESCU

TAINA pergamentului

ROMAN FOILETON

CAPITOLUL 8

57

În urma descoperirii făcută de Ana Miroslav — trebuie spus că desenul semăna într-adevăr cu o barcă, mai ales acum cînd aveau pergamentul în faţă — întregul echipaj răsuflase uşurat. Un entuziasm fără seamăn pusese stăpînire pe Vasile Olmazu care, trecînd de la unul la celălalt bălăcindu-şi picioarele prin apa călduţă de la mal, încerca să le explice că povestea cu fluturele desenat pe care o citise el de curînd, nu era o simplă istorioară. Singur Modavu se dovedea mai sceptic.

— Opreşte-te o dată din ţopăitul ăsta, Olmazule. Că e vorba de o barcă, pricep şi eu. Mă mir cum de n-am descoperit-o pînă acum!

— Cine ştie, dacă Ana pleca, poate că niciodată nu i-am mai fi dat de cap, spuse secundul. Ei trebuie să-i mulţumim.

— Obrajii fetei se îmbujoraseră de plăcere. Şi dacă e să fim cinstiţi, chiar Marin se bucura în sinea lui pentru laudele care-i erau adresate.

— Construim barca şi ne lăsăm pe apă la vale, continuă Buică. Întîi să facem şi noi o plimbare ca lumea şi-al doilea, că acum, cînd avem o asemenea urmă, nu se poate să nu descifrăm întreaga taină a pergamentului.

— Uşor de vorbit, gîndi Modavu cu glas tare.

58

Tu crezi că o barcă se construieşte aşa, cît ai bate din palme? Îţi trebuie material şi chiar un plan după care să te ghidezi, domnule. În ce mă priveşte mi se pare mai uşor să sap la cazma tot malul, decît să mă apuc de o treabă ca asta!...

— Da, dar acum nu mai putem da înapoi, se amestecă în vorbă Ana. Ar fi păcat. Moş Tănase Onosa ştie povestea tunelului; noi avem pergamentul, Malul-Roşu e la doi paşi, salcia putredă s-a pierdut de mult în valuri, dar cu o barcă putem cerceta mai de aproape peretele ăsta înalt. Cine ar avea curajul să se ducă prin valuri pînă lîngă el, mai cu seamă acum cînd vine Ialomiţa mare?

— Eu, sări Olmazu, încurcînd şi mai mult lucrurile. Mă las pe spate, ţin cîrma cu piciorul şi mă uit în sus, ca la fotograf... Pe căldura asta să te tot plimbi!

— Să zicem că descoperi ce te interesează. Cum te apropii de mal? îl întrebă fata încruntîndu-se. Prins în încurcătură, Vasile se prefăcu că n-o aude. Ţie îţi place să te bălăceşti, asta e. De altfel pe o asemenea vară... Eu zic să mergem acasă. Pînă mîine dimineaţă, liber. Toţi membrii echipajului au obligaţia să studieze posibilitatea construirii unei ambarcaţiuni corespunzătoare.

59

Chiar şi comandantul...

Se ridică din faţa colibei, pregătindu-se de plecare. Ana Miroslav preluase într-un anume fel sarcinile lui Marin Modavu, şi dacă nu s-ar fi temut de un ghiont între coaste, Olmazu ar fi rîs de el, măcar aşa, în fugă. Îşi înghiţi vorbele şi nu spuse decît:

— Gîndiţi-vă şi la o ancoră. Dacă dăm peste tunel barca trebuie ancorată chiar la intrarea lui.

— Ca să dea peste noi oricine-o avea poftă?!...

S-au despărţit cu mult înainte de marginea satului. Ana a luat-o pe un drum lăturalnic, vrînd să ocolească grădinile. «Dacă mă află mama o păţesc!» le spuse celor trei. Marin Modavu, Buică şi Olmazu s-au apropiat de sat pe poteca dreaptă ce venea dinspre moara părăsită. În ultima vreme o bătătoriseră, nu glumă!... Ascultîndu-i sfatul, băieţii se despărţiră. De obicei fiecare sfîrşit de zi îl petreceau împreună. Astăzi, însă, erau tăcuţi. Se grăbeau să ajungă acasă. Trebuiau să se gîndească, să născocească ceva. Însă era greu, era ca şi cum i-ai fi pus să spargă lemne, să înalţe un zmeu, să dezlege o problemă pentru ora de matematică de a doua zi. Primul care s-a oprit a fost Mitică Buică. Modavu i-a întins mîna mormăind cîteva vorbe, dintre care

60

Olmazu nu înţelesese decît: «Vezi la ce te gîndeşti...» după care, ajungînd în dreptul casei sale, Marin împinse poarta fără să-l mai ia în seamă. Cînd ajunse şi el — o vreme căscase gura la nişte oameni care săpau un puţ la o răspîntie de drumuri — dincolo de marginea satului, ultimele licăriri ale asfinţitului păleau stingîndu-se încet. Spre fundul grădinii, într-un morman de iarbă cosită, mai zăbovea o rază uitată de soare; îi veni poftă să se trîntească peste ea; numai că înainte de-a ajunge, vîntul de la răsărit mişcă uşor o cracă de nuc şi raza pieri.

— Acum, gîndeşte-te! chicoti el şi se aruncă pe grămada de iarbă. Eşti acasă, gîndeşte-te cum se face o barcă. Îţi sînt necesare nişte scule, scîndură şi cuie, şi de bunăseamă un om care să le potrivească în aşa-fel, încît să plutească fără să se dea peste cap ca un hopa-Mitică şi să nu pătrundă apa printre ele. «Şi aşa cum stătea, trîntit pe spate deasupra mormanului de iarbă cosită de unde creanga de nuc alungase raza de soare, închise ochii încercînd să desluşească chipurile oamenilor care sfredeleau cu nişte cazmale anume făcute, pămîntul de la răspîntii. «Păcat că pămîntul are foc la mijloc! Dacă nu era aşa, la vară o făceam eu pe comandantul şi începeam o gaură

61

spre partea celaltă a lumii. Cred că într-o vacanţă o terminam. Săpam, săpam, dădeam peste o vînă de apă, scoteam apa cu căldarea — la treaba asta pe Coman Creţu l-aş fi pus, că el s-a odihnit în tabără — şi iar săpam, săpam, cine ştie peste ce mai nimeream — are şi pămîntul ăsta tainele lui, le scoteam la suprafaţă, lumea ne lăuda, poate că ne lăuda chiar şi directorul şcolii — şi deodată, cînd nu te-ai fi aşteptat, hop pe faţa cealaltă!... Ar fi ceva să scoţi capul dintr-un puţ săpat de-a-ndoaselea, drept într-o curte de şcoală. «Bună ziua, bună ziua! La voi e lună, la noi e soare. Asta e Marin Modavu, comandantul expediţiei de vara trecută. cînd tunelul de la moara părăsită — nu se poate să nu se fi auzii şi pînă la voi — ea e Ana Miroslav, ăsta este Mitică Buică, specializat în ţinerea jurnalelor de expediţie, el e Coman Creţu — a luat şi anul ăsta premiul, dar a rămas cu noi fiindcă de cînd cu tunelul am devenit celebri pe partea noastră de pămînt — iar ăsta sînt eu; trebuie să mă ştiţi: eu, Vasile Olmazu, comandantul! «Cînd ajunse aici cu vorba, deschise ochii. Se ridică încercînd să desluşească un zgomot de paşi ce părea să vină din apropiere. Către asfinţit, la marginea zării, se gheboşea noaptea. O adiere de răcoare veni din-

62

spre Ialomiţa, din pădure. Se auzea pînă la el bolborositul apelor umflate. Încet, încet negura cobora lîngă pămînt, plutea şerpuind peste iarba cosită, prindea cu tentacule groase, căruntele fire ţepoase şi îmbrobodea căpiţele într-un abur uşor, ca pe nişte femei. În dosul celor trei plopi care despărţea curtea lor de a lui Nicolae Milandru după care asfinţise soarele, cerul se împodobea cu flori roşii ca de răsură, iar norii înfoiaţi păreau nişte petale ofilite. I se făcuse foame. Se îndreptă legănîndu-se spre casă. Desluşi mersul dinspre grădini: taică-său, Dumitru Olmazu.

— Se vede că a plouat bine în sus, de vine apa aşa de mare. O să aibă treabă Niculae Milandru...

Omul al cărui nume fusese pomenit, era vecin cu ei. Priceput la toate, dar mai cu seamă în arta încrustării lemnului — făcea porţi şi uşi de case, ciucuri de scîndură la parmalîcuri — Vasile căscase gura în multe rînduri în atelierul vecinului, încercînd să-i deprindă meşteşugul. Cînd îşi înălţau o casă nouă, oamenii îi cereau părerea cum s-o facă, rugîndu-l să le alcătuiască un anume plan. Veneau după el şi de prin alte sate, tot cu astfel de treburi. Cu mai mulţi ani în urmă — Olmazu nu se ducea încă la şcoală — nea Niculae Milandru îşi făcuse o barcă. Rar umbla după peşte

63

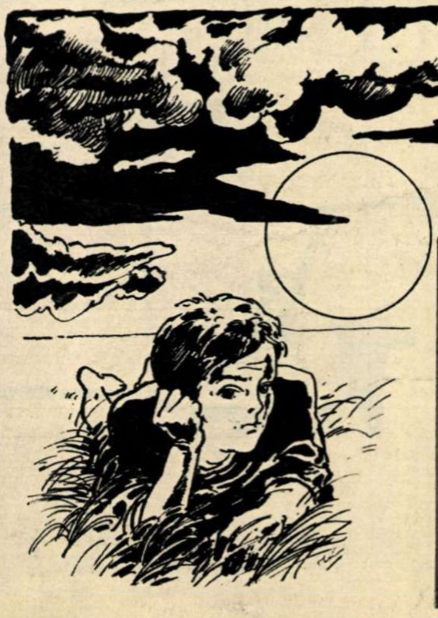

DESEN: VASILE OLAC

64

cu ea. Nu-i îngăduia timpul. În schimb, primăvara şi toamna tîrziu, cînd veneau apele mari, trecea Ialomiţa de pe un mal pe altul. Podul era departe, tocmai în mijlocul satului, iar prin vad nu se putea trece nici călare. Ialomiţa era adîncă şi rece, te-ar fi luat la vale cu cal cu tot.

Bărbat zdravăn şi bun vîslaş, Niculae Milandru o înfrunta singur cu barca lui. «Ce-ar fi să-l rugăm pe el să ne facă o barcă?... se întrebă Olmazu cu puţin înainte de-a adormi. N-o să ne refuze. Dacă o să ne întrebe la ce ne trebuie îi spunem, chiar dacă o să sară în sus de doi metri Marin Modavu». Apoi: «Să ştii, Ana Miroslav, eu m-am gîndit...» De-afară, prin acoperişul găurit al fînăriei, stelele îşi revărsau lumina gălbuie, ca de candelă; o găinuşă de apă ţipă într-un tufiş, duios şi încet; vrăbiile trezite din somn se frămîntau sub streaşină. Noaptea fără lună, dar senină, era pe sfîrşite.

— Ar trebui să stai mai mult pe-acasă, Vasile; îi spuse taică-său cînd se trezi. Am ceva treabă cu tine.

— Mai lasă-mă vreo cîteva zile... Am şi eu o treabă, şopti băiatul somnoros, după care adormi din nou. O vreme mormăi ceva prin somn, apoi, aşa, deodată, începu să rîdă cu poftă...

(VA URMA)

UMOR

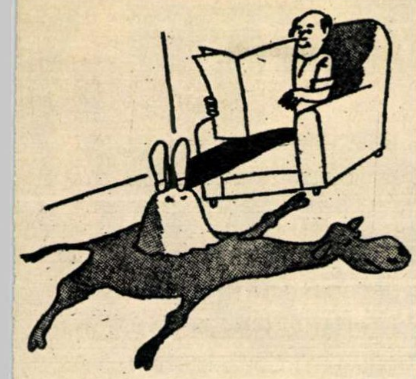

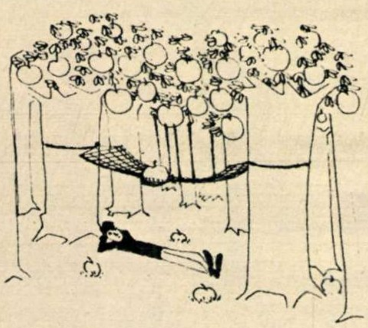

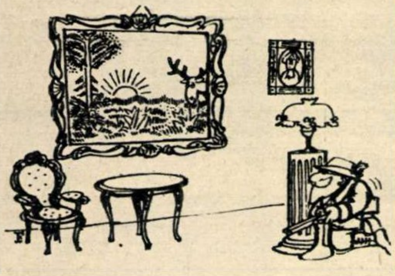

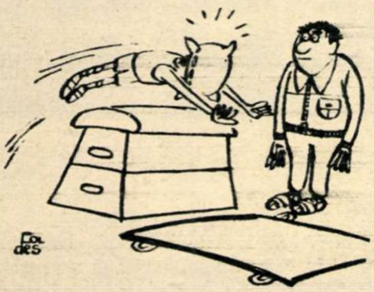

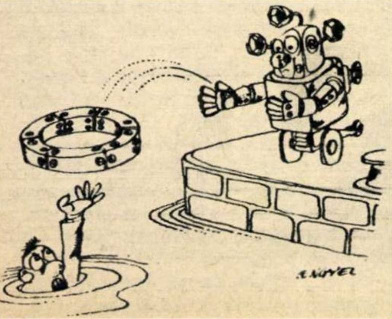

DORESC SĂ CORESPONDEZE

Maria Dumitrescu (clasa a VII-a), com. Independența, jud. Ialomița.

Smaranda Brăiceanu (13 ani) Petroșani, str. Independenței, bloc 23, sc. II, ap. 39, Hunedoara.

Ioan Ghircoiaș, sat Bucium, str. 23 August nr. 90, com. Șinca, jud. Brașov.

Maria Gherman (clasa a IV-a), Școala generală Dreptu, com. Poiana Teiului, jud. Neamț.

Dumitru Chioariu, Sibiu, str. Simion Bărnuțiu nr. 16.

Eleonora Nicolescu, clasa a VIII-a, comuna Titulescu, județul Olt.

ATENȚIE! RADIOAMATORI

Adrian Drăguț, satul Vadu, comuna Corbu, județul Constanța: oferă doi condensatori ficși de 190 pF și 0,64 μF, un tub electronic EF80 și un condensator de 0,022 μ F/400 V; vrea în schimb un tranzistor, două diode și o cască telefonică. *Ștefan Adam*, comuna Tohanul Vechi, str. Bălți nr. 583, județul Brașov: pune la dispoziția celor interesați două tuburi electronice ECH21 și ECH81 și un condensator fix de 0,24 μ F, în schimbul a doi tranzistori EFT 353 și EFT 323, o diodă semiconductoare și un condensator variabil de 500 pF.

CORESPONDEAZĂ PE TEME DE FOTBAL

Ilie Mir, satul Romanești, comuna Roșiile, județul Vîlcea; *Nicolae Gheorghe*, clasa a VIII-a, comuna Dobra, județul Dîmbovița; *Victor Iacob*, satul Budești, comuna Cotești, județul Vrancea; *Mihai Grigorescu*, comuna Uda de Jos, județul Argeș; *Tudorița Cosma*, clasa a VI-a, Viișoara, județul Vaslui; *Fănel Ciocan*, clasa a VII-a, comuna Langu, județul Buzău; *Mariana Popescu*, Brăila, str. Negoiului nr. 25.

Sînziana Vișan, Comarnic, str. Republicii nr. 115, județul Prahova.

DIN LUMEA COPIILOR

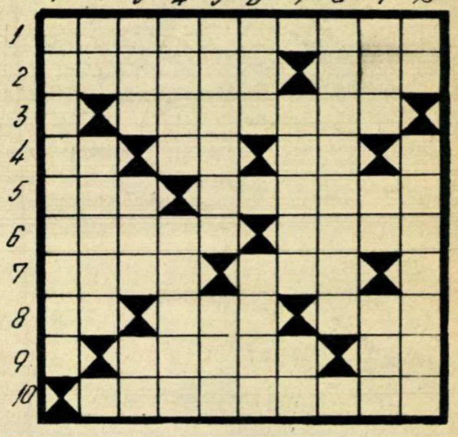

ORIZONTAL: 1) Specific copilului. 2) Autorul minunatului volum «Inimă de copil». Copil (fig.) 3) Copilul de casă din poezia «Luceafărul» de M. Eminescu. 4) Anton Jana. A doua din gamă. Primul din vîrsta copilului! 5) Domnul... «marinar», dintr-o celebră schiță a marelui Caragiale. Celebru pictor flamand, autorul «Portretului Helenei Fourment și a copiilor săi». 6) Anotimp îndrăgit de copii. Poet ardelean, autorul poeziilor» «Moțul, capra și copilul» și «Copii de moți pe străzile din Cluj». 7) În original, fără copii! (pl.). Tîrg în peninsula Sinai. 8) Din lăstar! Copil de casă. Plantă (tr.). 9) Loc de joacă pentru copii mici. Din schelet! 10) Fată între vîrsta copilăriei și a adolescenței.

VERTICAL: 1) Autorul schiței «Vizita» în care întîlnim ca erou principal pe Ionel, un băiat prost crescut. 2) Ființă superioară. Preocupare a tuturor copiilor! 3) E mic! Navigator și explorator rus în Kamciatka. Case. 4) Îndrăznețul, dar neascultătorul fiu al lui Dedal. Copilul, copilului meu! 5) Semn grafic mare sau mic. «...Baba și cei patruzeci de hoți». 6) Exact. Însemnat tîrg în Turcia. 7) Regretat tînăr poet român, autorul poeziilor «Blestem» și «Zurgălăul» în care abordează tema copilăriei strivită de ororile războiului. Rece! 8) Luceafărul poeziei românești, autorul poeziei «Copii eram noi amîndoi...» 9) Sinus (abr.) Un poftim... nepoliticos. Fluviu în Elveția și în Franța. 10) Cec! Bine pitită la un joc de copii!

Prof. Teodor AXIOTI

FOTO: „BLITZ"

«MICUL SOMNOROS»
IONUȚ CIONCA, ȘC. GEN. NR. 2, CÎMPINA

«DE STRAJĂ»
MIHAI ANCA, ȘC. GEN. CEANU MARE, CLUJ

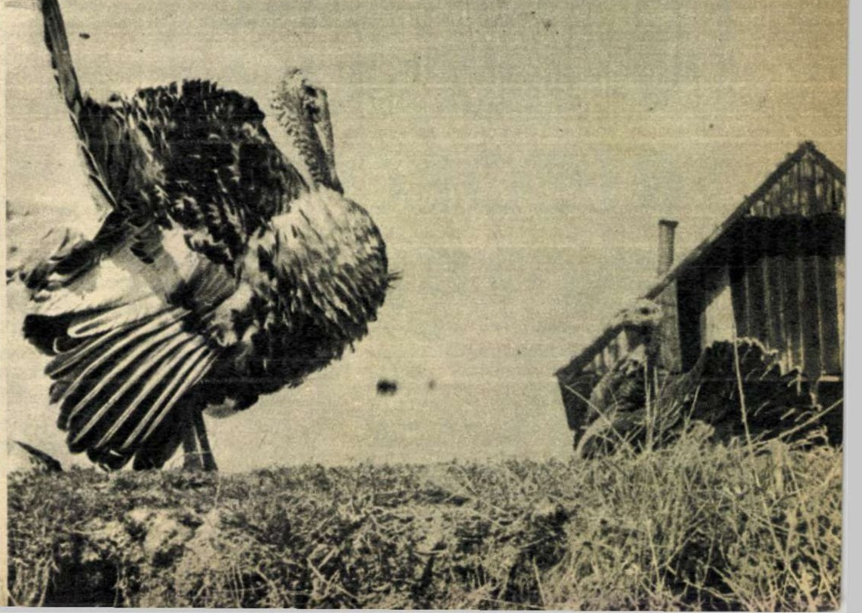

Urez mult succes viitorilor fotbaliști, în cupa „Cutezătorii". pe care îi așteptăm să evolueze și pe marile noastre stadioane —

Angelo Niculescu

CUPA „CUTEZĂTORII" LA FOTBAL 1971

* LA 1 IUNIE ÎNCEPE MAREA COMPETIȚIE DE FOTBAL REZERVATĂ PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR DE LA SATE

PATRU ORE ÎN „ȘCOALA TRICOLORILOR"

Îi cunoaștem pe tricolorii noștri mai ales din meciurile văzute pe stadion sau în fața televizorului. Știm însă mult mai puțin despre ceea ce fac ei dincolo de poarta acestuia, despre felul în care se antrenează, se pregătesc pentru confruntările fotbalistice. În dorința de-a ridica, în fața voastră, fie și numai un colț al cortinei care ascunde această «scenă», am petrecut patru ore în compania lotului naționalei noastre de fotbal, aflată în cantonament.

În mînă cu o trestie fragilă, întinsă deasupra apei, Răducanu stă neclintit, urmărește pluta și zîmbește. Și-o fi amintind cumva de vreo fază palpitantă la poarta lui, în care a reușit să păcălească cine știe ce celebritate a fotbalului? Nu, nici vorbă de așa ceva (după cum avea să ne mărturisească ulterior). E dimineață, ceasul indică 9 și 25 iar el, conform programului de cantonament, se... deconectează. «Mușcă sau nu mușcă?» — ăsta-i singurul lucru care-l preocupă acum. Și, culmea, peștișorii cît degetul mușcă unul după altul, de parcă ar fi aflat ce urmărește «Tamango» al nostru și se sacrifică numai pentru a-l ajuta să-și realizeze... obiectivul.

Alături, la cîțiva pași, Tătaru și Dumitru se «străduiesc» și ei să uite de fotbal tot cu ajutorul undiței. În schimb Dumitrache, Lucescu, Dinu și Neagu, adepți pesemne ai zicalei «cui pe cui se scoate», au preferat tot un sport: tenisul. Și pentru ca nu cumva fotbalul să le fure totuși gîndurile, tot timpul discută, replicile încrucișîndu-se peste plasă mai dese decît mingiile: «Ghem!» — strigă Dumitrache la un moment dat, triumfător. «Ce ghem, ce ghem?! N-ai văzut că ai tras-o afară?» — se-nfurie Dinu.

Dan trece pe o alee a parcului, la volanul unei «Dacii-1300». Dembrovschi, Nunweiller, Ianul și ceilalți tricolori se află fie în sala de biliard, fie cu o carte în mînă. Fiecare se «apără de fotbal» cum crede de cuviință, cum reușește mai bine...

Timpul trece. Iată, e 10 și 27. De pe o alee mai depărtată cineva lansează o chemare: «Haideți, băieți!» Undițele sînt abandonate, terenul de tenis părăsit, motorul «Daciei-1300» a amuțit. Ascultători și disciplinați, ca niște școlari care au auzit clopoțelul sunînd de intrare, tricolorii apar care de pe unde se află și se îndreaptă cu toții spre terenul de fotbal. De-acum încolo, cît va fi ziua de mare, se vor gîndi, vor discuta și vor fi preocupați numai de fotbal.

«Ia zi, Radule, ce părere ai despre antrenamentul de ieri?» Și Radu zice.

CUTEZĂTORII SERVICE!

DORESC SĂ CORESPONDEZE

DOINA BÎLBEA (11 ani), comuna Grămești, județul Suceava (1); **VETA DRAGOMANU** (13 ani), Moreni, str. Petrolului nr. 13, bloc B, sc. C, ap. 59, județul Dîmbovița (2); **MIHAI LECU**, satul Colibași, comuna Strejești, județul Olt (3); **RODICA VĂRĂȘTEANU** (10 ani), comuna Ulmu, județul Ialomița (4); **PAUNELA ANDRUSAC** (11 ani), satul Costișa, comuna Frătăuțeii Noi, județul Suceava (5); **CARMEN STOLOJAN** (12 ani), Orăștie, str. 30 Decembrie nr. 15, județul Caraș-Severin (6).

NUMISMATICĂ

SORIN BERETEA, Simleul Silvaniei, str. Simion Barnuțiu nr. 21, județul Sălaj; ROMEO MARANDIUC, clasa a V-a, Botoșani, str. Karl Marx nr. 2, bl. 72, sc. A, et. 2, ap. 9. Colecționează și fac schimb de monede vechi.

IUBITORI DE FOLCLOR

DORINA DUMITRU, clasa a VII-a, Școala generală Sabasa, comuna Borca, județul Neamț; dorește să facă schimb de modele de cusături pe pînză, cu motive naționale; MARIANA PETCU (13 ani), Satu Mare, str. Almașului nr. 13: colecționează ghicitori și proverbe din folclorul nostru precum și cusături pe pînză cu motive naționale; RICA TIRIPA, comuna Gropeni, județul Brăila: colecționează și face schimb de ghicitori și proverbe.

ATENȚIUNE, RADIOAMATORI !

VIOREL PAPAN, Cicărlău nr. 38, județul Maramureș; oferă un microfon telefonic, o diodă și o cască telefonică, în schimbul unui tranzistor oarecare și a unei antene de la un radio auto: EMIL DUMITRESCU, Tulcea, str. Păcii nr. 109, oferă doi tranzistori tip EFT 307, EFT 321 în schimbul unei perechi de căști telefonice și a unei diode semiconductoare; GABY FOLESCU, Huși, bd. 1 Mai nr. 31, județul Vaslui; pune la dispoziție un microfon și dorește în schimb o cască telefonică.

CĂUTAȚI CELE NOUĂ CONURI

Plantați în acest careu 9 semne și veți dezlega corect jocul dacă în pătrățelul respectiv veți citi cuvîntul CON. De exemplu, dacă căutăm cuvîntul concesiune, punem semnul și în continuare dezlegăm ceea ce ne-a mai rămas, adică cesiune.

ORIZONTAL

1) Deosebiri izbitoare — Ți-l poți deschide la C.E.C. 2) Fiecare din cele două paralele terestre (sing) — Coc (reg). 3) Autorul volumului «Caragiale» — Îndrum. 4) Lipsit de transparență — A închega în forme precise. 5) Rachiu făcut din vin (pl). 6) «Personaje» dintr-o povestire a lui Creangă. 7) Roșca Dan — Aspri — Udrea Călin. 8) Pot fi și de basm — Titlu de noblețe dat de Dumas lui Bragelone. 9) A plăti înainte — 125 de ocale vechi 10) Poate fi și propriu — «Verigile» lui Caragiale.

VERTICAL

1) Discuție «tare». 2) Figură de stil (pl) — Defalcarea sumei în părțile ei componente. 3) «Cireșarii» (pl.) — În fine, sport. 4) Fost santier național al tineretului — Una din slujbele lui Creangă. 5) Semn algebric — Apă — Radu Tudoran. 6) Trust de Construcții — Fructe totdeauna gustoase. 7) Leziuni 8) Pantofior de basm (pl) — Dirijor al filarmonicii 9) Participi la concurs — Autorul volumului: «Isprăvile lui Ciopîrțilă». 10) Așa se adresează cei mari uneori copiilor — Sub cupola Ateneului.

I. ALEXANDRU

1	2	3	4	5	6	7	■	9	10
2						■			
3					■				
4				■					
5									■
6	■		■					■	
7		■					■		
8				■					
9						■			
■		■			■				

FILATELIE

BALCANFILA III

În București, la Ateneul Român și-a deschis porțile Expoziția filatelică internațională «Balcanfila III» unde, alături de peste 200 de filateliști de prestigiu din țările sud-estului european, își expun la clasa «tineret» *selecțiuni din colecțiile lor filatelice tematice pionieri, școlari și studenți din* Bulgaria, Iugoslavia, Turcia și România.

Vizitatorii se opresc îndelung în dreptul panourilor cu exponate, apreciind conținutul acestor colecții și fantezia de care dau dovadă micii filateliști. Dintre cele străine, rețin atenția colecțiile intitulate «Bunica povestește» (Zupacic Tatiana — *R.S.F. Iugoslavia*), *«Viața lui Atatürk»* (Inal Iazim — *Turcia*), *«Patria mea» — Bulgaria* (Neicova Neganca — *Bulgaria*).

Dintre colecțiile consacrate tematicii vieții copiilor, le amintim pe cele prezentate de Güner Fatila *(Turcia) și* Smirnov Dana și Grosu Oana *(România). Mezinul expoziției este* Schwartz Robert *(România), în vîrstă de 11 ani, care expune interesanta colecție de mărci poștale străine. Expoziția filatelică «Balcanfila III» are un bogat și atractiv program în cadrul căruia sînt organizate zile festive, dedicate fiecărei țări participante, cu plicuri și ștampile speciale. Ultima zi, de sîmbătă, 3 iulie a.c., va fi dedicată tineretului. «Ziua tineretului» la Balcanfila III va fi de asemenea marcată prin emiterea unui plic cu obliterare specială.*

Dintre surprizele expoziției amintim atractivele și valoroasele amintiri filatelice acordate tuturor vizitatorilor și în special cei pe ale căror bilete de intrare vor figura numerele 500 și 1 000.

«Balcanfila III» a prilejuit și apariția unei frumoase serii de mărci poștale în ale căror imagini multicolore sînt reproduse tablouri ale unor pictori din țările participante la expoziție.

BIOGRAFIA VIEȚII

(urmare din pag. a 9-a)

istoria evoluției speciilor: apar primele viețuitoare amfibii — făpturi ale mării, care în împrejurări prielnice ajung să se adapteze condițiilor de pe uscat. Sînt pești și viermi marini ce trăiesc în lagune și pe care apele refluxului îi lasă undeva, pe țărmul mîlos, îmbibat de apă. Unele specii de pești își vor «perfecționa» mijloacele, pînă cînd aripioarele pectorale se vor transforma în labe și noul tip de viețuitoare — amfibiile — vor popula țărmurile. Procesul de diversificare a speciilor, continuă dezvoltîndu-se o mare diversitate de forme. În urmă cu 180 milioane de ani, dominau reptilele gigantice, unele ierbivore ca brontozaurul, ori carnivore cum a fost plesiozaurul. În condiții dictate de mediu, reptilele cunosc forme noi. Prima pasăre, care a trăit în urmă cu 120 milioane de ani, Archaeopterix, avea și unele caractere reptiliene — o coadă lungă și gura cu dinți ascuțiți. Unele specii au dispărut de mult, altele — la capătul unei lungi evoluții — au ajuns să se răspîndească pe tot pămîntul și le întîlnim și azi.

Apariția mamiferelor marchează o treaptă de evoluție superioară. Ele și-au cîștigat, prin adaptări succesive și perfecționări complexe, o însușire deosebită: aceea de a-și menține constantă temperatura corpului; acest atribut le asigură o mai mare independență față de mediu și, implicit, posibilitatea de a se adapta și condițiilor mai aspre ale unui climat rece. Marea familie a mamiferelor va cunoaște mai apoi o amplă diversificare, însumîndu-i-se specii din ce în ce mai felurite; de la zburătoare (liliecii) pînă la giganticele amfibii (balenele, delfinii, rechinii).

Către mijlocul perioadei terțiare, acum 30 de milioane de ani, lumea mamiferelor tinde spre actualele forme. Apar primele maimuțe antropoide.

O evoluție interesantă s-a produs și în regnul vegetal. În urmă cu 3,5 miliarde de ani, în apele Oceanului primordial — după cum am văzut — trăiau doar alge mono sau pluricelulare. Vor trece miliarde de ani pînă cînd — în urmă cu 600 milioane de ani — apar primele formații vegetale terestre. În universul perioadei devoriene se dezvoltă primele plante ce prefigurează în linii mari pe cele actuale. Carboniferul — vîrsta geologică ce marchează o perioadă deosebit de caldă și umedă de acum peste 300 milioane de ani, este martor al unei vegetații bogate, alcătuite din plante fără flori, cum sînt de pildă ferigele. Mai trece timp. Mai bine de 100 de milioane de ani. Apar primele plante cu flori. Amplul și complexul proces al evoluției vieții vegetale, prin permanente adaptări și perfecționări, dă naștere în perioada cretacică — cam în același timp geologic, în care dispar marile reptile și apar mamiferele arborilor pe care îi întîlnim și azi. De atunci, au trecut doar 130 milioane de ani! Se vor mai scurge 90 milioane de ani pînă cînd apar prehominienii — făpturi ce premerg apariției, acum vreo 10 milioane de ani — a australopitecilor, primii hominieni.

Și Tătaru, și Dinu, și Dumitru și Ianul. Stau jos, la mijlocul terenului și discută unii despre alții, despre ceea ce au făcut bine și ce au făcut rău, despre evoluția echipei în ansamblul ei. Fiecare își spune părerea calm, sincer, deschis. Antrenorul Angelo Niculescu îi întreabă, îi ascultă, întărește spusele unora, îi corectează pe alții. Lipsurile se conturează încet dar, pînă la urmă, precis: unul a ținut prea mult mingea, n-a pasat-o la timp, altul se mișcă prea greu, mingea a circulat prea mult numai pe o extremă... Și, de fiecare dată, și soluția respectivă. Apoi, dintr-o dată, sfărîmînd tonul calm, un «Drepți!» aspru. Împinși parcă de același resort, în secunda următoare toți tricolorii sînt «lumînări» pe gazonul terenului. Începe antrenamentul.

Nu, nu cu mingea, așa cum poate vă închipuiți (deocamdată ea stă părăsită în iarbă), În formație, sub comanda antrenorului, jucătorii execută, unul după altul, tot felul de exerciții fizice: marșuri cu comenzi inverse (antrenorul zice «la stînga» dar ei trebuie să facă «la dreapta»), alergări, rostogoliri, răsturnări, sărituri, flotări, mișcări de respirație. Soarele dogorește, sudoarea le face fețele să strălucească, dar ei lucrează. minute în sir, fără întrerupere.

Acele ceasului se apropie de citra 12. «Stai! Pe loc repaus! Rămîn pe teren numai cei pe care-i voi numi eu. Ceilalți sînteți liberi!»

Cei mai mulți pleacă. Rămîn doar șase dintre ei: cei care, în urma discuțiilor, mai au cîte ceva de pus la punct. Știu ce-i așteaptă: o «moară» teribilă, în care ușoara minge va juca rolul unei incredibil de grele pietre. Totuși fac cerc în jurul ei cu nerăbdare. Și «moara» începe să... macine. Într-un vîrtej amețitor. Fiecare, pe rînd, trece în mijlocul cercului, încercînd să intre în posesia mingei pasată între ceilalți. «Mai repede! Purtați mai mult mingea! Schimbați mai rapid locurile între voi! Alergați pe cerc! Așa! Trebuie să mai dai jos măcar două kilograme, Ianule! Bine! Așa este foarte bine!...»

Căldură. Părul ud s-a lipit de tîmple.. Sudoarea curge în rîulețe pe obraji. «Stai!»

Gata. Își scot tricourile. Se șterg cu ele pe față, pe spate și se duc. Peste cîteva minute, masa. Apoi, odihna. Și din nou fotbal...

V-am redat conținutul cîtorva ore din programul de cantonament al tricolorilor noștri, doar cîteva aspecte «de lucru» din această «școală» în care ei își recapătă forțele, își mențin condiția fizică, se pregătesc de fiecare dată pentru fiecare confruntare.

CONSTANTIN DIACONU

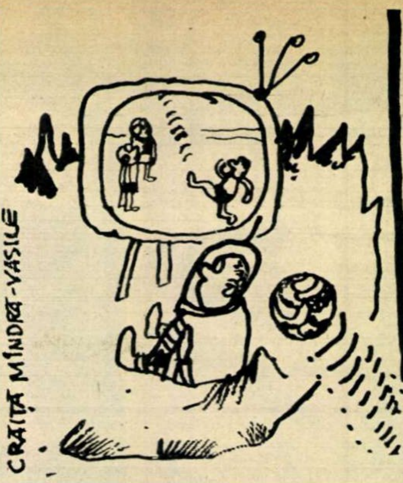

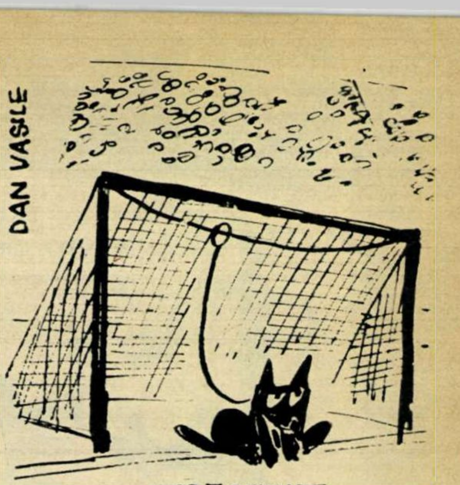

FARĂ CUVINTE

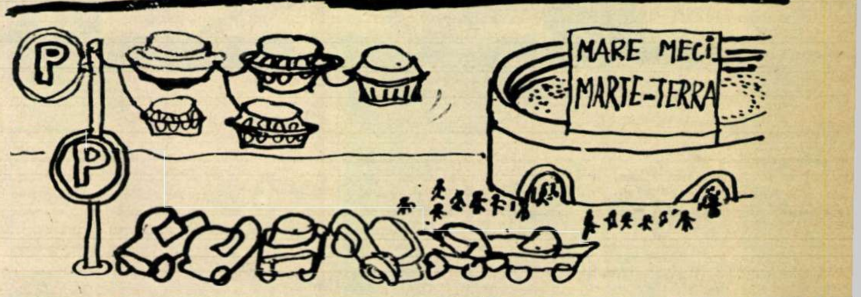

Dincolo de stadion

CEL MAI...

- *Cel mai glumeț dintre tricolori este Răducanu. Glumește pînă și în situații în care ceilalți colegi sînt triști, abătuți.* «Singura posibilitate ca eu să nu fi primit gol în meciul de la Bratislava era ca în poartă să se fi aflat ...Adamache» *— se zice că ar fi spus el în urma acelui 0–1 cu reprezentativa Cehoslovaciei.*
- *Dinu este cel mai volubil. mai vorbăreț chiar decît un maestru al baroului*
- *Parcă pentru echilibru și în acest sens în lotul naționalei, Dembrovschi nu scoate un cuvînt ore întregi. Preferă să înlocuiască silabele cu fentele.*
- *Mocanu, fotbalist cu o voință de fier, seamănă oarecum cu Dembrovschi: este un «izolat». Poate pentru că este unul dintre ultimii «supraviețuitori» ai generației lui Mihai Ionescu, Cornel Popa, Nunweiller III? Poate...*

PREOCUPĂRI EXTRA-FOTBALISTICE:

- *Totdeauna în sacul de echipament al unor tricolori ca Radu Nunweiller, Dobrin sau Dinu se găsește cîte unul sau două cursuri la materiile la care au de dat examene. Dinu vrea să ajungă jurist, Mocanu și Radu — profesori de educație fizică.*
- *Lucescu, unul dintre absolvenții «de marcă» ai Academiei de studii economice din București este deseori văzut aplecat deasupra unui tratat sau studiu de specialitate.*

ÎN TIMPUL LOR LIBER:

- *Lupescu și Dumitru au o notorie pasiune pentru pescuit, căreia îi consacră o bună parte a timpului lor liber.*
- *Dan își petrece vremea de răgaz înregistrînd muzică sau clasîndu-și discurile cumpărate.*
- *Aproape toți își dedică mult din timpul liber tot... fotbalului. Deseori, a doua zi după un meci greu, Dinu, Dumitrache, Lucescu sau Radu pot fi văzuți pe terenul de la «Dinamo», iar Lupescu, Dumitru sau Răducanu pe cel din Giulești, «lucrînd» pe cont propriu, repetînd cîte o mișcare de sute de ori.*

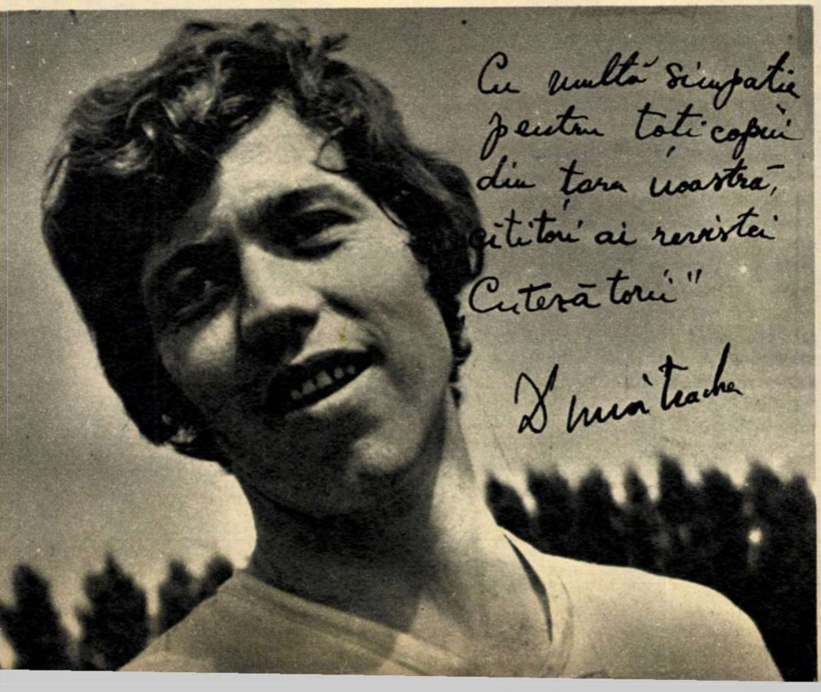

Cu multă simpatie
pentru toți copiii
din țara noastră,
cititori ai revistei
„Cutezătorii"

Dumitrache

AGENDA TETRATLONULUI

PRIETENII ATLETISMULUI

Atletism și iar atletism! Peste tot și mai tot timpul.

La Poienarii de Argeș, de pildă. Pe parcursul a cîtorva săptămîni, pionierii și școlarii din această localitate și-au disputat întîietatea în numeroase probe atletice: alergări pe 60, 500 sau chiar 1 000 m plat, sărituri în lungime și înălțime, aruncări la țintă sau la distanță. Cu alte cuvinte toată «garnitura» tetratlonului, servită mai întîi la nivelul detașamentelor, apoi și la al unității! Totul s-a încheiat așa cum se cuvine, cu... medalierea campionilor locali: Constantin Mateescu, Maria Panțeru, Eugen Bunescu, Ioana Uța, Gheorghe Linte, Elena Tufeanu, Cristinel Tolbaru și Mariana Mursă.

Același lucru și tot cam în aceeași vreme s-a petrecut și altundeva: la Reghin. Dornici să vadă care aleargă mai repede, peste 500 de elevi de la școlile generale nr. 1, 2, 3 și 5, precum și de la Liceul nr.2 din această localitate, au ieșit cu toții, într-o zi frumoasă, pe izlazul de lîngă Pădurea Rotundă. Și... au luat-o la fugă — contra cronometru, bineînțeles. Cei mai iuți de picior s-au dovedit a fi trei dintre reprezentanții Școlii generale nr. 3 — Marin Pop, Maria Luca și Emeric Gyorgy (care, pe lîngă numeroase premii în obiecte, au cucerit pentru școala lor și «Cupa semicentenarului» la cros), precum și Iosif Dongay de la Școala generală nr. 1.

La Alexandria, peste 2 000 de pionieri și școlari din oraș și satele din împrejurimi, au evoluat, timp de cîteva ore, în fața cîtorva sute de spectatori (profesori și părinți) «într-un frumos cadru natural oferit de Pădurea Vedea», întrecîndu-se în două probe (pe echipe de fete și băieți și pe categorii de vîrstă totodată): alergări pe teren variat și ștafeta 6×60 m plat. În ziua aceea a «plouat» cu campioni la Alexandria», așa că nu-i putem aminti pe toți. Remarcăm doar numele unui autentic talent: Gheorghe Ologeanu (Școala generală din Calomfirești) care, deși numai în clasa a III-a, a cîștigat proba de 400 m plat de-o asemenea manieră, încît i-a impresionat nu numai pe spectatorii obișnuiți, ci și pe specialiștii care i-au reținut numele. Cupa «Prietenii atletismului» aflată în dispută a revenit Școlii generale nr. 1 din Alexandria.

În altă parte a țării, în comuna Nușfalău (județul Sălaj), pe lîngă meciurile de handbal și volei, tradiționala competiție sportivă «Cupa Văii Barcăului» (la care participă toți pionierii și școlarii din cele 8 sate din această zonă) a cuprins și pasionante întreceri atletice. Spre totala surprindere a organizatorilor, precum și spre necazul băieților, competiția a fost dominată categoric de... două fete, elevele Olga Orban din Zăuani și Margareta Budai din Nușfalău. Ele au cucerit fiecare cîte două titluri de campioane (locale, bineînțeles): Olga la 60 m plat și la săritura în înălțime, Margareta la săritura în lungime și aruncarea greutății.

Atletism și iar atletism. Peste tot și mai tot timpul. Dacă treaba va continua să meargă tot așa s-ar putea ca anul 1971 să intre în istoria atletismului nostru pionieresc ca anul startului masiv în această disciplină sportivă destul de «ocolită» pînă acum de către elevi. S-ar putea și-ar fi cît se poate de bine. Rămîne însă de văzut dacă va fi așa sau altfel.

„Cireșe amare"

SCENARIU și DESENE: Radu Marian

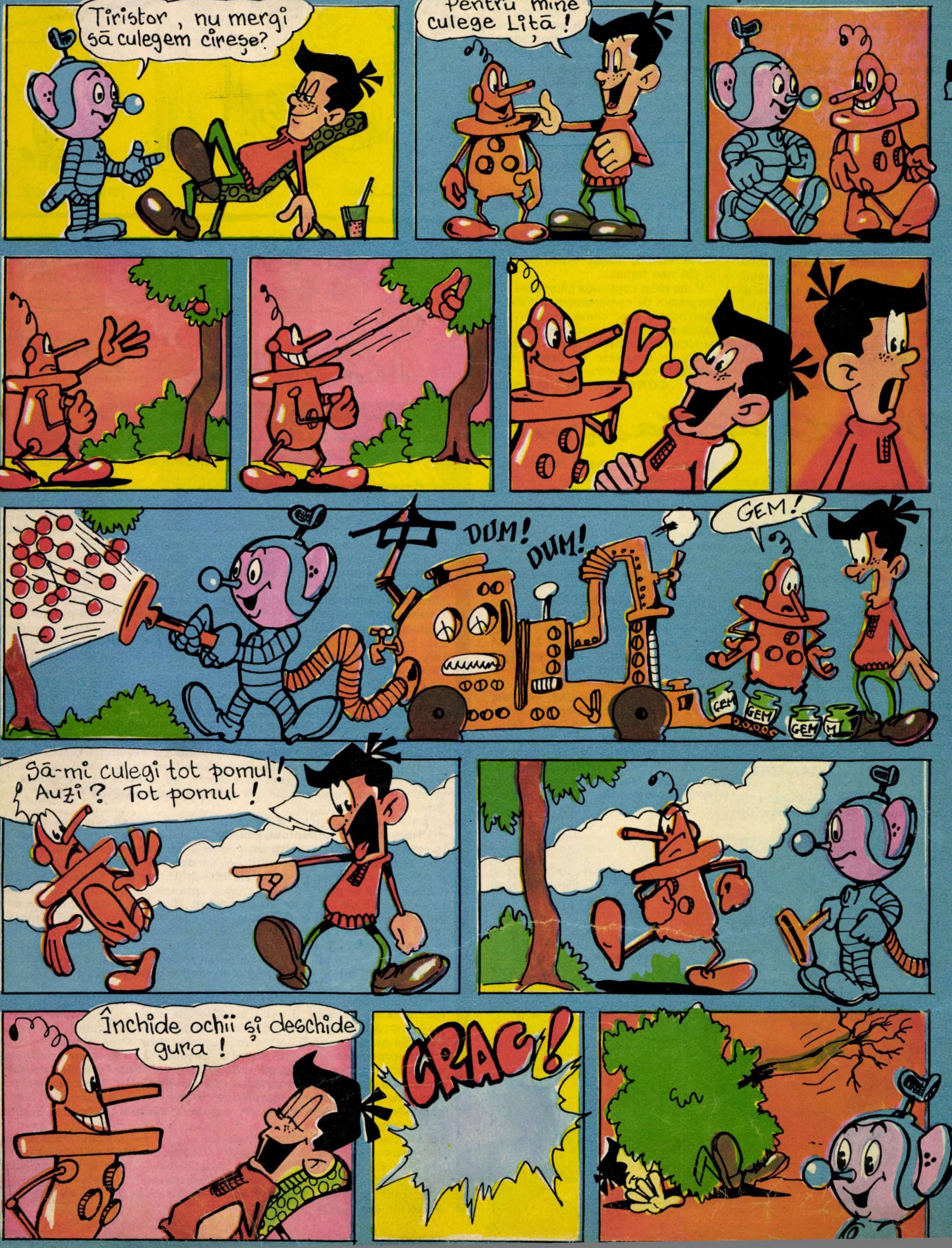
Tiristor, nu mergi să culegem cireșe?
Pentru mine culege Liță!
DUM!
DUM!
GEM!
GEM
GEM
GEM
Să-mi culegi tot pomul! Auzi? Tot pomul!
Închide ochii și deschide gura!
CRAC!

Adresa redacției: București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai Negulescu. Redactor șef adjunct: Ovidiu Zotta.
Secretar general de redacție: Ioan Donca. Redactor artistic: Pompiliu Dumitrescu. Tehnoredactor: Emil Petrovici. Administrația:
Editura Scînteia. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

Cutezătorii

23

JOI, 10 IUNIE 1971, ANUL V 194

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Desen: RADU MARIAN

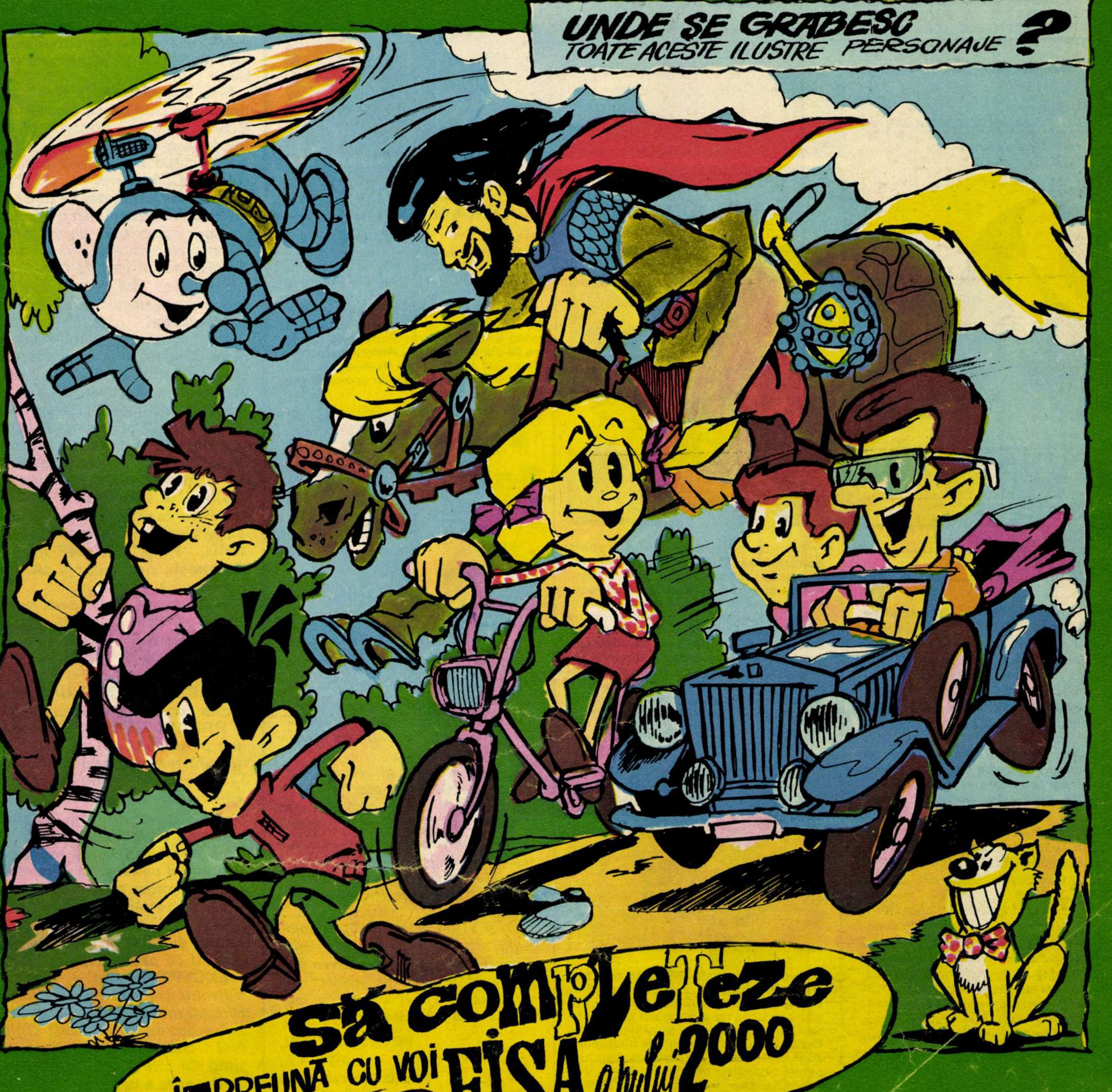
UNDE SE GRĂBESC TOATE ACESTE ILUSTRE PERSONAJE ?
Să completeze împreună cu voi FIȘA anului 2000
DIN PAGINA a 3-a !

ÎN ZIUA DE 1 IUNIE A SOSIT LA PEKIN, ÎNTR-O VIZITĂ OFICIALĂ DE PRIETENIE ÎN REPUBLICA POPULARĂ CHINEZĂ, DELEGAȚIA DE PARTID ȘI GUVERNAMENTALĂ A REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, CONDUSĂ DE TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU.

ENTUZIASTA PRIMIRE FĂCUTĂ SOLILOR POPORULUI ROMÂN, CĂLDURA DEOSEBITĂ CU CARE AU FOST ÎNTÎMPINAȚI DE CĂTRE CONDUCĂTORII DE PARTID ȘI DE STAT AI R.P. CHINEZE, PRECUM ȘI DE CĂTRE SUTE DE MII DE LOCUITORI AI CAPITALEI-GAZDĂ, MANIFESTĂRILE PLINE DE ÎNSUFLEȚIRE, CUVINTELE DE APRECIERE LA ADRESA PARTIDULUI ȘI POPORULUI NOSTRU CONSTITUIE O PUTERNICĂ DEMONSTRAȚIE A PRIETENIEI DINTRE PARTIDELE, ȚĂRILE ȘI POPOARELE NOASTRE, PRIETENIE STATORNICĂ BAZATĂ PE STIMĂ ȘI PREȚUIRE RECIPROCĂ.

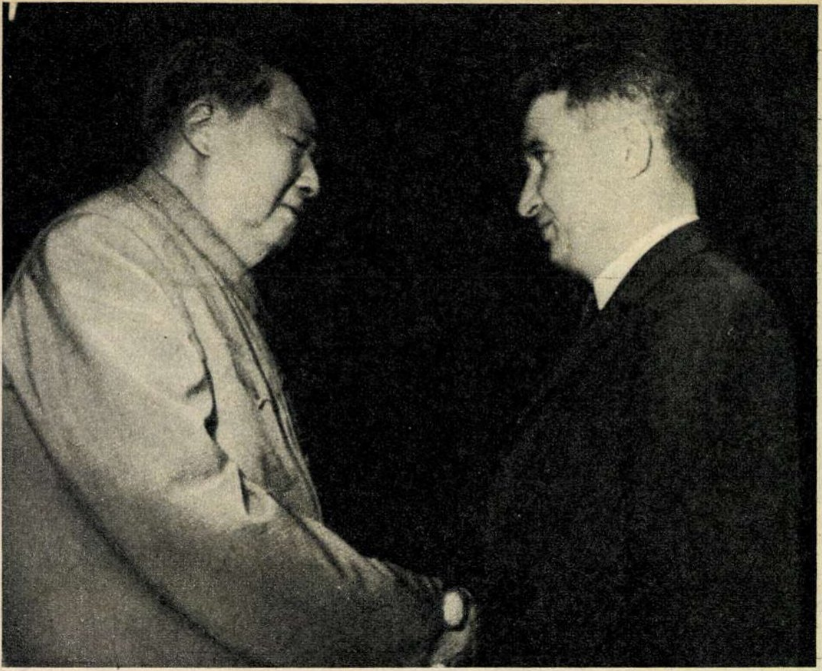

ÎN IMAGINE:
ASPECT DE LA ÎNTREVEDEREA DINTRE TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU ȘI PREȘEDINTELE MAO TZEDUN.

ACTUALITĂȚI «CUTEZĂTORII»

ADUNAREA ACTIVULUI PIONIERESC DIN SIBIU

Vineri, 4 iunie, a avut loc la Casa albastră a Muzeului Brukenthal din Sibiu, o ședință a activului pionieresc. În cadrul ședinței, la care a participat conf. univ. Virgiliu Radulian, președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, au luat cuvîntul pionieri din școlile județului, care au vorbit despre realizările obținute de elevi la învățătură și în activitatea obștească. De asemenea, au fost făcute numeroase propuneri privind prevederile statutare și îmbunătățirea muncii organizațiilor pionierești. Ei s-au referit la necesitatea amenajării unor noi baze sportive, organizarea unor concursuri cultural-artistice și sportive mai variate și a unor schimburi de experiență între unitățile pionierești din diferite județe.

Luînd cuvîntul, tovarășul Richard Winter, prim-secretar al Comitetului județean Sibiu al P.C.R., i-a felicitat pe pionierii din județ pentru succesele obținute în activitatea lor și a asigurat, totodată, organizațiile de pionieri de sprijinul organelor de partid în rezolvarea propunerilor făcute, subliniind sarcinile care revin purtătorilor cravatei roșii în cadrul eforturilor întregului nostru popor.

* * *

CADRAN PIONIERESC • CADRAN PIONIERESC

Un grup de pionieri de la **Școala generală nr. 17 din Ploiești,** sub îndrumarea comandanților de pionieri, **Alice Lambru** și **Emilia Vlădescu,** au organizat un cerc de teatru de păpuși.

Iată o secvență din spectacol și pe artiștii mînuitori: **Negoiță Basarab, Valeria Constantinescu, Cristina Cazan, Elisabeta Nemeș, Gabriela Ionescu, Dorin Ionescu, Iuliana Dovîncă** (clasa a V-a A) și **Mariana Bobocea, Camelia Petrescu, Constantin Ionescu, Cornelia Dancu** (clasa a VI-a A).

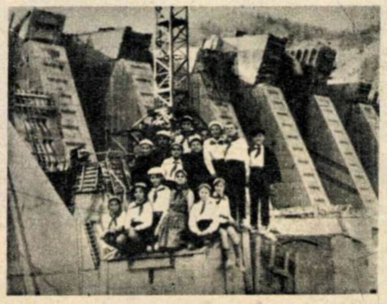

Școala generală Sălătruc, comuna Dărmănești. Din scrisoarea trimisă de către pionieri aflăm: «întîlnirea cu muncitorii constructori ai barajului de la Poiana Uzului, discuția cu tovarășul inginer Burlacu au fost deosebit de instructive. Am aflat despre importanța barajului pentru economia noastră națională. Va fi posibilă alimentarea cu apă potabilă și industrială a întregii văi a Trotușului. Mulți dintre noi sîntem fiii constructorilor acestui baraj. Iată și fotografia făcută cu ocazia vizitei noastre».

De curînd s-a deschis o nouă expoziție de desene și cusături. Unde? În clasa a IV-a C, de la **Școala generală nr. 29** din **Constanța.** Autorii ei, pionierii, expun aici cele mai frumoase lucrări executate în timpul anului școlar. Prilejul: Ziua pionierilor.

LA REDACȚIE S-A PRIMIT URMĂTOAREA SCRISOARE:

Am fost foarte bucuros cînd am aflat că, participînd la concursul «Studio 50», organizat de «Cutezătorii», am reușit să obțin ca premiu o excursie în Franța.

Eu sînt membru al cercului foto de la Casa pionierilor din Tg. Mureș din anul 1968 și am îndrăgit foarte mult acest cerc. Imi place să surprind pe peliculă acțiuni interesante ale pionierilor din orașul nostru. Acestea le fac pentru a-mi aminti cînd voi fi mai mare de clipele fericite din copilărie

Eu și în continuare voi face fotografii artistice și vi le voi trimite dumneavoastră cu multă plăcere. Voi căuta să-i înfățișez pe pionierii din detașamentul clasei noastre în momentele cele mai caracteristice.

PETRU NISTOR,
cl. a VII-a A.
Școala generală nr. 1,
Tg. Mureș

2000
ARHIVA DE AUR

Stimate cititor,

«Arhiva de aur Cutezătorii» este un document neobișnuit. Ea va înmănunchia visele tale cutezătoare, opiniile și fantezia ta.

Prin răspunsurile ce le vei da ne vom cunoaște mai bine, vom ști cum să facem revista tot mai frumoasă și mai instructivă.

Fișa completată de tine va fi depusă la Biblioteca Academiei R.S.R., cea mai importantă bibliotecă a țării.

Rezultatele anchetei vor fi publicate în «Cutezătorii».

Cum se completează fișa?

Acolo unde există mai multe răspunsuri numerotate (în interiorul casetelor) încercuiește cifra din dreptul răspunsului ales de tine.

În casetele fără cifre în interior, scrie clar răspunsul tău la întrebare.

Atențiune!

- Nu scrie peste pătrățelele galbene. Acestea sînt rezervate mașinilor electronice de calcul, care vor prelucra răspunsurile.
- Inițialele județelor au apărut în numărul 22 al revistei noastre.
- Dacă la o întrebare nu poți răspunde, treci mai departe.
- După completare, decupează fișa pe linia punctată.
- *Plicurile se trimit pînă la 22 iunie a.c. pe adresa:* **Revista «Cutezătorii», Piața Scînteii nr. 1 — București,** *cu mențiunea* **«Arhiva de aur».**
- *Pentru economie, puteți trimite mai mulți fișele în același plic.*

Important!

Redacția oferă **numeroase premii.**

MARELE PREMIU: Un magnetofon *(prin tragere la sorți).*

PREMIU SPECIAL: Publicarea pe copertă, în culori, a portretului respectivului participant.

Va fi premiat, pentru operativitate, cititorul care trimite întîiul răspuns!

Alte numeroase premii în obiecte.

100 de participanți dintre cei care vor trimite cele mai bune propuneri pentru rubricile revistei, vor putea să-și vadă publicate portretele în «Cutezătorii».

Distincții speciale vor obține **școala** *și* **județul** *cu cel mai mare procent de participanți.*

EXCEPȚIONAL!

Pentru cea mai bună propunere adresată rubricii «Atelierul fanteziei» se va acorda un PREMIU ORIGINAL: **cîștigătorul va fi invitat timp de cîteva zile la «Cutezătorii», spre a lucra în calitate de redactor la această rubrică.**

Îți mulțumim.

HIVA DE AUR „CUTEZĂTORII" PENTRU ANUL 2000

FIȘA PENTRU ANUL 2000

MOTTO

ȘCOLARII DE ASTĂZI VOR FI CREATORII VALORILOR MATERIALE ȘI SPIRITUALE DIN ANUL 2000. DE SÎRGUINȚA LOR, DE DRAGOSTEA LOR FAȚĂ DE NOU, DEPINDE CUM VA ARĂTA MILENIUL AL III-LEA.

Academician
HENRI COANDĂ
Henri Coandă

A CITITORULUI...

LOCALITATEA..STRADA..............................

NR. .... JUDEȚUL..ȘCOALA..............................

CLASA...... DATA COMPLETĂRII..

SEMNĂTURA..

25-26 CE VREI SĂ FII ÎN ANUL 2000?

27-29 ÎN CE DOMENIU TE-AI REMARCAT PÎNĂ ACUM? (încercuiește cifra respectivă sau cifrele)

1 matematică
2 literatură
3 desen
4 fizică
5 științele naturii
6 istorie
7 chimie
8 sport
9 alte domenii (care)
. . . .
. . . .
10 în nici un domeniu

30-32 AI PRIMIT, ÎN ULTIMII DOI ANI PREMII, DIPLOME, TRESE SAU ALTE DISTINCȚII? LA CE ANUME? (Încercuiește cifra sau cifrele respective)

1 la învățătură (premii pe clasă)
2 în activitatea pionierească
3 la olimpiada de matematică-fizică
4 la olimpiada de literatură
5 la concursuri cultural-artistice
6 la concursuri tehnico-aplicative
7 la concursuri sportive
8 la concursurile revistei «Cutezătorii»
9 alte distincții

33-34 CE AI DORI SĂ MAI ÎNVEȚI ÎN ȘCOALĂ (pe lîngă ceea ce înveți acum)?

35 CE AI FACE TU PENTRU BINELE OMENIRII DACĂ AR DEPINDE DE TINE?

. . . .
. . . .

36 TE-AI GÎNDIT VREODATĂ SĂ FACI O INVENȚIE? LA CE ANUME TE-AI GÎNDIT?

. . . .
. . . .
. . . .

37 CITEȘTI «CUTEZĂTORII»?

1 număr de număr
2 aproape toate numerele
3 citesc întîmplător

38 EȘTI ABONAT?

1 da
2 nu

39 FACI COLECȚIE DIN REVISTĂ? DE CÎND?

1 din anul 19.........
2 nu fac
3 voi face

40-42 CITEȘTI NUMAI TU REVISTA SAU DE LA TINE O MAI CITEȘTE ȘI ALTCINEVA?

1 părinți, bunici
2 frați
3 prieteni
4 numai eu

43-44 DIN TOT CE TE PREOCUPĂ PE TINE CE NU ÎNTÎLNEȘTI SAU ÎNTÎLNEȘTI PREA RAR ÎN PAGINILE REVISTEI?

45-47 CARE DINTRE RUBRICILE REVISTEI ÎȚI PLAC ÎNDEOSEBI? (încercuiește cifra sau cifrele)

1 Microenciclopedie
2 Reportaj pionieresc
3 Literatură
4 Club 2000
5 Copiii și artele
6 Excursie pe glob
7 Cutezători de-a lungul veacurilor
8 Recreația mare
9 Sport
10 Alte rubrici. . . . .
. . . .
. . . .

48 Ce noi eroi de povestiri în imagini (benzi desenate) ai dori să întîlnești în revistă?

49 ȚI-AR PLĂCEA SĂ SE ÎNFIINȚEZE ÎN REVISTĂ RUBRICA «ATELIERUL FANTEZIEI»? CE AR TREBUI SĂ CUPRINDĂ O ASEMENEA RUBRICĂ?. . . . .

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

50 *ACEASTĂ CASETĂ ÎȚI ESTE REZERVATĂ EXCLUSIV. SCRIE SAU DESENEAZĂ ÎN EA CEEA CE ÎȚI TRECE PRIN MINTE-*

9-10 ANUL NAȘTERII

11-12 INIȚIALA JUDEȚULUI (ca la automobile)

13
1 FATĂ
2 BĂIAT

14
1 PIONIER
2 UTECIST
3 ....

15
1 SAT
2 ORAȘ

16-17 OCUPAȚIA

tatălui.....................

18-19 mamei.....................

20-22 CE-ȚI PLACE CEL MAI MULT SĂ FACI ÎN TIMPUL LIBER? (încercuiește cifra respectivă sau cifrele)

1 să mă joc
2 să citesc
3 să fac sport
4 să mă plimb
5 să cînt la un instrument
6 să fotografiez
7 să fac colecții
8 să meșteresc
9 altceva (ce anume)
....
10 nu fac nimic

23 CU CINE AI VREA SĂ TE ASEMENI ÎN VIAȚĂ? (numește personalitatea, eroul, vedeta respectivă) ....
....
....

24 AI PRIETENI?

1 apropiați
2 de joacă
3 nu am

Numește pe cel mai bun prieten al tău. Ce vîrstă are? ....
....
....

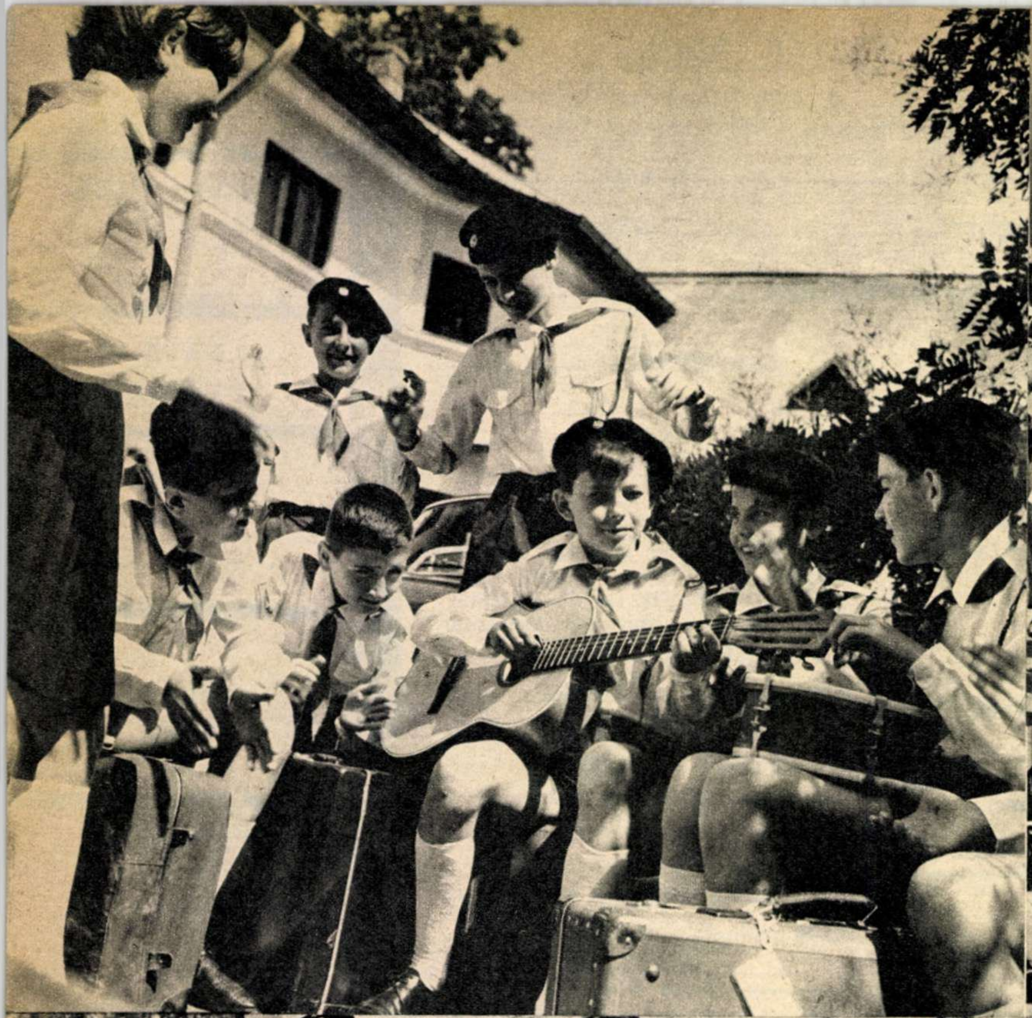

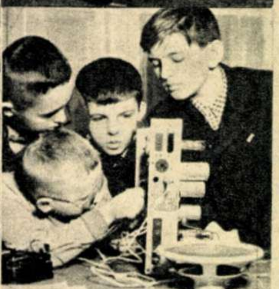

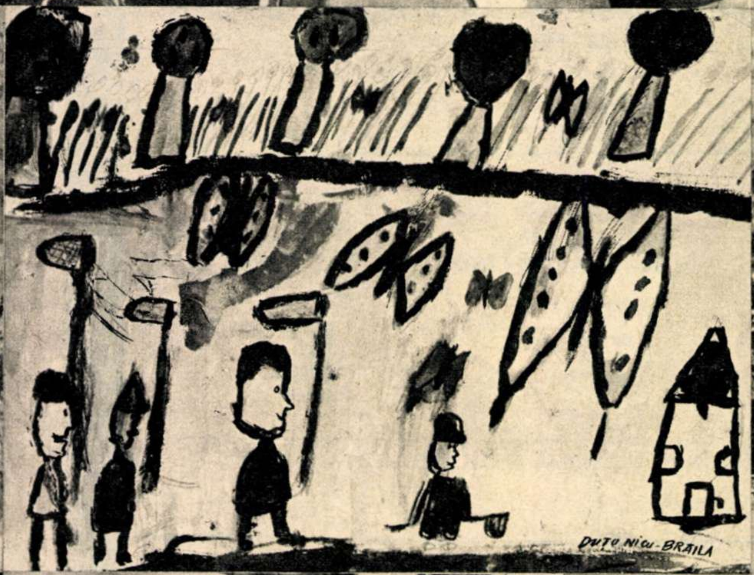

VIITORUL ŞI TAINELE SALE

Astăzi

POSTA „CLUBULUI 2000“

Gheorghe Nicolae, comuna Dobra, Dîmbovița. *Ştiința viitorului este foarte tînără, dar cu mari posibilități de dezvoltare. Societatea omenească, mai mult ca niciodată vrea să ştie încotro se îndreaptă ea cu paşi atît de repezi. La aceasta contribuie şi dezvoltarea fascinantă a ştiinței şi tehnicii. Iată de ce ştiința viitorului are un mare viitor.*

Bogdan Zamfirescu, Bucureşti. *Da, ritmul de dezvoltare a tehnicii se accelerează, fără încetare în epoca noastră. Timpul între o descoperire ştiințifică şi aplicațiile ei a scăzut simțitor față de trecut. Au fost necesari 65 de ani de la descoperirea motorului electric (1821) pînă la aplicațiile sale (1886) dar numai doi pentru aplicațiile bateriei solare (1953—1955) şi trei ani pentru tranzistori (1948—1951).*

PRONOSTIC 2000

Clubul nostru vă propune să notați aceste date pentru a le putea verifica de-a lungul anilor.

— Bibliotecile vor fi complet automatizate iar documentarea se va face cu ajutorul calculatoarelor. (Previziune pentru anul 1980).

— Tot pentru anul 1980, se prevede generalizarea maşinilor de învățat.

— Pe Lună se vor afla baze ştiințifice permanente (1980).

— Automobilul va funcționa cu electricitate (1980).

— Pentru anul 1990, se prevede ca pe fundul oceanelor să se organizeze extracția minerală.

— Imunizarea generală biochimică contra maladiilor produse de bacterii şi viruşi se prevede pentru anul 1995.

— Roboții vor fi utilizați pe scară largă în anul 2000.

— Tot în anul 2000 se prevede ca omul să călătorească spre planeta Marte.

— Ne vom putea mări inteligența cu ajutorul medicamentelor? Savanții răspund că şi acest lucru va fi posibil în anul 2000.

Notă: Există o listă de
astfel de inventii
în revist

INVITATUL CLUBULUI 2000

CONFERENȚIAR DOCTOR
Mihai C. Botez

DIRECTORUL
LABORATORULUI
DE
CERCETĂRI
PROSPECTIVE
AL UNIVERSITĂȚII BUCUREȘTI

și anul 2000

Pentru cititorii revistei «Cutezătorii», anul 2000 nu prezintă numai un interes abstract. În adevăr, un elev care azi numără abia 11 ani va avea atunci doar 40 de ani. De altfel, la revelionul din anul 2000, aproape două treimi din populația *actuală* a țării noastre va sărbători bimileniul! Prin urmare, problemele secolului XXI sînt actuale pentru noi toți. Într-adevăr, ne dăm oare seama ce influență au în lumea anului 2000 acțiunile noastre de astăzi? Un bloc nu se construiește pentru mai puțin de cîteva decenii; în linii mari, deci, ceea ce construim acum va rămîne și în Bucureștiul anului 2000! Profilul intelectual și moral al omului secolului XXI este plămădit în școlile anilor '70 și în activitatea Organizației pionierilor. Creăm astfel, *astăzi*, lumea anului 2000!

Este probabil însă că toate epocile au trăit acest sentiment. De ce atunci aceste probleme par astăzi mai actuale ca oricînd?

Gaston Berger, filozoful francez care a introdus termenul «prospectivă» pentru a defini această «orientare spre viitor», explică accentuarea senzației că «viitorul este aproape» prin așa-numita «*accelerare a istoriei*», caracteristică epocii moderne. Timpul are astăzi *altă* valoare decît în urmă cu cîteva sute sau chiar zeci de ani. Se întîmplă «mai multe» lucruri pe pămînt. Pentru pașii pe care civilizația i-a străbătut, de-a lungul istoriei, în sute de ani, sînt acum necesare perioade de timp mult mai mici. Au trebuit secole pentru utilizarea mecanică a energiei aburului, dar mai puțin de 15 ani de la primul satelit artificial al pămîntului pînă la debarcarea pe Lună. Cam la interval de 12 ani s-a calculat că volumul cunoștințelor *se dublează*.

Știința și tehnica deschid noi orizonturi cunoașterii umane. Această «viteză» accelerată face absolut necesare previziunile. Atunci cînd mergi pe jos, deci cu viteză mică, pe un drum întunecos și plin de obstacole, ochii și piciorul, mînate de instinct, sînt adesea suficiente pentru orientare. Nu este nevoie să vezi prea departe, fiindcă înaintezi încet și prudent. Însă dacă mergi cu iuțeală mare, ca viteza pe care o asigură societății de astăzi cuceririle științei și tehnicii moderne, se simte nevoia unor faruri puternice, cu bătaie lungă. Astfel de faruri sînt cele pe care le oferă omului din secolul nostru prospectiva sau *prognoza*, știință care constă în investigarea sistematică a viitorului.

DE LA PITIA LA CALCULATORUL ELECTRONIC

Vorbind despre știința previziunii sau prospectivă, putem spune că «Pitia a devenit astăzi expert economist și statistician», cum scrie profesorul Mircea Malița, inițiatorul cercetărilor autonome de prospectologie din țara noastră, în «Cronica anului 2000». Importanța explorărilor prospective cu metodele pe care știința modernă ni le pune la dispoziție este convingător ilustrată de recenta creare a Comisiei Centrale de partid și de stat care, sub directa conducere a președintelui Nicolae Ceaușescu, va îndruma studiile de prognoză privind viitorul României socialiste. Ea va elabora prognozele dezvoltării României pînă în anul 1990 și pentru unele sectoare pînă în anul 2000. Un exemplu ne va ajuta să înțelegem. Noi cunoaștem astăzi cît producem față de 1938, (în 1970, o producție echivalentă cu a anului 1938 s-a realizat în 22 de zile), dar *nu știm cît producem față de anul 2000.* Iată unul din scopurile prospectivei. Elaborarea planurilor noastre cincinale de pînă acum constituie o bună experiență pentru cei care se ocupă cu știința viitorului în țara noastră. Specialiștii noștri de prestigiu studiază ipoteze, aleg varianta cea mai bună din totalitatea variantelor posibile. În sensul acesta calculatorul care valorifică cantitățile uriașe de informații este un colaborator prețios al omului. La Comitetul de Stat pentru Planificare funcționează o secție specială de prognoză. De asemenea, Laboratorul de cercetări prospective de pe lîngă Universitatea din București are drept scop studierea viitorului.

Amploarea problemelor pe care omenirea va fi chemată să le rezolve în următoarele decenii reclamă cu insistență metode care să depășească aproximația intuitivă. Între 1970 și 2000 vom trăi, de exemplu, un moment începînd de la care numărul locuitorilor în viață ai planetei noastre va crește de circa două ori. Va fi o adevărată explozie a populației. În următorii 30 de ani, oamenii vor construi mai mult decît tot ceea ce s-a construit și a fost dărîmat de constructorii și barbarii tuturor timpurilor.

PROFILURI ALE VIITORULUI

Ar fi prea simplu dacă ne-am imagina evoluția ca pe o simplă deplasare, chiar pe șosele asfaltate. Viitorul introduce, față de prezent, elemente substanțial noi. Cine ar putea da astăzi,

(CONTINUARE ÎN PAG.15)

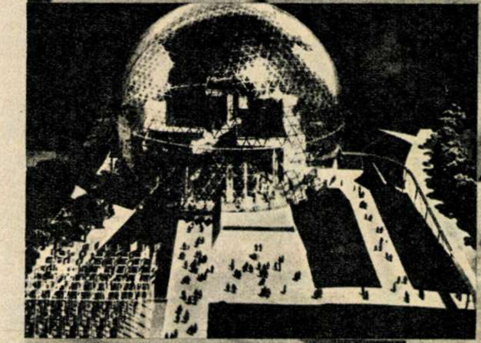

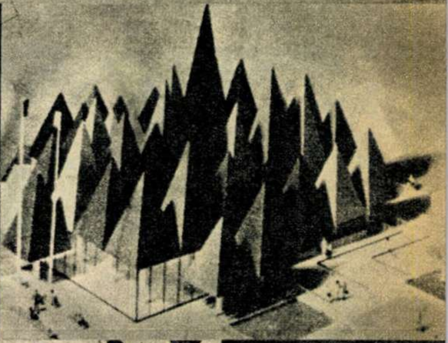

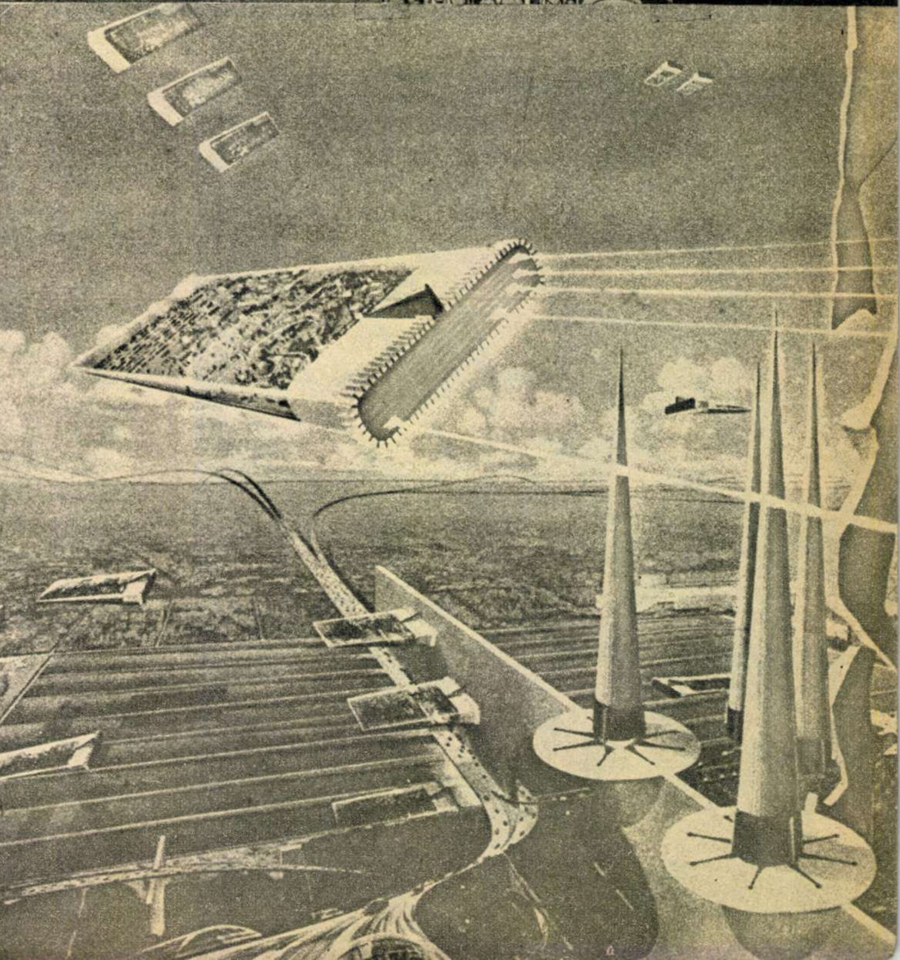

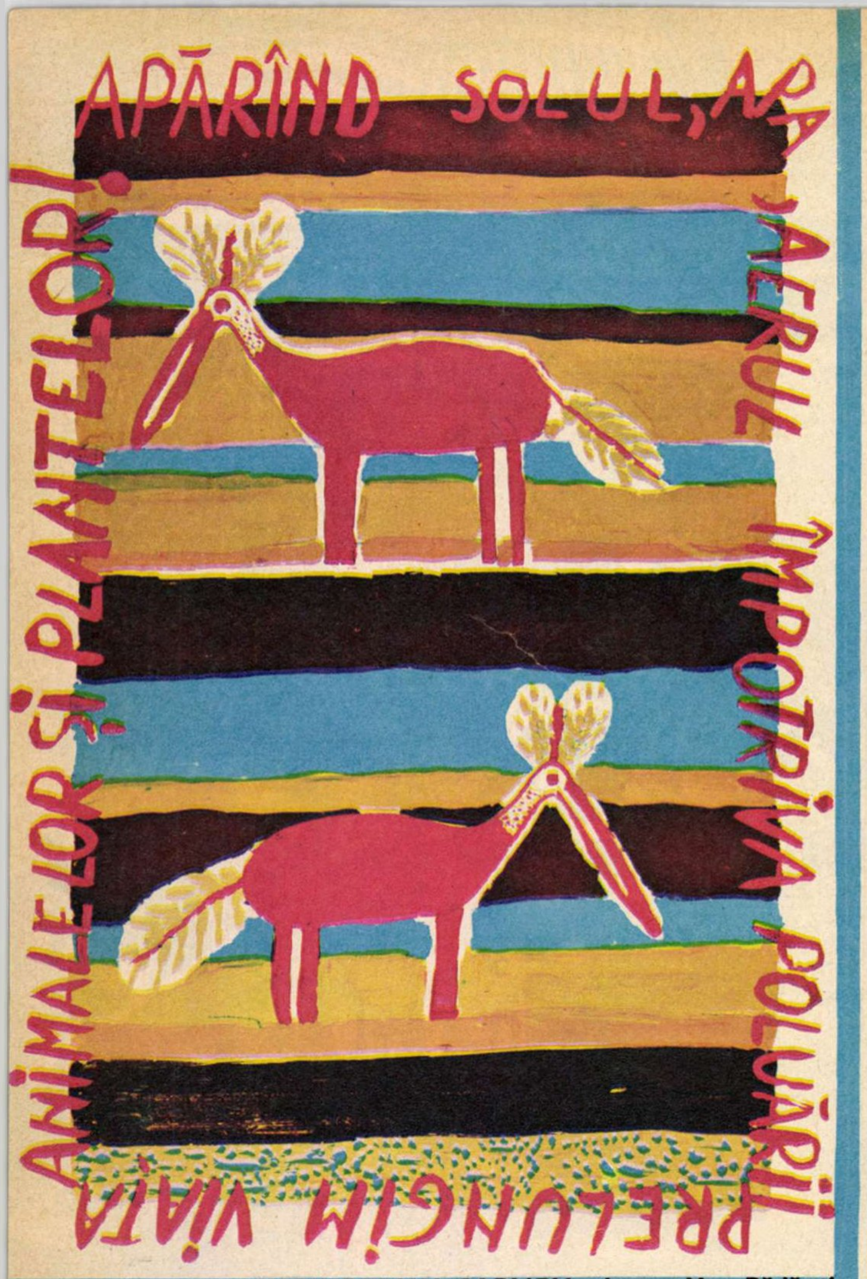
APĂRÎND SOLUL, APA
ȘI AERUL ÎMPOTRIVA POLUĂRII!
PRELUNGIM VIAȚA
ANIMALELOR ȘI PLANTELOR!

CUCIUREANU CARMEN, clasa a V-a, Rădăuți

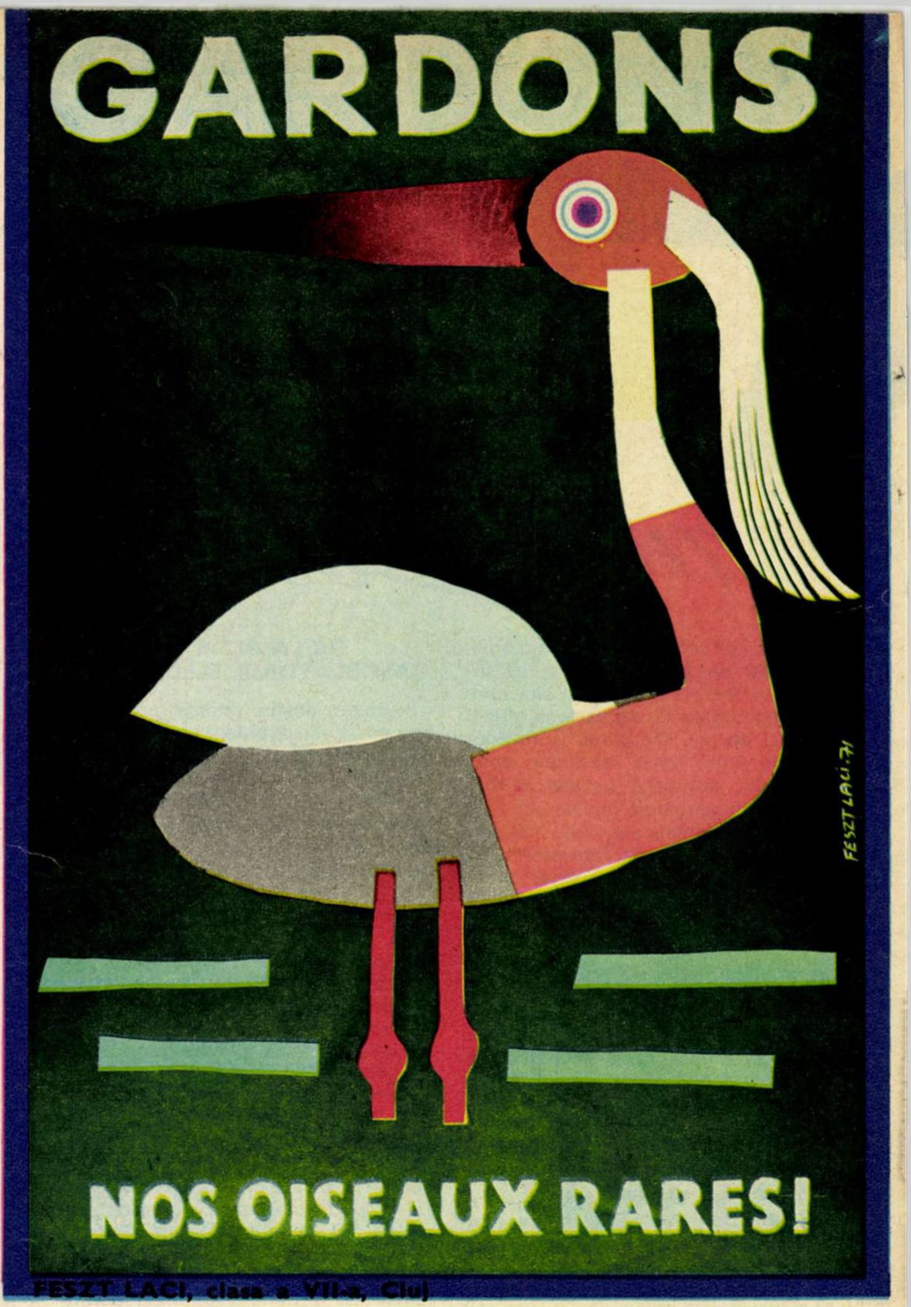
GARDONS
FESZT LACI.71
NOS OISEAUX RARES!

FESZT LACI, clasa a VII-a, Cluj

BÎLDEA ST. AUREL, Ploiești

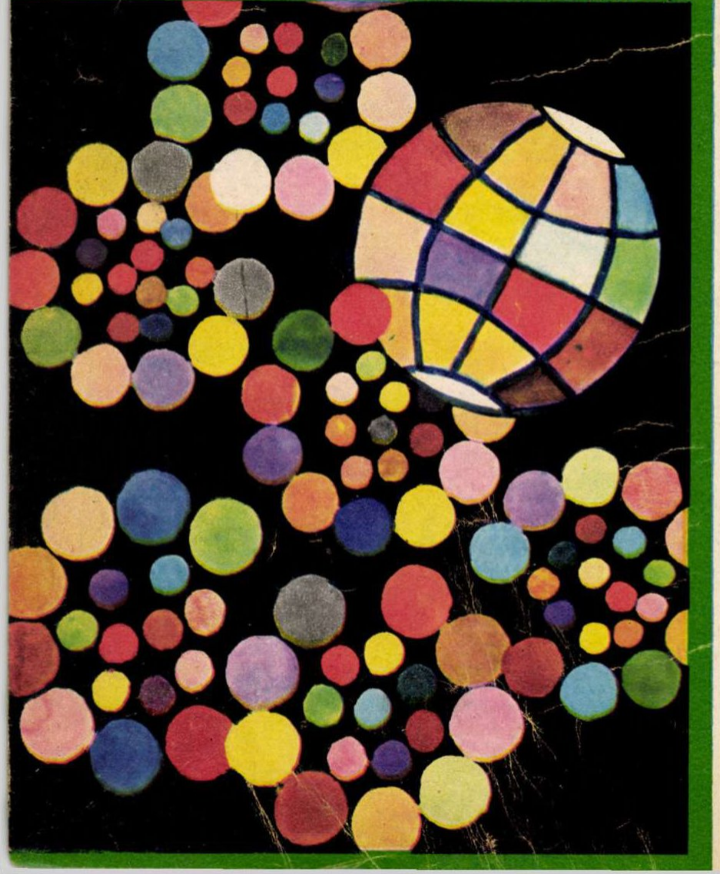

GALERIILE DE ARTĂ Cutezătorii

VĂ PREZENTĂM CÎTEVA DINTRE LUCRĂRILE SOSITE LA MARELE CONCURS INTERNAȚIONAL DE AFIȘE PE TEMA OCROTIRII NATURII. CONCURSUL S-A ÎNCHEIAT PE DATA DE 20 MAI A.C.

CELE MAI BUNE LUCRĂRI VOR FI TRIMISE ÎN R.S. CEHOSLOVACĂ, LA GOTTWALDOV, UNDE VOR INTRA ÎN COMPETIȚIA INTERNAȚIONALĂ.

BULACU ȘTEFAN, Liceul de arte plastice, Craiova

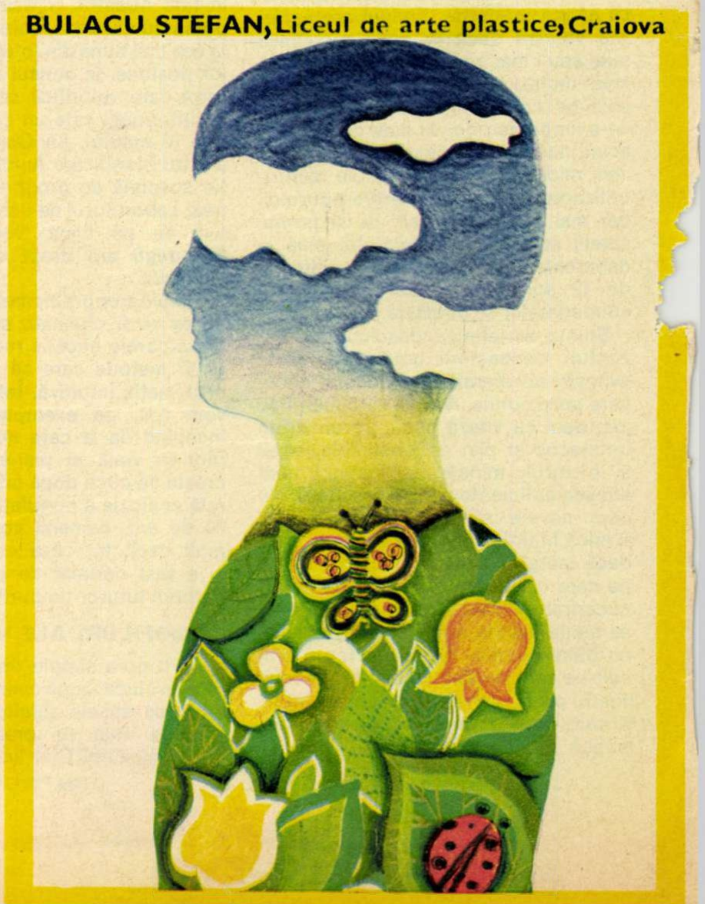

NOI ȘI ORGANIZAȚIA

Printre primele adunări de desemnare a delegaților pentru secțiunea pionierilor din cadrul Conferinței județene-Argeș, ne transmite colaboratorul nostru **TRAIAN BĂRĂIAN**, a fost dezbaterea pionierilor de la Școala generală din Pîscani.

Discuțiile au început, de fapt, o dată cu primirea numărului 19 al revistei «Cutezătorii», apoi au continuat în detașamente și s-au finalizat în adunarea de unitate.

Pionierii Elena Savu, Gheorghe Ciornei, Cornelia Vasilescu, Magdalena Florea, Vasile Găişteanu, Ioan Marin și alții au arătat că pionierii din unitatea lor pot să îndeplinească toate îndatoririle ce le revin din statut.

Alegerea delegatului pentru secțiunea pionierilor din cadrul Conferinței județene a dat naștere unei atente analize a activității celor mai buni pionieri. Pînă la urmă, majoritatea voturilor au fost pentru pionierul Gheorghe Ciornei, președintele detașamentului clasei a V-a.

În încheierea adunării, pionierii s-au angajat să-și îmbogățească activitatea, iar cele mai frumoase rezultate să le dedice Conferinței Naționale a Organizației pionierilor.

ZILELE ACESTEA, ÎN ȘCOLI, CONTINUĂ DEZBATEREA PROIECTULUI DE STATUT AL UNITĂȚILOR ȘI DETAȘAMENTELOR DE PIONIERI. CA DE OBICEI, LA ACEASTĂ RUBRICĂ VĂ VOM PREZENTA CÎTEVA PĂRERI ȘI PROPUNERI TRIMISE REDACȚIEI.

MARIANA ZAHARIA, clasa a VI-a A, Școala generală nr. 32, București:

«La primirea cravatei roșii, despre toți școlarii se spune că sînt buni la învățătură, că au note bune și foarte bune. Cu timpul însă, unii uită de importanta datorie a pionierului — aceea de a învăța cu sîrguință. Pentru acești «uituci» ar trebui să se arate un mijloc de aducere aminte: cravata de pionier înseamnă, în primul rînd, fruntaș la învățătură!

VIORICA MIHAI, președinta unității de pionieri de la Școala generală nr. 22, Brăila:

«Sînt foarte bucuroasă că școlarii de șapte ani vor putea primi cravata roșie. În felul acesta, crește organizația noastră iar ei, chiar dacă sînt mai mici, au posibilitatea să se afirme alături de noi în activitățile pionierești.

Am și o propunere: sancțiunile pentru abateri de la conduita pionierească să fie «gradate» în funcție de gravitatea greșelilor. Pînă la mustrarea în fața detașamentului, ar trebui să ni se arate posibilitatea de a interveni cu sancțiuni mai mici, care ar putea să-i ajute, să-i corecteze pe cei care sînt la prima sau la a doua greșeală (bineînțeles, în funcție de gravitatea acesteia).»

TUDOREL TOMA, clasa a V-a C, Școala generală nr. 2, Alba Iulia.

«Este foarte bine că în proiectul de statut se precizează sarcinile colectivelor de conducere ale detașamentelor. Știind clar ce au de făcut, pionierii din colectivele de conducere pot antrena un număr tot mai mare de pionieri la inițierea și desfășurarea acțiunilor pionierești.»

Tovarășul GHEORGHE ZISU, învățător la Școala generală nr. 7 din Galați, ne scrie:

«Îmi exprim bucuria, prin aceste rînduri, că elevii mei, acum absolvenți ai clasei întîi, vor fi la toamnă pionieri. Aș dori ca elevii din clasa mea, care împlinesc cu toții 7 ani, pînă la 10 septembrie, să fie primiți în Organizația pionierilor, purtînd numele «Detașamentul celei de a II-a Conferințe naționale a Organizației pionierilor». Propun aceasta, bazîndu-mă pe rezultatele foarte bune obținute de ei la învățătură — din 36 de elevi, 30 au încheiat anul cu medii de 8, 9 și 10.»

GABRIEL FOMINO, clasa a VII-a D, Școala generală nr. 122, București:

Din proiectul de statut știm că în adunările de detașament pionierii discută și programele lor de activitate. Pentru aceste programe am o propunere: activitatea în detașament să se desfășoare și pe grupe de pionieri, în funcție de preocupări, de pasiunile pe care le au.